Μαίανδρος

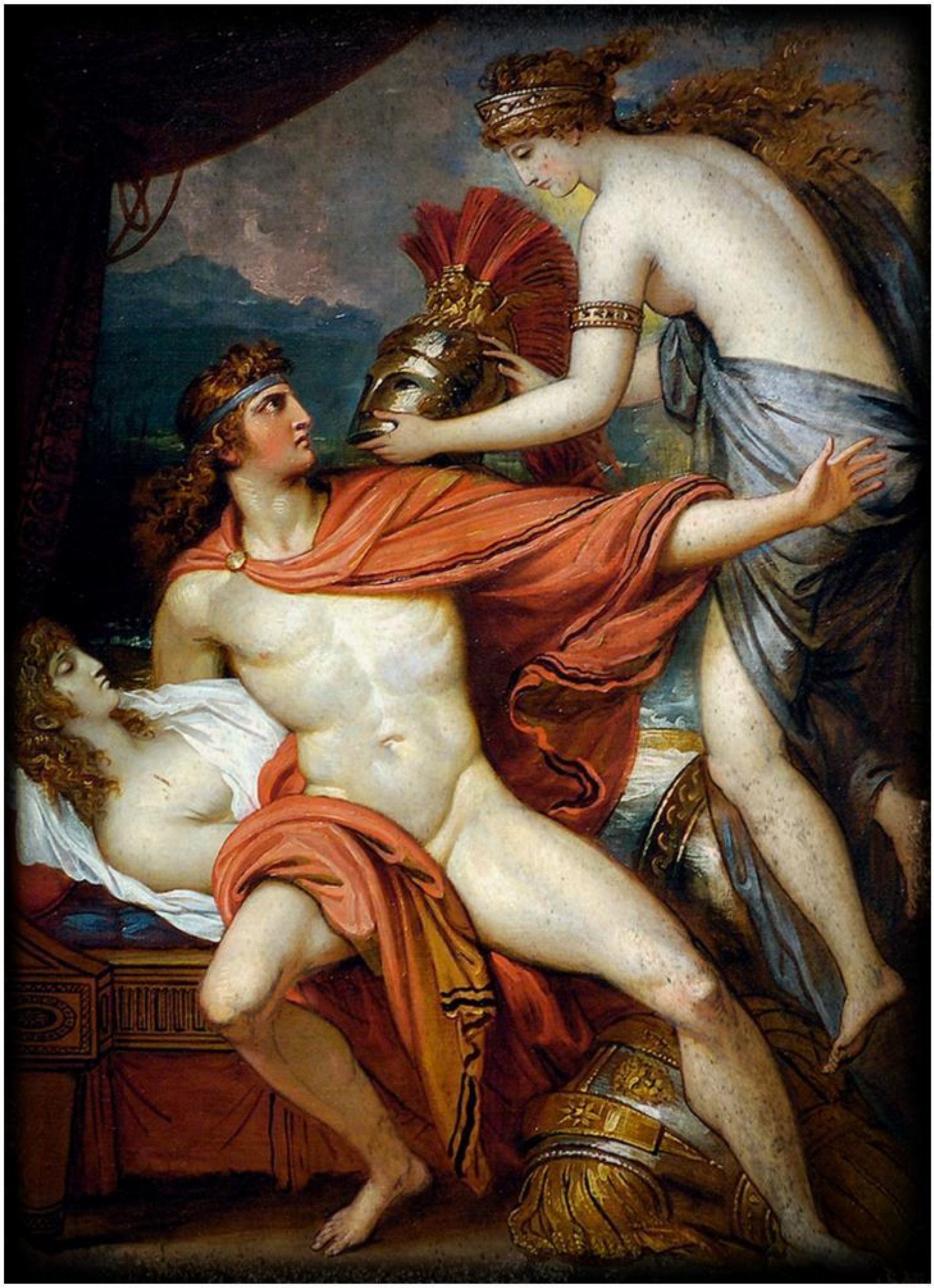

ΤΕΥΧΟΣ 2 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 2
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013

Μαίανδρος

Εκδότης:

ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Χ. ΠΑΠΠΑΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Π. ΓΚΑΣΤΗΣ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Α. ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ
Ε. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

Περιεχόμενα

- ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΤΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, ΣΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
- Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΙΜΙΩΝ ΚΑΙ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
- Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ
- Ο ΙΔΕΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΚΙΝ
- Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ
- ΠΙΝΟ ΡΑΟΥΤΙ: ΠΑΡΩΝ!
- Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ
- ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
- Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
- ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ: ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΤΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, ΣΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ο Ιπποκράτης στο «Περί Φύσιος Ανθρώπου», χρησιμοποιεί για πρώτη φορά τον όρο μελαγχολία (μέλανος χολή) για να εξηγήσει την δυσάρεστη συναισθηματική διάθεση του ατόμου που συνοδεύεται από εξάντληση, τάσεις φυγής και άλλες αρνητικές σκέψεις που οδηγούν στις αντίστοιχες δράσεις. Κατά τον σπουδαίο αυτόν θεμελιωτή της ιατρικής Επιστήμης, το σώμα περιέχει τέσσερις χυμούς: το αίμα, το φλέγμα, την κίτρινη και τη μαύρη χολή, ενώ προϋπόθεση της καλής υγείας, είναι η ισορροπία της αναλογίας των χυμών αυτών.

Ο φιλόσοφος Αριστοτέλης παρατηρεί ότι οι Άνδρες (της εποχής...) που ξεχώρισαν στην πολιτική, την φιλοσοφία ή τις τέχνες, παρουσιάζουν συμπτώματα μελαγχολίας, ενώ και για τον μέγιστο Πλάτωνα, η ίδια διάθεση είναι συνδεδεμένη τόσο με την έμπνευση και την διάνοια, όσο και με την τρέλα.

Από τους αρχαίους λοιπόν χρόνους, η ψυχική αυτή νόσος που ανθεί σήμερα περισσότερο από ποτέ, ήταν αναπόσπαστο στοιχείο της ζωής και της δημιουργίας.

Λίγους αιώνες αργότερα και μέχρι την Αναγέννηση, η μελαγχολία χαρακτηρίζεται ως αμάρτημα και κατά τους θεολόγους του μεσαίωνα, μία από τις αδυναμίες της ανθρώπινης ψυχής που οδήγησε στο προπατορικό αμάρτημα. Σε ακραίες περιπτώσεις μάλιστα συνδέθηκε με την δαιμονική κατάληψη και άλλες μεταφυσικές ερμηνείες.

Σήμερα και ενώ η σύγχρονη Επιστήμη έχει απαντήσει πολλά ερωτήματα που σχετίζονται με τη νόσο, παρατηρείται στην χώρα μας μια άνευ προηγουμένου κατάσταση με χιλιάδες αυτοκτονίες και άλλες τόσες απόπειρες. Είναι αυτό που κάποιοι εύστοχα χαρακτήρισαν ως «εθνική κατάθλιψη». Αυτό το κύμα απόγνωσης δεν οφείλεται φυσικά μόνο σε παθολογικά αίτια, αλλά κυρίως σε εξωγενείς παράγοντες που επιβλήθηκαν στον λαό μας.

Ο «πολιτισμός» της παγκοσμιοποίησης αντιλαμβάνεται τη μελαγχολία κυρίως ως αποτέλεσμα μιας απώλειας υλικής, γιατί είναι ακριβώς δομημένος βάσει του καταναλωτικού τρόπου ζωής. Η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση του κανόνα... Η Ελληνική περίπτωση από την άλλη, παρουσιάζει και κάποιες ιδιαιτερότητες που θα αναφέρουμε παρακάτω.

Ακούμε συχνά γύρω μας την απορία: «Μα γιατί δεν ξεσηκώνεται ο λαός;» Σπανιότερα, το ερώτημα τίθεται στην σωστή του βάση: «Πως κατάντησαν έτσι οι Έλληνες;»...

Χωρίς ουδεμία συνωμοσιολογική διάθεση, θα πρέπει να πούμε ότι η σημερινή κοινωνική οκνηρία έχει σχεδιαστεί και εκτελεστεί με ακρίβεια από τους εξουσιαστές του κόσμου.

Η οικονομική κρίση δεν παρουσιάστηκε μόνο στην Ελλάδα. Γνωρίζοντας όμως τις ιδιαίτερες αντιστάσεις του Ελληνικού λαού, φρόντισαν κάποιοι να τις αποδυναμώσουν, δηλητηριάζοντας τις Ρίζες μας με τον εθνομηδενισμό, την «αντιρατσιστική» (βλέπε ανθελληνική) φρενίτιδα, την απαξίωση της Πίστης ή θεσμών όπως ο Στρατός. Όλα αυτά δεν απαξιώθηκαν με τον ερχομό της οικονομικής κρίσης (π.χ. με την μείωση των

μισθών στους στρατιωτικούς κ.α.), αλλά ολόκληρες δεκαετίες πριν.

Οι παραδοσιακές αξίες της οικογένειας χτυπήθηκαν πρώτες από το σύγχρονο τρόπο ζωής. Το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου παραμερίστηκε από τον ατομισμό και η αξιοκρατία από το ρουσφέτι. Η εθνική μας ομοιογένεια αλλοιώθηκε από την εισβολή εκατομμυρίων λαθρομεταναστών και μαζί τους απλώθηκε ο τρόμος της εγκληματικότητας πάνω στην χώρα. Τα σύνορά μας αμφισβητούνται σε κάθε γωνιά και η μία εθνική προδοσία διαδέχθηκε την άλλη, με τρόπο ατιμωτικό. Ένα ακόμα παράδειγμα που στηρίζει τους ισχυρισμούς μας, είναι και τα σχολικά βιβλία, που πλέον εξυπηρετούν την λήθη και την πολιτική των «ίσων αποστάσεων» και της μονομερούς «φιλίας». Χτυπήθηκε επίσης ο πολιτισμός μας σε κάθε του έκφανση: την μουσική, το θέατρο, την αρχιτεκτονική...

Αυτά είναι ένα μικρό μόνο δείγμα από το σχέδιο αφελληνισμού που εφαρμόστηκε στην Πατρίδα μας. Ένα σχέδιο που οργανώθηκε από τους παγκόσμιους δυνάστες και εκτελέστηκε με πειθαρχία από τις κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης, με την απλόχερη συμπαράσταση της αριστεράς ειδικά στους τομείς «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», τα οποία χρησιμοποιήθηκαν ως άλλοθι για να καταπατηθούν τα δικαιώματα του δικού μας λαού.

Αυτό που απέμεινε να σφραγίσουν οι δυνάστες της Ελλάδας, είναι η πλήρης εκχώρηση της εθνικής μας κυριαρχίας και αυτό συντελείται σήμερα με τα μνημόνια των διεθνών τοκογλύφων και όπου σαν αντίτιμο, «κερδίζουμε» την διαιώνιση της διαφθοράς του πολιτικού κατεστημένου. Χαμένοι από όποια πλευρά και αν το δει κανείς.

Εμείς, οι Έλληνες Εθνικιστές, το επαναλαμβάνουμε: Η οικονομική κρίση δεν είναι η μεγαλύτερη πρόκληση που καλείται να αντιμετωπίσει σήμερα ο λαός μας. Εις ό,τι αφορά το μνημόνιο και τις τοκογλυφικές συμβάσεις, το πρόβλημα έγκειται στο ότι η Ελλάς παύει να είναι ανεξάρτητο κράτος, αν και αυτό ξεκίνησε (φανερά...) ήδη από τη εποχή Σημίτη με την νομισματική ένωση. Απέναντι σε όλα αυτά, οι Έλληνες θα μπορούσαν να αμυνθούν και να καταστήσουν την χώρα μας πρωταγωνιστή – και όχι υποχείριο – της Ευρώπης. Όμως για να συμβεί αυτό, χρειάζεται πάνω από όλα ένα εθνικό κράτος, χρειάζεται μια αληθινά πατριωτική ηγεσία και απαιτείται ένας λαός ενωμένος και αποφασισμένος να διεκδικήσει τα συμφέροντά του.

Αυτό φοβούνται περισσότερο σήμερα οι διεθνείς τοκογλύφοι και το πολιτικό σύστημα: Να μην θεριέψει ο Ελληνισμός. Και υπό τις σημερινές συνθήκες, μόνο ένα Κίνημα μπορεί να αφυπνίσει την προδομένη υπερηφάνεια των Ελλήνων. Ένα Κίνημα που δέχεται εντολές, όχι από ξένα κέντρα, αλλά από την φυλετική μας συνείδηση.

Θα έρθει σύντομα η ώρα, που η «εθνική κατάθλιψη» θα μετατραπεί από φόβος επιβίωσης σε δημιουργική ορμή ζωής. Η σημερινή κατάπτωση, ας γίνει αφορμή και οίστρος για μια νέα Ελληνική Επανάσταση ενάντια στους προδότες και τους προσκυνημένους.

ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ίμια 1996: Η προδοσία και η Εθνική τραγωδία

Ανά αιώνες στην ιστορία της ανθρωπότητας υπήρχαν πάντα οι Ήρωες και οι Εφιάλτες. Οι πρώτοι, αποτελούσαν πάντα το παράδειγμα των επόμενων γενεών. Γινόταν ύμνοι και ραψωδίες, με τα κατορθώματά τους να φωτίζουν τον σκοτεινό δρόμο της Αρετής, που οι μεταγενέστεροι τους, επέλεξαν να ακολουθήσουν, αρνούμενοι το ευκολοδιάβατο δρομάκι της Κακίας.

Οι Εφιάλτες, από την άλλη ήταν αυτοί που διαγράφονταν από την φυλετική μνήμη, προκειμένου στη θέση τους να δημιουργηθούν υγιή κοινωνικά πρότυπα. Σήμερα, χιλιάδες χρόνια μετά, οι Εφιάλτες έγιναν το Όνειρο, το παρόν και προδιέγραψαν το μέλλον αυτού του τόπου. Οι Ήρωες μπήκαν στα χρονοντούλαπα της Ιστορίας και η φυλετική μνήμη μετατράπηκε σε φυλετική αμνησία.

Την τραγική νύχτα των Ιμίων, η Ιστορία της Πατρίδας μας πρόσθεσε στο βιβλίο των Ηρώων της, τα ονόματα του Χριστόδουλου Καραθάναση, του Παναγιώτη Βλαχάκου και του Έκτορα Γιαλοψού. Ήρωες που πήραν την θέση τους οι Εφιάλτες, και θέλησαν να τους ξεχάσουν, να μην τους αναγνωρίζουν ακόμη και σαν πεσόντες για την Πατρίδα. Εφιάλτες που έγιναν όνειρο στα μάτια του ελληνικού λαού, που για χάριν των ρουσφετιών και των πελατειακών τους σχέσεων, ξέχασαν τον Χριστόδουλο, τον Παναγιώτη και τον Έκτορα και το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η θέση στο δημόσιο, τα ακριβά αυτοκίνητα, τα επώνυμα ρούχα και η προσωπική τους καλοπέραση...

Ας είναι η νύχτα αυτή Αθάνατη στις καρδιές μας, και τα ονόματα των νεκρών ας κοσμούν αιώνια το Πάνθεον των Ηρώων του Έθνους. Ο καιρός ήρθε... όσοι δεν φύλαξαν Θερμοπύλες, είναι οι Εφιάλτες και θα τιμωρηθούν, όπως προστάζει ο αέναος ρους της Ιστορίας...

Προσάρτηση με την Ελλάδα

Τα Ίμια αποτελούν μία συστάδα νησίδων της Δωδεκανήσου. Το πλησιέστερο ελληνικό έδαφος είναι η βραχονησίδα Καλόλιμνος που απέχει μόλις 2,5 ναυτικά μίλια, ενώ από την Κάλυμνος απέχει 5,5 ναυτικά μίλια και από την Αλικαρνασσό 3,8.

Σύμφωνα με την Συνθήκη της Λωζάννης και πιο συγκεκριμένα στο άρθρο 12 αυτής, παραχωρήθηκαν στην Τουρκία όλα τα εδάφη που κατείχε η Ελλάδα στην Μικρά Ασία, την Ανατολική Θράκη, τα νησιά Ίμβρος, Τένεδος και Λαγούσες και όλα τα νησιά που απέχουν 3 μίλια από την Ασιατική ακτή.

Κάποια χρόνια αργότερα, στις 4 Ιανουαρίου 1932, η Ιταλία και η Τουρκία υπογράφουν στην Άγκυρα σύμβαση που αφορούσε την διευθέτηση της κυριαρχίας επί των νησίδων μεταξύ του Καστελόριζου και της Μικρασιατικής ακτής.

Ο καθορισμός του υπολοίπου τμήματος, των θαλάσσιων συνόρων μεταξύ των δύο κρατών καθορίστηκε με πρακτικό που υπογράφτηκε στην Άγκυρα στις 28 Δεκεμβρίου 1932, όπου και προσδιορίζεται ονομαστικά σε ποιον ανήκουν οι περισσότερες νησίδες της περιοχής. Μεταξύ των αναφερόμενων νησίδων είναι και τα Ίμια, των οποίων επιβεβαιώνεται η υπαγωγή στην Ιταλία και καθορίζονται πλέον επακριβώς και χωρίς καμία πλέον διαφωνία τα χωρικά ύδατα μεταξύ των δύο κρατών.

Με τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, συνήλθε η Συνδιάσκεψη ειρήνης των Παρισί-

ων, στην οποία συμμετείχαν όλα τα κράτη που μετείχαν στον πόλεμο κατά των Δυνάμεων του Άξονα, προκειμένου να ρυθμιστούν θέματα κυριαρχίας και παγίωσης της διεθνούς ειρήνης. Στην Συνδιάσκεψη αυτή μεταξύ άλλων ρυθμίστηκε και το καθεστώς των Δωδεκανήσων. Σύμφωνα, λοιπόν, με το άρθρο 14 της Συνθήκης ειρήνης των Παρισίων, που υπογράφτηκε στις 10 Φεβρουαρίου το 1947, η Ιταλία παραχώρησε στην Ελλάδα την κυριαρχία των Δωδεκάνησων καθώς και των παρακείμενων σε αυτών νήσων, έτσι η χώρα μας έγινε το διάδοχο κράτος των συμφωνιών που είχε υπογράψει η Ιταλία με την Τουρκία.

Ένας γεωστρατηγικός χώρος

Η παθογένεια της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, καθώς και η δόμηση ενός «ευρωπαϊκού» προφίλ της χώρας εκτός συνόρων, προκειμένου να ωφεληθεί οικονομικά, έχει οδηγήσει σε μια σειρά αμφισβητήσεων της Εθνικής της κυριαρχίας. Η κρίση στα Ίμια, έρχεται να προστεθεί στην πιστή ανθελληνική γραμμή της Τουρκίας. Μέχρι σήμερα έχουν δοθεί στο φως της δημοσιότητας απόρρητα έγγραφα, συνεντεύξεις, μαρτυρίες ακόμη και γεωλογικές έρευνες όπου προσδιορίζουν την γεωστρατηγική σημασία των Ιμίων.

Την περίοδο του Οκτωβρίου – Νοεμβρίου 1995, το υπουργείο Αιγαίου και η ομάδα του Άκη Τσοχατζόπουλου, προσυπέγραψαν την άποψη για την οικονομική αξιοποίηση των βραχονησίδων. Έτσι, ξεκίνησε ένας πόλεμος προκειμένου να κατοχυρωθεί η πατρότητα της ιδέας, ώστε να ωφεληθούν οικονομικά οι πολιτικοί οι οποίοι θα την έφερναν στο προσκήνιο. Η είδηση, ανακοινώθηκε εν τέλει- για να προλάβει τις εξελίξεις (και τις μίζες)- από τον υφυπουργό Άμυνας Μανώλη Μπετενιώτη. Κάποιοι πολιτικοί αναλυτές θεωρούν, ότι το γεγονός αυτό, ήταν και η αφορμή για τις μετέπειτα εξελίξεις στα Ίμια από την πλευρά της Τουρκίας.

Μια άλλη άποψη, δια στόματος του στρατηγού Γεώργιου Αϋφάντη, υποστηρίζει ότι το θερμό επεισόδιο στα Ίμια έγινε γιατί κάτω από την βραχονησίδα υπάρχει όσμιο, χρυσός και κόκκινος υδράργυρος. Το όσμιο είναι το δεύτερο κατά σειρά πιο ακριβό μέταλλο και η τιμή του, τον Φεβρουάριο του 2012, ανερχόταν στα 13,4 δολάρια το γραμμάριο. Επίσης, αξίζει να αναφερθεί, ότι χρησιμοποιείται και στη βιομηχανία των πυρηνικών. Ωστόσο η γεωλογική υπηρεσία των Ηνωμένων Πολιτειών σε έρευνές της, δεν αναφέρει το Αιγαίο ως τοποθεσία που συναντάται το όσμιο. Παρόλα αυτά οι έρευνες δείχνουν ότι τόσο η Τουρκία όσο και η Βουλγαρία έχουν από τα μεγαλύτερα αποθέματα οσμίου στον πλανήτη. Μάλιστα σε ένα project που δημοσιεύει μέσω της ιστοσελίδας της, για τον ορυκτό πλούτο στην Ευρώπη, δεν χαρτογραφεί την περιοχή του Αιγαίου και δείχνει μάλιστα την Αλε-

ξανδρούπολη, ως μόνη πόλη της χώρας μας που έχει αποθέματα φυσικού αερίου. Προς το παρόν, λοιπόν, παραμένει αναπάντητο το εξής ερώτημα: Εάν υπάρχει όσμιο στην Τουρκία και στην Βουλγαρία, η Ελλάδα έχει αποθέματα; Η μόνη απόδειξη, ότι τα Ίμια αποτελούν έναν γεωλογικό και ανεκμετάλλευτο οικονομικό πόρο της Ελλάδας, είναι η δημόσια δήλωση του τότε υφυπουργού Εθνικής Άμυνας, ότι πρόκειται οι δυο βραχονησίδες να εκμεταλλευτούν οικονομικά.

Το Χρονικό της ντροπής

Η κρίση των Ιμίων, κορυφώθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες της 31ης Ιανουαρίου 1996, ωστόσο θα μπορούσε να αποφευχθεί, καθώς αρκετό καιρό πριν η Τουρκία είχε προαναγγείλει τις διαθέσεις της, και η ελληνική πλευρά απλώς αδιαφόρησε. Αργότερα, έσπευσε μάλιστα να δικαιολογηθεί πως υπήρξε θέμα πολιτικής αστάθειας στην χώρα, λόγω της νοσηλείας του τότε πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου, στο Ωνάσειο. Στην πραγματικότητα υπήρχε εσωκομματική αστάθεια, καθώς στο ΠΑΣΟΚ επικρατούσε χάος για το ποιος θα αναλάβει την ηγεσία του κόμματος. Έτσι τους διαξιφισμούς των μεγαλοστελεχών του, για το ποιος θα πάρει το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας, τους πλήρωσε η Ελλάδα. Άξιο αναφοράς είναι ότι υπουργός Εθνικής Άμυνας, τόσο της παλαιάς κυβέρνησης όσο και της νέας, με πρωθυπουργό τον Κ. Σημίτη, παρέμεινε ο Γεράσιμος Αρσένης. Ο Θ. Πάγκαλος διαδέχτηκε τον Κάρολο Παπούλια στο υπουργείο εξωτερικών, ενώ οι δηλώσεις του –ακόμη και οι μεταγενέστερες- έχουν αφήσει άφωνη την ελληνική κοινή γνώμη. Πιο συγκεκριμένα, σε τηλεοπτική εκπομπή στις 26 Ιανουαρίου 1996, κατά την άποψή του «το ζήτημα των Ιμίων είχε κλείσει». Το «κλειστό» θέμα των Ιμίων, ήταν αυτό που ανακούφισε τον τότε υπουργό εξωτερικών, και του επέτρεψε να συνεχίσει την τηλεοπτική του καριέρα, δίνοντας στον ελληνικό λαό την ευκαιρία να ζήσει σκηνές απείρου κάλους και πολιτικής ορθότητας, καθώς ενώ η χώρα περνούσε τα πιο κρίσιμα λεπτά της μεταπολιτευτικής της ιστορίας, ο Θ. Πάγκαλος, στις 31 Ιανουαρίου 1996, καθυστέρησε στη σύσκεψη στο γραφείο του πρωθυπουργού, επειδή ήταν καλεσμένος στον τηλεοπτικό σταθμό MEGA!

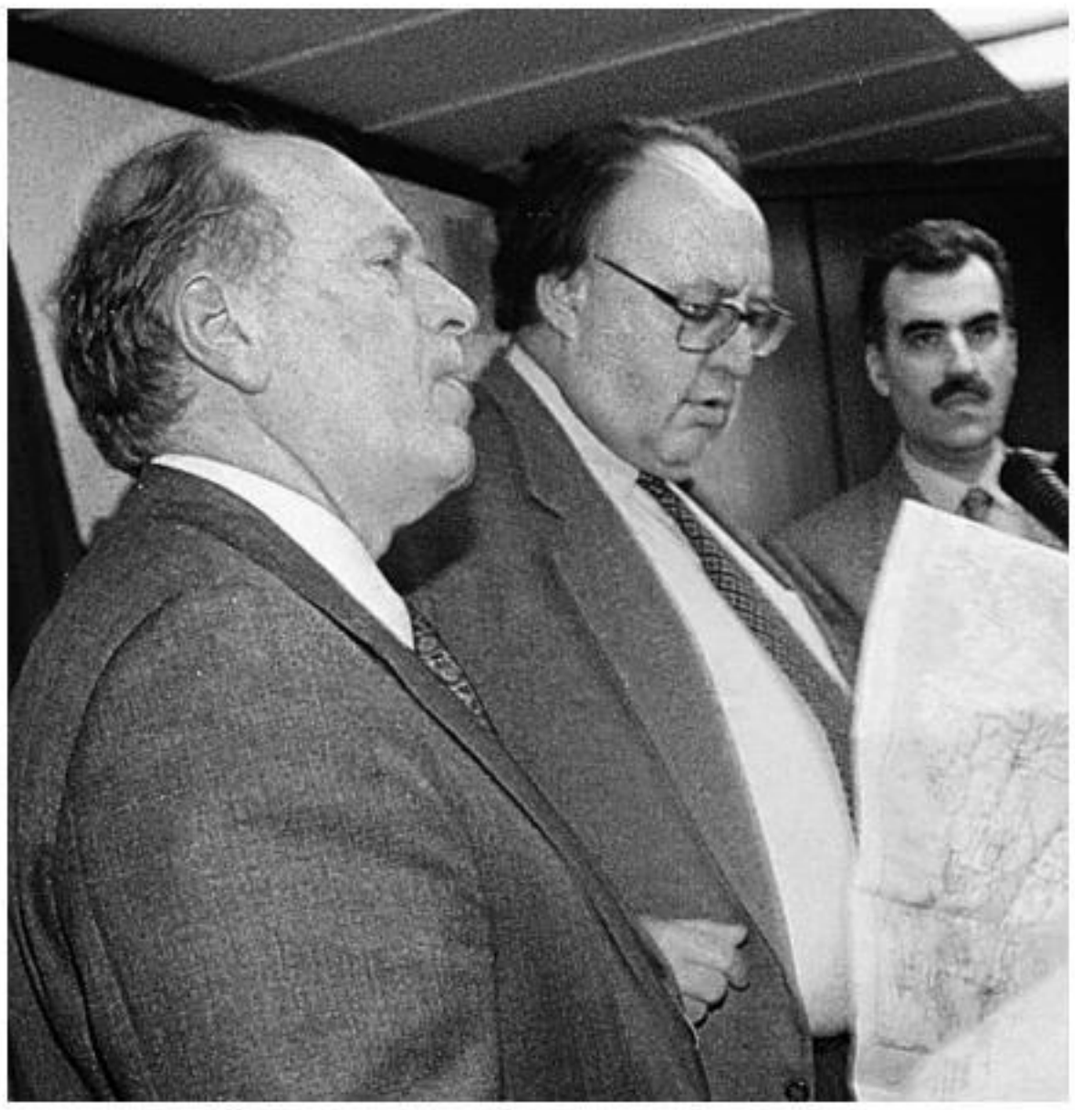

Όμως, οι λάθος χειρισμοί, ξεκίνησαν από πολύ νωρίτερα, χωρίς αυτό να αθωώνει τους ηνίοχους της νεοσύστατης τότε κυβέρνησης. Ας δούμε συνοπτικά τα γεγονότα, που οδήγησαν στην κρίση των Ιμίων.

25 Δεκεμβρίου 1995: Το τουρκικό φορτηγό πλοίο «Φιγκέν Ακάτ» προσαράζει σε αβαθή ύδατα κοντά στην Ανατολική Ίμια και εκπέμπει σήμα κινδύνου. Ο πλοίαρχός του αρνείται βοήθεια από το Λιμενικό, υποστηρίζοντας ότι βρισκόταν σε τουρκική περιοχή και ότι οι μόνες αρμόδιες είναι οι αρχές της χώρας του.

26 Δεκεμβρίου 1995: Το Λιμεναρχείο Καλύμνου ενημερώνει το Υπουργείο Εξωτερικών και αυτό με τη σειρά του το τουρκικό υπουργείο εξωτερικών ότι αν δεν παρέμβει ρυμουλκό, το τουρκικό πλοίο θα κινδυνεύσει.

27 Δεκεμβρίου 1995: Το τουρκικό υπουργείο εξωτερικών ενημερώνει την ελληνική πρεσβεία ότι, ανεξαρτήτως του ποιος θα ανελάμβανε τη διάσωση του πλοίου, υπήρχε θέμα γενικότερα.

28 Δεκεμβρίου 1995: Δύο ελληνικά ρυ-

μουλκά αποκολλούν το τουρκικό φορτηγό και το οδηγούν στο λιμάνι Κιουλούκ της Τουρκίας. Το πρωί της ίδιας μέρας ένα τουρκικό μαχητικό αεροσκάφος συντρίβεται στα ελληνικά χωρικά ύδατα, στην περιοχή της Λέσβου, ύστερα από εμπλοκή με ελληνικά μαχητικά. Με ελληνική βοήθεια, ο τούρκος πιλότος διασώζεται.

29 Δεκεμβρίου 1995: Το τουρκικό υπουργείο εξωτερικών εκμεταλλεύεται την κατάσταση και επιδίδει ρηματική διακοίνωση στο αντίστοιχο ελληνικό, στην οποία αναφέρεται ότι οι βραχονησίδες Ίμια είναι καταχωρισμένες στο κτηματολόγιο Μουγκλά του νομού Μπουντρούμ (Αλικαρνασσού) και ανήκουν στην Τουρκία.

9 Ιανουαρίου 1996: Το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών απαντά με καθυστέρηση, απορρίπτοντας τη διακοίνωση.

15 Ιανουαρίου 1996: Παραιτείται ο πρωθυπουργός Ανδρέας Παπανδρέου, που νοσηλεύεται στο «Ωνάσειο».

16 Ιανουαρίου 1996: Το υπουργείο εξωτερικών ζητά αυξημένα μέτρα επαγρύπνησης στην περιοχή των Ιμίων από το υπουργείο Εθνικής άμυνας.

19 Ιανουαρίου 1996: Η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ εκλέγει νέο πρωθυπουργό τον Κωνσταντίνο Σημίτη.

26 Ιανουαρίου 1996: Ο δήμαρχος Καλύμνου, Δημήτρης Διακομιχάλης, θορυβημένος από το γεγονός της αμφισβήτησης της ελληνικότητας των Ιμίων, υψώνει την ελληνική σημαία σε ένα από τα δύο νησιά, συνοδευόμενος από τον αστυνομικό διευθυντή Καλύμνου, τον ιερέα και δύο κατοίκους του νησιού. Θα κατηγορηθεί αργότερα από τους συντρόφους του στο ΠΑΣΟΚ ότι ήταν αυτός που έριξε λάδι στη φωτιά.

27 Ιανουαρίου 1996: Δύο δημοσιογράφοι της εφημερίδας «Χουριέτ» στη Σμύρνη μεταβαίνουν με ελικόπτερο στη Μεγάλη Ίμια. Υποστέλλουν την ελληνική σημαία και υψώνουν την τουρκική. Η όλη επιχείρηση βιντεοσκοπείται και προβάλλεται από το τηλεοπτικό κανάλι της «Χουριέτ».

28 Ιανουαρίου 1996: Το περιπολικό του Πολεμικού Ναυτικού «Αντωνίου» κατεβάζει την τουρκική σημαία και υψώνει την ελληνική. Το βράδυ Έλληνες βατραχάνθρωποι αποβιβάζονται στη Μεγάλη Ίμια, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί από τα παραπλέοντα εκεί τουρκικά πολεμικά. Η πολιτική εντολή προς τους Έλληνες στρατιωτικούς είναι να αποφευχθεί κάθε κλιμάκωση της έντασης.

29 Ιανουαρίου 1996: Ο νέος πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, στις προγραμματικές του δηλώσεις στη Βουλή, στέλνει μήνυμα προς τη

Τουρκία, ότι σε οποιαδήποτε πρόκληση η Ελλάδα θα αντιδράσει άμεσα και δυναμικά. Η πρωθυπουργός της Τουρκίας Τανσού Τσιλέρ ζητά διαπραγματεύσεις για το καθεστώς των βραχονησίδων του Αιγαίου. Τουρκικά πολεμικά παραβιάζουν τα ελληνικά χωρικά ύδατα και πλησιάζουν τα Ίμια. Γίνονται διαβήματα από την Ελλάδα σε Ε.Ε. και ΗΠΑ.

30 Ιανουαρίου 1996: Ο πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης έχει τηλεφωνική επικοινωνία με τον αμερικανό πρόεδρο Μπιλ Κλίντον. Του εκφράζει την ελληνική θέση ότι η χώρα μας δεν επιθυμεί την ένταση, αλλά εφόσον προκληθεί θα αντιδράσει δυναμικά. Η κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να αποσύρει το άγημα, όχι όμως και την ελληνική σημαία. Στα Ίμια σπεύδουν τα πολεμικά πλοία «Ναυαρίνο» και «Θεμιστοκλής». Ο τούρκος υπουργός εξωτερικών δηλώνει ότι υπάρχουν και άλλα νησιά του Αιγαίου με ασαφές νομικό καθεστώς και δεν αποδέχεται την ελληνική πρόταση (αποχώρηση του αγήματος, όχι και της σημαίας).

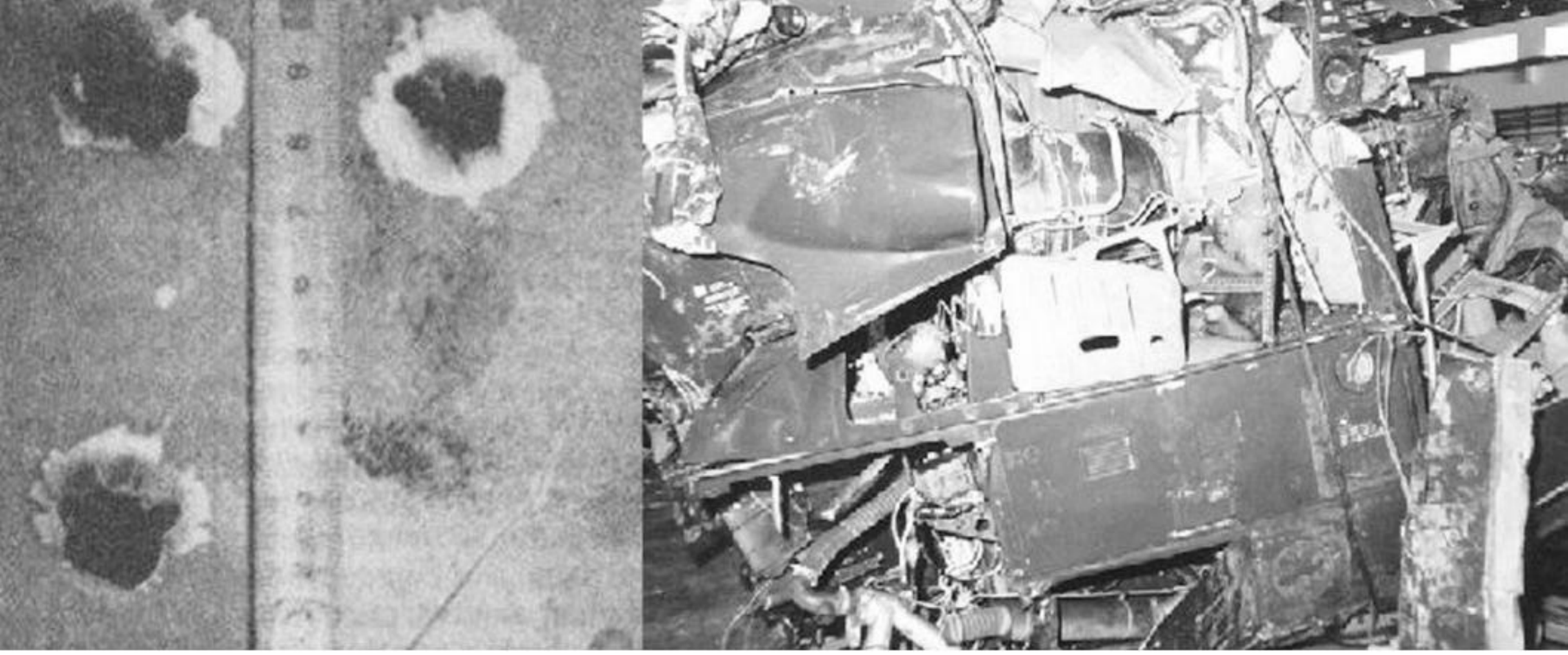

Τα σημάδια από τις ριπές των τούρκων και τα συντρίμμια του ελικοπτέρου

31 Ιανουαρίου 1996 - 00:00 Συγκαλείται σύσκεψη στο γραφείο του πρωθυπουργού. Ο υπουργός εξωτερικών, Θεόδωρος Πάγκαλος, φθάνει καθυστερημένα, επειδή παίρνει μέρος σε τηλεοπτική εκπομπή.

01:40 Στο ΓΕΕΘΑ καταφθάνουν πληροφορίες ότι τούρκοι κομάντος αποβιβάζονται στη Μικρή Ίμια.

04:30 Ελικόπτερο του Ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού απονηώνεται από τη φρεγάτα «Ναυαρίνο» για να επιβεβαιώσει την πληροφορία. Επικρατούν άσχημες καιρικές συνθήκες.

04:50 Το πλήρωμα του ελικοπτέρου αναφέρει ότι εντόπισε περί τους 10 τούρκους κομάντος με τη σημαία τους. Δίνεται εντολή να επιστρέψει στη βάση του κι ενώ πετά μεταξύ των βραχονησίδων Πίτα και Καλόλιμνος αναφέρει βλάβη και χάνεται από τα ραντάρ. Αργότερα θα ανασυρθούν νεκρά και τα τρία μέλη του πληρώματος, ο Υποπλοίαρχος Χριστόδουλος Καραθανάσης, ο Υποπλοίαρχος Παναγιώτης Βλαχάκος και ο Αρχικελευστής Έκτορας Γιαλοψός, σκοτώθηκαν. Σχετικά με τις αιτίες πτώσης του ελικοπτέρου έχουν διατυπωθεί διάφορες απόψεις. Η επίσημη άποψη του ελληνικού κράτους ήταν ότι το σκάφος κατέπεσε λόγω κακοκαιρίας και απώλειας προσανατολισμού του πιλότου. Ωστόσο, στην Ελλάδα υπάρχει ευρέως διαδεδομένη η άποψη ότι το ελικόπτερο καταρρίφθηκε είτε από το τουρκικό ναυτικό είτε από τους τούρκους καταδρομείς που υπήρχαν πάνω στο νησί και ότι το γεγονός αποκρύφθηκε, προκειμένου

να λήξει η κρίση και να μην οδηγηθούν οι δύο χώρες σε γενικευμένη σύρραξη ή ακόμα και σε πόλεμο.

06:00 Οι αμερικανοί διά του υφυπουργού εξωτερικών Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ επιβάλλουν και στις δύο πλευρές τη θέληση τους. «No ships, no troops, no flags» διαμηνύουν ή σε πιο κομψή διπλωματική γλώσσα να ισχύσει το status quo ante. Μέχρι το μεσημέρι της 31ης Ιανουαρίου 1996 τα πλοία, οι στρατιώτες και οι σημαίες είχαν αποσυρθεί από τα Ίμια.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η τουρκική πλευρά απέναντι στη χώρα μας έχει να επιδείξει ΜΟΝΟ προκλήσεις, οι οποίες χάριν της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας, βρίσκουν τόπο ώστε να ικανοποιήσουν τις επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας.

Το μίσος των τούρκων απέναντι στην Ελλάδα και τους Έλληνες, διαγράφεται από την περίοδο της τουρκοκρατίας εώς και σήμερα.

Κάποτε, σε αυτήν την χώρα, μια χούφτα ανθρώπων εναντιώθηκε στην φυλετική του εκμηδένιση και η απαρχή του Αγώνα τους, έγινε η αιτία για την ελευθέρωση της Ελλάδας, από τον τουρκικό ζυγό. Χρονιά μετά την Εθνική Παλιγγενεσία, ο ίδιος εχθρός όρθωσε το ανάστημά του, μα οι Κολοκοτρώνηδες σώπασαν, οι Μπουμπουλίνες αποχαιρέτησαν με δάκρυα τους τόπους τους, και ο ελληνικός λαός μπροστά στο γκρέμισμα των Ηρώων του, αποφάσισε να κουλουριαστεί πίσω από τα μεγάλα πολιτικά λόγια των εκπροσώπων του.

Μια επιγραμματική ματιά, στην ανθελληνική εξωτερική πολιτική της Τουρκίας, είναι ικανή να υποδείξει την ανυπαρξία και την ανικανότητα της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας, στην σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας. Δικαιώνοντας, με αυτόν τον τρόπο, όσους ποτέ δεν πίστεψαν σε «λυκοφιλίες», σε «πολιτισμένους» και «κουστουμαρισμένους» διαλόγους, αλλά σε αυτό που σιγοψιθύριζε το αίμα τους και η Φυλή τους.

▶ 1914-1923: Η γενοκτονία των Ποντίων, η οποία πραγματοποιήθηκε από το κίνημα των Νεότουρκων, από το 1914, κορυφώθηκε στις 19 Μαΐου του 1919 και κατέληξε το 1923. Εκτιμάται ότι περίπου 353.000 Έλληνες, σφαγιάστηκαν, βασανίστηκαν και στάλθηκαν στα στρατόπεδα θανάτου στην έρημο. Η ελλαδική πολιτική ηγεσία, αδιαφόρησε για τα παιδιά της, που αγωνίστηκαν στα βουνά του Πόντου κατά των κεμαλικών ορδών. Μόλις το 1994, αναγνωρίστηκε από την ελληνική βουλή, η γενοκτονία κατά των Ποντίων, που ακόμη και σήμερα, στο άκουσμά της, βουλευτές ποικίλων «χρωματισμών» και σαφώς φιλοτουρκικών αισθημάτων, αγανακτούν με τον όρο «γενοκτονία» και κάποιες φορές εγκαταλείπουν τα έδρανά τους στη βουλή (περίπτωση Ρεπούση...), προκειμένου να φανούν «προοδευτικοί», «φιλειρηνικοί», «εξευρωπαϊσμένοι» και φυσικά να μην χαρακτηριστούν «φανατικοί»...

▶ 1922: Η καταστροφή της Σμύρνης, σήμανε το τέλος της Μεγάλης Ιδέας, όπως αυτή γαλουχήθηκε στις ψυχές των Ελλήνων. Απέναντι στο μίσος των τούρκων, ο Ε. Βενιζέλος, επέλεξε σαν Ύπατο Αρμοστή τον Αριστείδη Στεργιάδη. Ο Στεργιάδης, έχοντας τις ευλογίες του Έλληνα πρωθυπουργού, και του υπουργού εξωτερικών, ήρθε σε ρήξη τόσο με την στρατιωτική όσο και την εκκλησιαστική ηγεσία της Σμύρνης και κατηγορήθηκε για φιλοτουρκική στάση. Ο ίδιος εισηγήθηκε στην ελληνική κυβέρνηση να διακόψει οποιαδήποτε οικονομική επιχορήγηση στην μητρόπολη της Σμύρνης. Στις φιλοτουρκικές του απόψεις, έρχεται να προστεθεί και η διακοπή του κηρύγματος του Χρυσοστόμου Σμύρνης, για τον εορτασμό της συμμαχικής νίκης. Συγκεκριμένα ο Στεργιάδης, το χαρακτήρισε ως εθνικοπατριωτική πολιτικολογία. Λίγες ημέρες πριν την καταστροφή, και ενώ ο Διοικητής Χίου του είχε μεταφέρει πως πρέπει ο ελληνικός πληθυσμός να ενημερωθεί και να φύγει, δήλωσε χαρακτηριστικά: «Καλύτερα να μείνουν εδώ, να τους σφάξει ο Κεμάλ, γιατί αν πάνε στην Αθήνα θ' ανατρέψουν τα πάντα».

Μια ημέρα πριν την είσοδο των Τούρκων στην Σμύρνη, διέφυγε με πλοίο των ξένων Δυνάμεων, στην Κωνσταντινούπολη. Και ενώ,

η Ελλάδα θρηνούσε τα παιδιά της, και οι ξεριζωμένοι πάλευαν για ένα καλύτερο μέλλον, ο πρωτεργάτης της καταστροφής Ελευθέριος Βενιζέλος, υπογράφει στις 30 Οκτωβρίου 1930, σύμφωνο φιλίας με τους Τούρκους, ξεχνώντας τους νεκρούς, τους αγέννητους και τους ζωντανούς. Μάλιστα, δεν διστάζει να προτείνει τον Κεμάλ Ατατούρκ, τον δήμιο του ελληνικού Έθνους, ως υποψήφιο για το Νόμπελ Ειρήνης!!!

▶ 1955: Η ελληνοτουρκική φιλία, η εκτίμηση της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας στο πρόσωπο του Κεμάλ, κατέρρευσαν με τα Σεπτεμβριανά, το ανθελληνικό πογκρόμ, που ξεχύθηκε στους δρόμους της Πόλης και κατέστρεψε κάθε τι ελληνικό. Το μίσος του τουρκικού όχλου, κορυφώθηκε απέναντι στους ιερωμένους, όπου ξυλοκοπήθηκαν, ξεγυμνώθηκαν, διαπομπεύτηκαν και υποχρεώθηκαν να φωνάζουν: «Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΗ». Η Τουρκία θέλησε να δικαιολογηθεί και να κατηγορήσει τον τουρκικό όχλο, ως δήθεν κομμουνιστικές σέχτες, στην πραγματικότητα όμως, οι ίδιοι οι μπολσεβίκοι ήταν αυτοί που εξόπλιζαν τους Τούρκους, τόσο στην Οκτωβριανή επανάσταση, όσο και στην καταστροφή της Σμύρνης, οπότε που αποσκοπούσε η δήθεν «αντικομμουνιστική» πολιτική; Άλλωστε, οι πρωταίτιοι του πογκρόμ ήταν μέλη της κυβερνήσεως, από τον ίδιο τον πρωθυπουργό και τον πρόεδρο της δημοκρατίας, ως και τον υπουργό εξωτερικών της Τουρκίας. Την κρίσιμη αυτή στιγμή της Ιστορίας, η ανυπαρξία της ελληνικής κυβερνήσεως, και η έλλειψη πατριωτικού καθήκοντος ήταν για ακόμη μία φορά οι αιτίες που οδήγησαν στην πλήρη υποταγή, μιας ολόκληρης χώρας, στις πιέσεις του αμερικανού υπουργού εξωτερικών. Ο εξαναγκασμός του ελληνικού λαού στο να σκύψει το κεφάλι, να συμφιλιωθεί και να ξεχάσει μπροστά στο μένος του εχθρού.

▶ 1974: Με ηθικό υποστηρικτή την Αγγλία, η Τουρκία ήδη από τα τέλη του 1954, συγκροτεί οργάνωση με την ονομασία «Η Κύπρος είναι τουρκική». Τον Φεβρουάριο του 1964, γίνεται η πρώτη απόπειρα για διχοτόμηση της Κύπρου, από τον τουρκικό στρατό. Δέκα χρόνια μετά, ο Μακάριος, γνωρίζοντας τις τουρκικές βλέψεις στην Κύπρο, θέλησε να μειώσει δραματικά την Εθνική Φρουρά. Έτσι στις 15 Ιουλίου, πραγματοποιείται πραξικόπημα σε βάρος του Μακάριου, γιατί η κυβέρνηση τις 21ης Απριλίου, θεωρούσε πως η μείωση της Εθνικής Φρουράς, έδινε το πράσινο φως στην τουρκική πλευρά. Στις 17 Ιουλίου 1974, και ενώ διαφαινόταν ο κίνδυνος για τουρκική εισβολή στο νησί, ο Μακάριος, θέλοντας να διαφυλάξει το προσωπικό του γόητρο και την θέση του στην πολιτική σκηνή της Κύπρου, χαρακτήρισε ως ξένη εισβολή το πραξικόπημα εναντίον του. Μάλιστα, στο Συμβούλιο Ασφαλείας, δήλωσε τα εξής: «Ποια

πρακτικά μέτρα μπορούσαν να ληφθούν (από την Τουρκία); Το τουρκικό ενδιαφέρον ήταν να μη γίνει η Κύπρος μέρος της Ελλάδας», σφρα-

Η μεταπολιτευτική Ελλάδα, επί Καραμανλή ήταν αυτή που πρόδωσε, με την αδιάφορη στάση της, τον Κυπριακό αγώνα και την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Παραχώρησε με το περίφημο «Η Κύπρος κείται μακράν», το ίδιο της το αίμα στο αιμοδιψές τέρας, την Τουρκία...

γίζοντας έτσι την τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Και ενώ ο Αττίλας Ι, άφησε πίσω του χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και αγνοούμενους, ένα μήνα μετά, ο Αττίλας ΙΙ έφερε την διχοτόμηση του νησιού και την παράνομη κατοχή του 37%. Η μεταπολιτευτική Ελλάδα, επί ηγεσίας Κ. Καραμανλή ήταν αυτή που πρόδωσε, με την αδιάφορη στάση της, τον Κυπριακό αγώνα και την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Παραχώρησε με το περίφημο «Η Κύπρος κείται μακράν», το ίδιο της το αίμα στο αιμοδιψές τέρας, την Τουρκία.

▶ 1975: Η δημιουργία της 4ης Τουρκικής Στρατιάς Αιγαίου, δε θορύβησε τα αυτιά του τότε πρωθυπουργού. Η τουρκική στρατιά Αιγαίου, διέθετε σχεδόν όλο το σύνολο των ειδικών δυνάμεων και πραγματοποιούσε ασκήσεις δεσμεύοντας πολλές περιοχές του Αιγαίου. Η ελληνική πλευρά, ξεκάθαρα αποδέχεται παθητικά όλες τις τουρκικές προκλήσεις, με εξαίρεση μερικών δηλώσεων-φωτοβολίδων, οι οποίες απλά είχαν ως στόχο να κατευνάσουν την συνείδηση και το πατριωτικό καθήκον των Ελλήνων.

▶ 1996: Η Τουρκία, είχε από νωρίς προδιαγράψει την εξωτερική της πολιτική και τις γεωπολιτικές της βλέψεις και στο Αιγαίο. Έτσι, τον Ιανουάριο του 1996, το θερμό επεισόδιο που προκάλεσε η τουρκική πλευρά, και το ελληνικό δόγμα κατευνασμού των ελληνοτουρκικών διαφορών, έδωσε το δικαίωμα στην Τουρκία να εγήρει το θέμα της ελληνικής κυριαρχίας στο Ανατολικό Αιγαίο, χαρακτηρίζοντας ελληνικά ύδατα και νησίδες ως «γκρίζες ζώνες».

Μάλιστα, η ελληνική κυβέρνηση, πέραν της προδοτικής της πολιτικής, επαναπαύτηκε με την είσοδό της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, θεωρώντας πως η τελευταία θα σταθεί εμπόδιο στις επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας.

Πέραν όμως της κατά μέτωπο επίθεσης, η Τουρκία, διαδραματίζει τον δικό της ρόλο στις εδαφικές διεκδικήσεις και τις εχθρικές πολιτικές άλλων χωρών κατά της Ελλάδας. Πιο συγκεκριμένα, το ίδιο το υπουργείο εξωτερικών της Τουρκίας χειροκροτεί την ύπαρξη μουσουλμανικών μειονοτήτων στα Βαλκάνια, θεωρώντας ότι συμβάλλουν στην αποσταθεροποίηση των εχθρικών χωρών προς την Άγκυρα. Ενώ δε διστάζει, να χρηματοδοτεί τις οργανώσεις των Τσάμηδων και να ανακατασκευάζει μέχρι και αεροπορικές βάσεις της Αλβανίας. Με την συστράτευσή της, η Τουρκία, στο πλευρό των Σκοπίων επισφράγισε την ανθελληνική της πολιτική, καθώς με ανακοινώσεις του υπουργείου εξωτερικών της, στήριξε την εδαφική ακεραιότητα των Σκοπίων και την ανεξαρτησίας τους. Τέλος, ήταν η πρώτη χώρα που διόρισε πρεσβευτή στα Σκόπια και αναγνώρισε τους Σκοπιανούς ως ΕΘΝΟΣ.

Η ελληνική απάντηση, από τους άρχοντες αυτής της χώρας υπήρξε από τα βάθη των χρόνων έως και σήμερα, από ασθενής έως ανύπαρκτη. Η έλλειψη ηγετών, δεν θεωρείται μια βάσιμη δικαιολογία, η Ελλάδα απέναντι στις εθνικές της ήττες είχε ηγέτες, το πρόβλημα ήταν ότι δεν είχε ποτέ πατριώτες.

Τα πρόσωπα της Προδοσίας

Οι θνητοί, αυτοί που στόχος τους ανά τους αιώνες ήταν το προσωπικό όφελος, αυτοί οι οποίοι από το δημόσιο βήμα τόλμησαν να προβούν σε ευχαριστίες και να δικαιολογήσουν την ανυπαρξία τους, λόγω φυσικών φαινομένων, της πολιτικής αστάθειας, της νοσηλείας του τότε πρωθυπουργού, αυτοί που για να ελαφρύνουν

την θέση τους και να εξασφαλίσουν τον ρόλο τους στο ξεπούλημα της Πατρίδας μας, δεν αναγνώρισαν ΠΟΤΕ το ΛΑΘΟΣ των επιλογών τους, δεν απολογήθηκαν, δεν τιμωρήθηκαν...

Και οι Αθάνατοι, αυτοί που δεν δικαιολογήθηκαν, δεν ευχαρίστησαν κανέναν, ούτε καν αποχαιρέτησαν τις οικογένειές τους...Αυτοί που χάθηκαν ξαφνικά από τα ραντάρ και εμφανίστηκαν ΞΑΝΑ, όπως κάθε χρόνο, 16 χρόνια τώρα πάλι μπροστά ΜΑΣ, να μας θυμίσουν πως αυτοί που δεν τιμήθηκαν από τους πολλούς φαντάζουν οι πιο Τίμιοι από όλους...

Ο Γεράσιμος Αρσένης, πριν την τραγική νύχτα των Ιμίων, δίνει εντολή για την υποστολή της τουρκικής σημαίας από τα Ίμια και τη μη αντικατάστασή της με την ελληνική, για να μην κλιμακωθεί η κρίση. Η αποδοχή μιας τέτοιας εντολής σήμαινε ένα πράγμα: την αποδοχή ότι η κυριαρχία της βραχονησίδας τελεί υπό αμφιβολία. Στις προκλήσεις της Τουρκίας ο τότε υπουργός Εθνικής Άμυνας, επέλεξε να οπισθοχωρήσει, ζητώντας μάλιστα και εξηγήσεις από τον αντιναύαρχο Στάγκα για ποιον λόγο δεν εφαρμόστηκαν οι εντολές του...

Οι εξηγήσεις, είναι περιττό να δοθούν δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια μετά, αυτό που η Εθνική Μνήμη θέλει να σβήσει είναι η ανυπαρξία και η προδοσία, κι εκείνο που ξεπηδά δειλά και ορθώνεται με οργή είναι η πατριωτική φωνή: **«Χριστόδουλος Καραθανάσης: ΑΘΑΝΑΤΟΣ».**

Δια στόματος, του Έλληνα πρωθυπουργού, Κωνσταντίνου Σημίτη, από το κοινοβουλευτικό βήμα, λίγες ημέρες μετά την τραγωδία των Ιμίων, οι ευχαριστίες προς την Αμερική για την συνεισφορά της στην αποκλιμάκωση της κρίσης. Ένας κατατρομοκρατημένος ανθρωπάκος ή μήπως ακόμη ένας Εφιάλτης; Που για να εξασφαλίσει την προσωπική του ευμάρεια, εκφόβισε ένα ολόκληρο Έθνος και το παρέδωσε υπόδουλο στα διεθνή συμφέροντα των παγκόσμιων δυναστών;

Καθώς οι ημέρες πλησιάζουν, όπου το ημερολόγιο θα γράψει 31 Ιανουαρίου 2013, η μόνη ευχαριστία, η μόνη ελάχιστη Τιμή που μπορεί να αποδώσει ο ελληνικός λαός, είναι εκείνη την τραγική νύχτα με όλη την δύναμη της ψυχής του να βροντοφωνάξει: **«Παναγιώτης Βλαχάκος: ΑΘΑΝΑΤΟΣ».**

Και ο τραγικότερος όλων, ο Θ. Πάγκαλος. Ο χειρότερος Εφιάλτης, που αμφισβήτησε ακόμη και τους νεκρούς των Ιμίων, κατά την διάρκεια συνέντευξής του σε τουρκική εφημερίδα. Χαρακτηριστικά δήλωσε: «Πάλι καλά που ήταν η Αμερική και δεν είχαμε νεκρούς».

Η ώρα είναι 04:50, το ελικόπτερο χάνεται από τα ραντάρ και αργότερα ανασύρονται νεκρά τα μέλη του πληρώματος. ΤΡΕΙΣ, τρεις είναι οι νεκροί, ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΜΑΖΙ!!! Εναντίον της Ιστορικής λήθης, προς τιμήν αυτών που έδωσαν και την ζωή τους για μια Σημαία, για ένα Ιδανικό, ας υψώσει μέχρι και ο τελευταίος Έλληνας σε ό,τι απόμεινε να θυμίζει Ελλάδα το λάβαρο της Μνήμης: **«Έκτορας Γιαλοψός: ΑΘΑΝΑΤΟΣ».**

Τιμή στους Μεγάλους Νεκρούς

Για εμάς τους Έλληνες Εθνικιστές, καμία σημαία δεν πήρε ο αέρας πάνω στις πέτρες, η Πατρίδα μας, πήρε τρία παιδιά στην αγκαλιά της, τα οποία τιμούμε κάθε χρόνο, σαν ελάχιστο φόρο Τιμής και Μνήμης.

Οι Αθάνατοι Ήρωες μας, ο Χριστόδουλος, ο Παναγιώτης και ο Έκτορας είναι αυτοί που ξύπνησαν την οργή μας, απέναντι στο σάπιο πολιτικό οικοδόμημα που χτίσατε με επιμέλεια όλα αυτά τα χρόνια. Κάθε χρόνο με την καθιερωμένη Πορεία Μνήμης τιμούμε τους νεκρούς, τους Ήρωες που λησμονήσατε, την σημαία που υποστείλατε, την γη που ξεπουλήσατε, ο καιρός ήρθε και δεν θα σας κρινει η Ιστορία, γιατί η Ιστορία του αύριο, η Ιστορία που πιστεύουμε εμείς, έχει στις σελίδες της μόνο Ήρωες, οι προδότες έχουν θέση μόνο στα λαϊκά δικαστήρια, όχι στην Ιστορία. Όπως και τότε, χιλιάδες χρόνια πριν, θα βρεθεί ο Αθηνάδης και θα σκοτώσει τον Εφιάλτη, αλλά αυτήν την φορά δεν θα είναι για ασήμαντο λόγο, αλλά γι αυτόν της Εσχάτης Προδοσίας.

ΜΑΡΙΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

IMIA '96
ΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ

Ο διεθνισμός και η παγκοσμιοποίηση είναι δύο έννοιες σχεδόν ταυτόσημες που απορρέουν ο μεν πρώτος από την μαρξιστική αριστερά και ο δεύτερος από τον φιλελευθερισμό. Ο μεν διεθνισμός αποσκοπεί στην καθυπόταξη ολόκληρου του πλανήτη υπό τις διαταγές του «κόμματος», την παγκόσμια επικράτηση δηλαδή του κομμουνισμού. Η δε παγκοσμιοποίηση αποτελεί τον ύστατο σκοπό των φιλελεύθερων με την διεθνή επικράτηση του καπιταλισμού, όπου εργάτες, κεφάλαια και εμπορεύματα θα μετακινούνται χωρίς περιορισμούς.

Ποια είναι η αντικειμενική διαφορά των δύο αυτών εννοιών; Ότι στην περίπτωση του διεθνισμού κυρίαρχος θα είναι το «κόμμα» και στην περίπτωση της παγκοσμιοποίησης οι πολυεθνικές εταιρίες. Ευλόγως θα αναρωτηθεί κάποιος «και ποια η διαφορά;». Η διαφορά είναι όσες και οι διαφορές της άλλης όψης του ίδιου νομίσματος, δηλαδή καμία επί της ουσίας. Όπως έλεγε ο Λένιν στα βιβλίο του «Κράτος και Επανάσταση», ο καπιταλισμός όσο πιο μονοπωλιακός γίνεται τόσο αρχίσει να μοιάζει με μια διαστρέβλωση του μαρξιστικού σοσιαλισμού. Ως «διαστρέβλωση» βέβαια το έλεγε ο ίδιος. Αν είχαμε την άποψη των εκατομμυρίων δυστυχισμένων που ζήσανε τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», μάλλον δεν θα συμφωνούσαν με τον Λένιν.

Είθισται η νομιμοποίηση της όποιας αντι-φυσικής ιδεοληψίας και πρακτικής να επιχειρείται δια του αντικατοπτρισμού της στην Αρχαία Ελλάδα, ώστε αυτή να μεταμφιεστεί με το Άσβεστο Φως του Ελληνισμού, ως κάτι το φωτεινό, το προφανές, το αποδεκτό. Ενδεικτικά αξίζει να αναφέρουμε τις παλαιότερες «επιστημονικές» ημερίδες για την ομοφυλοφιλία στην Αρχαία Ελλάδα και τις μεταγενέστερες παρόμοιες ημερίδες για την παιδεραστία στην Αρχαία Ελλάδα. Και αναφέρουμε την λέξη «επιστημονικές» εντός εισαγωγικών, γιατί τέτοιες ανιστόρητες εισηγήσεις μόνο προϊόν πρακτορισμού μπορεί να είναι, αφού τα γραπτά των Αρχαίων Ελλήνων μιλούν από μόνα τους και συγκεκριμένα επί των ζητουμένων. Ενδεικτικά να παραθέσουμε την άποψη των δημοκρατών Αθηναίων, επί του ζητήματος, όπως αυτή παρατέθηκε στους νόμους του Σόλωνα και πρόσταζε ποινές που ξεκινούσαν από την αφαίρεση πολιτικών δικαιωμάτων μέχρι και θανατική ποινή για τους ομοφυλόφιλους. Μπορούμε ευκόλως να φανταστούμε τις απόψεις τους για την παιδεραστία ή τις απόψεις των Σπαρτιατών για αμφότερα τα ζητήματα.

Πάμε, όμως, στο ζητούμενο και εν προκειμένω στην «κόντρα» μεταξύ του Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών, του Υπουργείου Υγείας και της Χρυσής Αυγής για την νέα διάσταση που έλαβε το κοινωνικό έργο των Ελλήνων Εθνικιστών, υπό την μορφή των «Γιατρών με Σύνορα». Στην επαύριον της ανακοίνωσης των νέων κοινωνικών υπηρεσιών της Χρυσής Αυγής προς τους Έλληνες

Ο Ιπποκράτης, η Αρχαιότητα και η παγκοσμιοποίηση

που κατάντησε αναξιοπαθούντες η μνημονιακή συγκυβέρνηση των υποποδίων των τραπεζιτών, ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών και το Υπουργείο Υγείας επιδόθηκαν σε μια άνευ προηγουμένου τρομοκρατική εκστρατεία εναντίον του Κινήματος και όσων επιλέξουν να βοηθήσουν αυτή την προσπάθεια. Έφτασαν στο σημείο να απειλούν τους Ιατρούς με πειθαρχικό και διαγραφή επειδή όπως είπαν «πατούν τον όρκο του Ιπποκράτη». Η αγραμματοσύνη των ταγών της μνημονιακής συγκυβέρνησης προκαλεί πραγματικά τραγέλαφο στους υποψιασμένους, ενώ ο συντονισμός τους είναι ενδεικτικό μίας συμμορίας που λειτουργεί συστηματικά. Δεν είναι τυχαίο ότι τους δύο δεν τους χωρίζει ούτε «μεσοτοιχία», αφού αμφότεροι ανήκουν στην παράταξη της ΝΔ.

Ποιος είναι όμως ο όρκος του Ιπποκράτη που λένε ότι καταπατήθηκε και ποιος ήταν ο Ιπποκράτης, ο οποίος δημιούργησε τον εν λόγω όρκο; Το ζητούμενο έχει πραγματικά πολύ γέλιο, αν κάτσει κανείς και το ψάξει. Κοιτώντας την ιστοσελίδα της Ιατρικής Σχολής Αθηνών βλέπουμε ότι ο αληθινός, πρωτότυπος όρκος του Ιπποκράτη δεν δίδεται πλέον στους νέους Ιατρούς. Αντ' αυτού δίδεται ένας άλλος όρκος. Ποιο είναι το επιχείρημα τους όμως για να «περάσουν πειθαρχικό» τους Ιατρούς που συμβάλλουν στο κοινωνικό έργο της Χρυσής Αυγής; Το επιχείρημα είναι ότι ο όρκος του Ιπποκράτη λέει ότι ο Ιατρός οφείλει να εξετάζει και να θεραπεύει ανεξαρτήτως Φυλής, Εθνικότητας, Θρησκείας ή οποιασδήποτε άλλης διάκρισης. Μία επικοινωνιακή φανφάρα, δηλαδή, και τίποτε παραπάνω, αφού όλες οι κινήσεις της Χρυσής Αυγής γίνονται με καθόλα νόμιμο τρόπο και χωρίς ποτέ να εκτίθεται σε νομικό ή οποιονδήποτε άλλο κίνδυνο ουδείς.

Ποιος είναι όμως ο πραγματικός Όρκος του Ιπποκράτη πριν ένα συνονθύλευμα παγκοσμιοποιητικής ηθικής πάρει την θέση του, φορώντας την μάσκα του αρχαιοπρεπούς με σκοπό την παραχάραξη της Ιστορίας και την προώθηση αντιελληνικών αξιών, ως αρχαιοελληνικές, στα πλαίσια που συζητήσαμε παραπάνω; Λέει, λοιπόν, ο πραγματικός Όρκος του Ιπποκράτη:

«Ορκίζομαι στον Απόλλωνα τον Ιατρό και στον Ασκληπιό και στην Υγεία και στην πανάκεια και σ΄ όλους τους Θεούς επικαλούμενος την μαρτυρία τους, να τηρήσω πιστά κατά τη δύναμη και την κρίση μου αυτό τον όρκο και το συμβόλαιό μου αυτό. Να θεωρώ αυτόν που μου δίδαξε αυτή την τέχνη ίσο με τους γονείς μου και να μοιραστώ μαζί μου τα υπάρχοντά μου και τα χρήματά μου αν έχει ανάγκη φροντίδας.

Να θεωρώ τους απογόνους του ίσους με τ΄ αδέλφια μου και να τους διδάξω την τέχνη αυτή αν θέλουν να τη μάθουν, χωρίς αμοιβή και συμβόλαιο και να μεταδώσω με παραγγελίες, οδηγίες και συμβουλές όλη την υπόλοιπη γνώση μου και στα παιδιά μου και στα παιδιά εκείνου με δίδαξε και στους άλλους μαθητές που έχουν κάνει γραπτή συμφωνία μαζί μου και σ΄ αυτούς που έχουν ορκισθεί στον ιατρικό νόμο και σε κανέναν άλλο και να θεραπεύω τους πάσχοντες κατά τη δύναμή μου και την κρίση μου χωρίς ποτέ, εκουσίως, να τους βλάψω ή να τους αδικήσω. Και να μη δώσω ποτέ σε κανένα, έστω κι αν μου το ζητήσει, θανατηφόρο φάρμακο, ούτε να δώσω ποτέ τέτοια συμβουλή. Ομοίως να μη δώσω ποτέ σε γυναίκα φάρμακο για ν΄ αποβάλει. Να διατηρήσω δε τη ζωή μου και την τέχνη μου καθαρή και αγνή. Και να μη χειρουργήσω πάσχοντες από λίθους αλλά ν΄ αφήσω την πράξη αυτή για τους ειδικούς. Και σ΄ όποια σπίτια κι αν μπω, να μπω για την ωφέλεια των πασχόντων αποφεύγοντας κάθε εκούσια αδικία και βλάβη και κάθε γενετήσια πράξη και με γυναίκες και με άνδρες, ελεύθερους και δούλους. Και ό,τι δω ή ακούσω κατά την άσκηση του επαγγέλματός μου, ή κι εκτός, για τη ζωή των ανθρώπων, που δεν πρέπει ποτέ να κοινοποιηθεί, να σιωπήσω και να το τηρήσω μυστικό. Αν τον όρκο μου αυτό τηρήσω πιστά και δεν τον αθετήσω, είθε ν΄ απολαύσω για πάντα την εκτίμηση όλων των ανθρώπων για τη ζωή μου και για την τέχνη μου, αν όμως παραβώ και αθετήσω τον όρκο μου να υποστώ τα αντίθετα από αυτά».

Πραγματικός κόλαφος ο πραγματικός Όρκος του Ιπποκράτη για όσους πιστεύουν στην παγκοσμιοποίηση, τον διεθνισμό ή τον κοσμοπολιτισμό. Καταρχάς ακόμα και ο αδαής αναγνώστης θα παρατηρήσει ευθύς αμέσως ότι πουθενά δεν αναφέρονται τα «αντιρατσιστικά» μηνύματα του

Λυκουρέντζου και του Πατούλη, υπουργού υγείας και προέδρου του Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών αντίστοιχα. Αντιθέτως βλέπει ότι ο πραγματικός Όρκος του Ιπποκράτη ξορκίζει χωρίς καμμία αμφιβολία τις εκτρώσεις που αποτελούν ταυτοχρόνως «ανθρώπινο δικαίωμα» και πληγή του Έθνους. Θα μπορούσε, όμως, να εννοεί το «αντιρατσιστικό» μήνυμα θα προφτάσει να πει ο εμπαθής αντιρατσιστής. Και έτσι να ξεφτιλιστεί οριστικά και ανεπανόρθωτα από τον βίο του ίδιου του Ιπποκράτη.

Ο Ιπποκράτης, λοιπόν, Δωριεύς την καταγωγή, γεννήθηκε στην Κω το 460 π.Χ. και ανήκε στον ενδοξότατο κλάδο των Ασκληπιαδών. Σύμφωνα με την παράδοση, εκ πατρός (ιατρού Ηρακλείδη) καταγόταν από το θεό της ιατρικής Ασκληπιό και εκ μητρός (Φαιναρέτης) από τον ήρωα της Ελληνικής Μυθολογίας Ηρακλή. Ήταν προικισμένος με μεγάλη εργατικότητα και ροπή για μάθηση και σπούδασε ιατρική στο φημισμένο Ασκληπιείο της Κω. Αρχικά υπήρξε μαθητής του ίδιου του πατέρα του, κατόπιν του Ηρόδικου, του Γοργία, του ρήτορα Λεοντίνου και του Δημόκριτου του Αβδηρίτη. Σε κάποια φάση της ζωής του τον καλεί ο βασιλέας των Περσών Αρταξέρξης, την στιχομυθία της οποίας πρόσκλησης παραθέτουμε παρακάτω:

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ 3 ΕΩΣ 9

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων Μέγας Ἀρταξέρξης χαιρετᾷ τὸν Ὑστάνη, ὕπαρχο τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἡ φήμη γιὰ τὴν τέχνη τοῦ Ἱπποκράτη, τοῦ γιατροῦ ἀπὸ τὴν Κῶ ποὺ κρατάει ἀπὸ τὴν γενιὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔφτασε καὶ σὲ μένα. Δός του λοιπὸν ὅσο χρυσάφι θέλῃ καὶ ἄφθονα ὅ,τι ἄλλο τοῦ λείπει καὶ στεῖλε τον σὲ ἐμᾶς. Θὰ ἦναι ἰσότιμος μὲ τοὺς καλλίτερους τῶν Περσῶν. Κι ἂν βρίσκεται καὶ κἄποιος ἄλλος ἄνθρωπος σπουδαῖος στὴν Εὐρώπη, νὰ τὸν κάνῃς φίλο τοῦ βασιλικοῦ οἴκου προσφέροντάς του πλούτη χωρὶς νὰ διστάσῃς. Γιατὶ τὸ νὰ βρῇς ἀνθρώπους ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ὠφελήσουν μὲ τὶς συμβουλές τους δέν εἶναι εὔκολο. Ὑγίαινε.

Ὁ Ὑστάνης, ὕπαρχος τοῦ Ἑλλησπόντου, χαιρετᾷ τὸν Ἱπποκράτη, ἀπόγονο τῶν Ἀσκληπιαδῶν. Ὁ Μέγας Βασιλὰς Ἀρταξέρξης σὲ χρειάζεται κι ἔστειλε μήνυμα σὲ μένα τὸν ὕπαρχο, ζητῶντας νὰ σοῦ δώσω χρήματα καὶ χρυσάφι ὅσο θέλῃς καὶ μὲ ἀφθονία ὅ,τι ἄλλο ἔχῃς ἀνάγκη καὶ ὅσα θέλῃς καὶ νὰ σὲ στείλω σ' ἐκεῖνον γρήγορα. Θὰ ἦσαι ἰσότιμος μὲ τοὺς καλλίτερους τῶν Περσῶν. Ἐσὺ λοιπὸν νὰ βρεθῇς στὸ πλευρό του γρήγορα. Ὑγίαινε.

Ὁ γιατρὸς Ἱπποκράτης χαιρετᾷ τὸν ὕπαρχο τοῦ Ἑλλησπόντου Ὑστάνη. Σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ ἔστειλες λέγοντας ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὸν βασιλιά, μήνυσε στὸν βασιλὰ ὅσα σοῦ γράφω ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Ἀπὸ εἰσοδήματα καὶ ῥοῦχα καὶ κατοικία καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται στὴ ζωὴ ἔχουμε ἀρκετά. Δέν ἐπιτρέπεται ἐγὼ νὰ καρπωθῶ πλούτη ἀπὸ τοὺς Πέρσες οὔτε νὰ θεραπεύσω τὶς ἀῤῥώστιες τῶν βαρβάρων ποὺ εἶναι ἐχθροὶ τῶν Ἑλλήνων. Ὑγίαινε.

Ὁ Ἱπποκράτης χαιρετᾷ τὸν Δημήτριο. Ὁ βασιλὰς τῶν Περσῶν μοῦ μήνυσε νὰ πάω κοντά του· δέν ξέρει ὅτι γιὰ μένα ἡ σοφία ἔχει μεγαλύτερη δύναμι ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Ὑγίαινε.

Ὁ ὕπαρχος τοῦ Ἑλλησπόντου Ὑστάνης χαιρετᾷ τὸν μεγάλο του δεσπότη, τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων Ἀρταξέρξη. Τὴν ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ ἔστειλες λέγοντάς μου νὰ τὴν στείλω στὸν Ἱπποκράτη, τὸν γιατρὸ ἀπὸ τὴν Κῶ τὸν Ἀσκληπιάδη, τὴν ἔστειλα. Ἔλαβα ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἀπόκρισι ποὺ ἔγραψε καὶ ἔδωσε ζητῶντας νὰ τὴν στείλω στὸ παλάτι σου. Ἔστειλα λοιπὸν τὸν Γυμνάσβη Διευτύχη νὰ σοῦ τὴν φέρῃ καὶ νὰ σοῦ πῇ. Ὑγίαινε.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων Μέγας Ἀρταξέρξης λέει στοὺς

Κῷους τὰ ἀκόλουθα: Δῶστε στοὺς ἀγγελιοφόρους μου τὸν γιατρὸ Ἱπποκράτη ποὺ ἔχει κακοὺς τρόπους καὶ φέρεται μὲ ἀσέβεια καὶ σ' ἐμένα καὶ στοὺς Πέρσες. Διαφορετικὰ μάθετε ὅτι θὰ ὑποστῆτε τὴν τιμωρία καὶ τοῦ παληοῦ σας λάθους. Θὰ καταστρέψω τὴν πόλι σας καὶ θὰ βυθίσω τὸ νησί σας στὸ πέλαγος καὶ ἔτσι θὰ πράξω ὥστε κάνεὶς νὰ μήν γνωρίζῃ πιά ἂν ὑπῆρξε ποτὲ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τὸ νησὶ.

Ἀπάντησις τῶν Κῴων. Ὁ δῆμος ἀποφάσισε νὰ ἀπαντήσῃ στοὺς ἀγγελιοφόρους τοῦ Ἀρταξέρξη ὅτι οἱ Κῷοι δέν κάνουν τίποτε ἀνάξιο οὔτε τοῦ Μέροπα οὔτε τοῦ Ἡρακλῆ οὔτε τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἀπὸ σεβασμὸ σ' ἐκείνους, σύσσωμοι οἱ πολίτες δέν θὰ παραδώσουν τὸν Ἱπποκράτη ἀκόμη κι ἂν ἔμελλε νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὸν χειρότερο ὄλεθρο. Ὅταν ὁ Δαρεῖος καὶ ὁ Ξέρξης γράφοντας ἐπιστολὲς ζήτησαν ἀπὸ τοὺς πατέρες μας γὴ καὶ ὕδωρ, ὁ δῆμος δέν τοὺς τὰ ἔδωσε, ἀντιμετωπίζοντάς τους σὰν κοινοὺς θνητούς, ὅμοιους μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ τώρα τὴν ἴδια ἀπόκρισι δίνει. Φύγετε ἀπὸ τὴν γὴ τῶν Κῴων, διότι δέν θὰ σᾶς παραδώσουν τὸν Ἱπποκράτη. Κι ἐσεῖς οἱ ἀγγελιοφόροι πῆτε στὸν βασιλὰ ὅτι οἱ θεοὶ δέν θὰ μᾶς ξεχάσουν.

Ο Ιπποκράτης, λοιπόν, αρνήθηκε να θεραπεύσει τους εχθρούς των Ελλήνων. Αυτός ήταν ο Ιπποκράτης και οι πράξεις του έρχονται σαν χαστούκι στα μούτρα των σύγχρονων παραχαρακτών του. Και όχι μόνο αρνήθηκε να θεραπεύσει τους εχθρούς των Ελλήνων, αλλά και πήρε την αμέριστη συμπαράσταση και αλληλεγγύη από τους Κώες, οι οποίοι με κίνδυνο της ζωής και της ανεξαρτησίας τους διέταξαν τους αγγελιαφόρους του Αρταξέρξη να φύγουν από το νησί. Μπορούμε, συνεπώς, να υποθέσουμε ότι δεν «υπονοείται» στον πραγματικό Όρκο του Ιπποκράτη κάποιο «αντιρατσιστικό» μήνυμα. Η δε στάση των Κώων δείχνει ότι η αξιοπρεπής στάση ζωής των Αρχαίων Ελλήνων συνάδει με το μήνυμα του Ιπποκράτη προς τον Αρταξέρξη.

Στο προκείμενο, όμως, και επειδή καλές οι ιστορικές αναλύσεις, καταδεικνύουν την αμορφωσιά των ταγών του καθεστώτος, αλλά ζούμε στο 2012, όπως ευλόγως θα έλεγε κάποιος. Στην Ελλάδα, λοιπόν, του 2012 υπάρχουν αναρίθμητες ΜΚΟ που προσφέρουν ιατρικές (και όχι μόνο...) υπηρεσίες αποκλειστικά σε λαθρομετανάστες. Για αυτούς τους ρατσιστές εναντίον των Ελλήνων δεν υπήρξαν ούτε καταδικαστικές ανακοινώσεις, ούτε απειλές από επίσημους φορείς. Αυτό είναι καθαρά ενδεικτικό της υποκρισίας που διακατέχει το πολιτικό σύστημα που, ορθώς, θεωρεί την Χρυσή Αυγή ως μόνο του πραγματικό εχθρό. Δεν είναι ο «ρατσισμός» και οι «διακρίσεις» που τους πειράζουν. Άλλωστε, η Χρυσή Αυγή δεν ωθεί κανέναν να παραβεί ούτε καν αυτό τον ψευδεπίγραφο Όρκο του Ιπποκράτη, στον οποίο αναφέρονται ο υπουργός υγείας και ο πρόεδρος του Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών. Αυτό που τους πειράζει είναι η άνευ προηγουμένου διείσδυση της Χρυσής Αυγής στην Ελληνική Κοινωνία. Μία αλματώδης άνοδος που τους απογυμνώνει από τα τείχη ψεύδους και προπαγάνδας που είχαν ορθώσει μαζί με τους υποτακτικούς τους στα τουρκοκάναλα. Τους πειράζει η Φωνή της Αλήθειας που όλο και εξαπλώνεται και κατακαίει τους βρικόλακες του σιωνιστικού ψεύδους. Τους πειράζει που κάποιος συμπαρίσταται στους καταπιεζόμενους Έλληνες, οι οποίοι αποτελούν τον ξεκάθαρο στόχο τους.

Εμείς από την πλευρά μας δηλώνουμε ευθαρσώς ότι δεν μας τρομάζει η προπαγάνδα τους και ο λυσσαλέος πόλεμος που μας εξαπολύουν. Ακόμα και οι βομβιστικές επιθέσεις του παρακράτους, το μόνο αποτέλεσμα που έχουν είναι το ατσάλωμα του ηθικού μας. Η κάθε επίθεση εναντίον μας από το κράτος ή το παρακράτος της διαπλοκής και της ρεμούλας μας δυναμώνει, μας πωρώνει, γιατί μας κάνει να αντιλαμβανόμαστε καθαρότατα την αγνότητα και την σημαντικότητα του αγώνα μας. **Μας πολεμούν όλοι οι φαύλοι και οι διαπλεκόμενοι, Συναγωνιστές! Μας πολεμά όλο το σύστημα που έφερε την Χώρα στην κατάντια που βρίσκεται σήμερα. Καθήκον μας να συνεχίσουμε τον Αγώνα για Πατρίδα, Λαό και Ελευθερία. Ψηλά τις Σημαίες! Ζήτω Η Νίκη!**

ΚΩΣΤΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

(Ευχαριστίες στον Συναγωνιστή Χρήστο Νίκα, για τα στοιχεία που παρείχε για το άρθρο.)

Ο ΙΔΕΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΚΙΝ

Ειδικά αυτά τα δύο συγκεκριμένα δημιουργήματα του Τόλκιν είναι κάτι πολύ παραπάνω από μια απλή επιστροφή στο παρελθόν και την αναζήτηση μυθολογικών κόσμων. Αποτελεί την προσέγγιση προς το μέλλον, διαμέσου μιας λογοτεχνικής αφήγησης που οδηγεί στην κατάκτηση ενός νέου τρόπου ζωής. Ένα μέλλον, όπου βρίσκονται οι αληθινές ρίζες του Ανθρώπου.

Τα δύο συγκεκριμένα έπη του Τόλκιν μοιάζουν σαν μια αστραπή στον μονότονο και γκρίζο ουρανό ενός βαριεστημένου κόσμου. Αν και πρωτότυπη, ως προς την σύλληψη, σύνθεση και πλοκή του έργου, η σκέψη του Τόλκιν είναι σαφέστατα επηρεασμένη από τους μύθους της Ευρωπαϊκής παράδοσης. Ο Τόλκιν εμπνεύστηκε και παρουσίασε, μέσα από τα έργα του αυτά, αρχέτυπα ριζωμένα βαθειά στο φυλετικό υποσυνείδητο των Ευρωπαϊκών Λαών. Για να ολοκληρώσει τον μύθο του ο Τόλκιν πήρε αρκετά στοιχεία από πολλούς ευρωπαϊκούς μύθους και παραδόσεις, όπως επίσης και από πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες, για να φτάσει στο σημείο να πλάσει τις δικές του γλώσσες, πάνω στις οποίες βάσισε το έργο του. Μελετώντας κανείς το έργο του Τόλκιν αντιλαμβάνεται ότι η γλώσσα, τα ονόματα και τα τοπωνύμια της κάθε φυλής της Μέσης Γης αντικατοπτρίζουν μια συγκεκριμένα αρχαία γλώσσα και κουλτούρα της Αρχαίας Ευρώπης. Ο κόσμος των ανθρώπων στηρίζεται στην Αγγλοσαξωνική κουλτούρα, ο κόσμος των νάνων σχετίζεται με την Σκανδιναβική παράδοση και κυρίως με τα Ισλανδικά Έπη, ενώ ο κόσμος των ξωτικών και η Quenya (η γλώσσα τους) βασίστηκε, σύμφωνα με δηλώσεις του ίδιου του συγγραφέα, στα Λατινικά, τα Ελληνικά και τα Φινλανδικά. Οι πρώτες μορφές αυτής της γλώσσας ήταν σαφέστατα πιο επηρεασμένες από τα Φινλανδικά, ενώ στην συνέχεια παρατηρείται περισσότερο η επιρροή των Λατινικών. Ο Τόλκιν, άλλωστε, δήλωσε ότι η Quenya είναι ''βασισμένη στα Λατινικά με δύο συστατικά που προσφέρουν φωνοαισθητική ευχαρίστηση: τα Φινλανδικά και τα Ελληνικά''.

Ίσως όλες αυτές οι λεπτομέρειες να μοιάζουν περιττές, δεν είναι όμως έτσι, αν θέλουμε να εντρυφήσουμε στην ουσία των έργων

Εδώ και λίγο καιρό στην μεγάλη οθόνη παίζεται η κινηματογραφική εκδοχή του «Χόμπιτ», ενός μυθιστορήματος, το οποίο δημιούργησε το εξαιρετικό μυαλό του Τζων Ρόναλντ Ρούελ Τόλκιν. Με αφορμή, λοιπόν, την έξοδο της ταινίας αυτής (για την ακρίβεια το πρώτο μέρος της τριλογίας) στις σκοτεινές αίθουσες, δίνεται η ευκαιρία για μια ιδεολογική ανάλυση των σκέψεων του Τόλκιν, όπως αυτή παρουσιάζεται μέσα από τα δύο πιο σημαντικά συγγραφικά του έργα: Το «Χόμπιτ» (1937) και την τριλογία «Ο Άρχοντας των Δακτυλιδιών», την οποία έγραψε σε διάστημα 11 ετών, από το 1937 μέχρι το 1948.

του Τόλκιν. Πολύ σωστά ο φιλόσοφος Μάρτιν Χάιντεγκερ υποστήριζε ότι ''η γλώσσα είναι η κατοικία του Υπάρχειν''. Είναι το πρώτιστα και άμεσα εμφανές πολιτισμικό στοιχείο του κάθε Λαού και η ηχώ του στην παγκόσμια κοινότητα. Τίποτα δεν αναδεικνύει την λαμπρότητα ενός πολιτισμού περισσότερο από την γλώσσα του, καθώς αποτελεί τον καθρέπτη της ποιότητας ενός Λαού.

Πριν συνεχίσουμε, όμως, θα πρέπει να εξετάσουμε την ίδια την ζωή του Τόλκιν, προκειμένου να καταλάβουμε τι ήταν αυτό που τον ώθησε στην δημιουργία ενός μοναδικού κόσμου. Μπορούμε, λοιπόν, να βρούμε κάποια εξήγηση γι' αυτό το φαινόμενο, αναλύοντας το παιδικό πλαίσιο, στο οποίο γεννήθηκε και ανατράφηκε ο Τόλκιν. Γεννημένος στις 3 Ιανουαρίου 1892 στο Μπλουφοντέιν της Νοτίου Αφρικής, ο Τόλκιν ανατράφηκε με την ακμαία τότε νοοτροπία των Μπόερς, δηλαδή με την λατρεία της δύσκολης και σκληρής ζωής, της έννοιας της Ευθύνης, της Υπερηφάνειας, της Τιμής, του Καθήκοντος και του Υπερβατικού, με την Αγωνιστική Αισιοδοξία του επικίνδυνου όσο και Ηρωικού τρόπου αντιμετώπισης της ζωής, την Περιπέτεια. Ανατράφηκε με όλα αυτά που αποτελούσαν την ουσία του Λευκού νοτιοαφρικανού. Ο σεβασμός στην παράδοση, η σημασία των λέξεων, η δύναμη των όρκων, η μαγεία των συμβόλων, το απόλυτο ιδανικό του να γίνεις Ήρωας, ακόμα και όταν πολεμάς Εναντίον Όλων...

Από την άλλη μεριά, η επιστροφή του στην Αγγλία το 1895, μαζί με την μητέρα του Μέιμπελ, και η εγκατάστασή του σ' ένα μικρό χωριό κοντά στο Μπέρμινχαμ, δημιούργησαν τις ιδανικές συνθήκες, τις οποίες προσέφερε η ομορφιά της αγγλικής υπαίθρου, προκειμένου να ορματιστεί τα ειδυλλιακά τοπία της Μέσης Γης. Ο ίδιος περιέγραψε αυτήν την αλλαγή του τοπίου σε μια συνέντευξή του, λίγο πριν πεθάνει: ''Αν το πρώτο σου χριστουγεννιάτικο δέντρο ήταν ένας μαραμένος ευκάλυπτος και είχες συνηθίσει να ενοχλείσαι από την ζέστη και την άμμο, τότε το να βρεθείς πάνω στην ηλικία που η φαντασία αναπτύσσεται, σ' ένα ήσυχο χωριό του Γουόργικσερ, νομίζω γεννά μια ιδιαίτερη αγάπη για αυτό που μπορεί να ονομαστεί κεντρική αγγλική εξοχή, βασισμένη σε καλό νερό, πέτρες, φτελιές και μικρά, ήσυχα ρυάκια και φυσικά τον αγροτικό κόσμο γύρω σου...''. Αυτό, λοιπόν, που

τόσο γλαφυρά περιέγραφε το 1971 ο Τόλκιν, ήταν ο επίγειος παράδεισος των παιδικών του χρόνων, μέσα από τον οποίο εμπνεύστηκε την δράση του ''Χόμπιτ'' και του ''Άρχοντα των Δαχτυλιδιών'': ένα πραγματικά ειδυλλιακό τοπίο. Η ανατροφή του, σε συνδυασμό με το υπέροχο φυσικό περιβάλλον και την εντρύφηση του στις παραδόσεις και το μυστήριο της Ευρωπαϊκής Ιστορίας και Μυθολογίας, αποτέλεσαν τον οδηγό της σκέψης του Τόλκιν.

Τον καιρό κατά τον οποίο ο Τόλκιν έγραψε το ''Χόμπιτ'' και ξεκινούσε την συγγραφή του ''Άρχοντα των Δαχτυλιδιών'' ήταν το 1937, η ταραγμένη εποχή του μεσοπολέμου. Παρά το τεταμένο κλίμα της εποχής, ο Τόλκιν δεν επηρεάστηκε από την ανίερη και ανήθικη ταύτιση των ιθυνόντων της Βρετανικής αυτοκρατορίας με την Σοβιετική Ένωση του Στάλιν. Στα έργα του λείπουν εντελώς οι ψευτοδιανοουμενισμοί και οι ηττοπαθείς μαρξιστικές δοξασίες, οι οποίες εξαπλώνονταν σαν πανούκλα στα χρόνια της ηλικιακής ωριμότητας του Συγγραφέα. Οι πεποιθήσεις του, όπως αυτές έβγαιναν μέσα από του συγγραφικό έργο, ανταποκρίνονταν όχι στην υλική ευμάρεια και την οικονομία, ως επίκεντρο της ανθρώπινης δραστηριότητας, αλλά στην άποψη ότι ο άνθρωπος δεν έχει ανάγκη την αλλοτρίωση του χρήματος, τις κίβδηλες αξίες, την αγχώδη επιτάχυνση της βιομηχανικής ανάπτυξης και τις αρρωστημένες φιλοσοφίες υλιστικού χαρακτήρος που αμαυρώνουν την ψυχή του. Αντιθέτως, αυτό που χρειάζεται ο άνθρωπος είναι η ανακάλυψη του πραγματικού νοήματος της Ζωής, μελετώντας και κατακτώντας, ολοκληρωτικά, τις Αξίες και τις Χαρές της Τιμής, της Πίστης, της Αφοσίωσης σ' έναν Ιερό Σκοπό, της Αληθινής Ομορφιάς, του Ηρωικού Τρόπου Ζωής, της αίσθησης του Μυστηρίου και της Περιπέτειας. Χωρίς όλα αυτά, η ψυχή του ανθρώπου αρχικά μαραίνεται και ύστερα πεθαίνει.

Μερικοί κριτικοί, επηρεασμένοι από την πεποίθησή τους στον διαλεκτικό υλισμό, αποφάνθηκαν ότι όλο το έργο του Τόλκιν δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια λατρεία στον ''αντι-ήρωα''. Αυτό το έκριναν ορμώμενοι από το γεγονός ότι οι περισσότεροι κεντρικοί ήρωες στα έργα του είναι συνήθως αδύνατοι και μικροκαμωμένοι. Λανθασμένη ερμηνεία, παρμένη άλλωστε από την υλιστική εκτίμηση της Ιστορίας. Το γεγονός της φυσικής αδυναμίας των Ηρώων του μπροστά στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν, δεν κάνει τίποτε άλλο από το να δυναμώνει και να τονίζει τον Ηρωισμό και την Θέλησή τους. Γιατί όταν ένας υλιστής αντιλαμβάνεται την

Στα έργα του λείπουν εντελώς οι ψευτοδιανοουμενισμοί και οι ηττοπαθείς μαρξιστικές δοξασίες, οι οποίες εξαπλώνονταν σαν πανούκλα στα χρόνια της ηλικιακής ωριμότητας του Συγγραφέα.

έννοια του Ήρωα μονάχα με τις υπερδυνάμεις ενός ''Σούπερμαν'', εύλογα αναρωτιέσαι: αν έχει υπερδυνάμεις, τότε που βρίσκεται ο ηρωισμός του; Άλλοι, πάλι, βρίσκουν στα έργα του Τόλκιν ρατσιστικές νύξεις και πλάγιες πολιτικές αναφορές. Αυτό, προφανώς, το βάσισαν στο

ότι τα υβρίδια των πανάσχημων ορκ, τα οποία βρίσκονται στην υπηρεσία του αποστάτη μάγου Σάρουμαν και του αρχικακού Σάουρον, ήταν τα αποτελέσματα επιμειξιών, κάτι το οποίο επέκρινε μέσα από την ροή των έργων του ο Τόλκιν. Ή από την υφέρπουσα φήμη ότι στο πρόσωπο του τυράννου Σάουρον καθρεπτιζόταν η μορφή του αρχιεγκληματία και εξολοθρευτή δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων Στάλιν. Ποιος ξέρει...

Ο Μάγος Γκάνταλφ. Μια αγέρωχη και σεβάσμια μορφή, μ' έναν λιτό τρόπο ζωής, που με την δύναμη της Σοφίας κατευθύνει και παροτρύνει τους Ήρωες να ακολουθήσουν το πεπρωμένο τους.

Η αλήθεια, πάντως είναι ότι αν προσπαθήσει κάποιος να αποκρυπτογραφήσει ιδεολογικά την σκέψη του Τόλκιν, σίγουρα δεν θα βρει ούτε το παραμικρό ψήγμα θετικής αναφοράς προς τον φιλελευθερισμό και τον μαρξισμό. Η οριζόντια τοποθέτησή τους απέναντι στις διαδικασίες της ζωής, η αναγόρευση της οικονομίας ως πρωταρχικού παράγοντος της ανθρώπινης ζωής, η περιφρόνηση προς τις φυσικές αξίες της Λαϊκής Κοινότητας, η σύνθλιψη κάθε έννοιας Ιεραρχίας, η ανηλεής εκμετάλλευση της Φύσης και, βεβαίως, η απέχθειά τους προς την αναγκαιότητα ύπαρξης και διαχωρισμού των ανθρώπινων φυλών είναι κάτι το οποίο έρχεται σε διαμετρική αντίθεση με τις αντιλήψεις του Τόλκιν, όπως αυτές παρουσιάζονται στα προαναφερθέντα έργα του. Όπως προείπαμε, η επιμειξία για τον Τόλκιν θεωρείται μια ανίερη καταπάτηση του φυσικού νόμου, ενώ σ' όλο το επικό μεγαλείο, που πηγάζει από το έργο του, αυτό που κυριαρχεί αναμφισβήτητα είναι ο Ύμνος προς την Ανδρεία, την Γενναιότητα και την Συντροφικότητα, όπως φυσικά και η αδιάκοπη πάλη των μαγικών δυνάμεων του Φωτός και του Κάλλους εναντίον των σκοτεινών δυνάμεων της μιζέριας και της ασχήμιας. Αυτό, άλλωστε, φαίνεται και από τα εξής Αρχέτυπα, τα οποία προβάλλονται μέσα από το έργο του: α) Ο Μάγος Γκάνταλφ. Μια αγέρωχη και σεβάσμια μορφή, μ' έναν λιτό τρόπο ζωής, που με την δύναμη της Σοφίας και τον συνεπή, όσο και συνετό, έλεγχο των δυνάμεων της Φύσης, κατευθύνει και παροτρύνει τους Ήρωες να ακολουθήσουν το πεπρωμένο τους, το δύσβατο μονοπάτι του Πολεμιστή. Σε αντίθεση με τον Σάρουμαν, ο Γκάνταλφ δεν ξεπουλιέται στον Σάουρον, παρά τις υποσχέσεις για δύναμη και εξουσία, παραμένοντας Έντιμος και Πιστός στην Αποστολή του και στις Φωτεινές Δυνάμεις, β) Ο Πολεμιστής. Μέσα από τους διάφορους πρωταγωνιστικούς ρόλους των Ηρώων, από τον Πρίγκιπα Άραγκορν και το ξωτικό Λέγκολας, μέχρι τον νάνο Θόριν, ο Τόλκιν προβάλλει τον ιδεατό τύπο του Ανώτερου Πολεμιστή με τον ακέραιο χαρακτήρα και τα ευγενή ιδανικά, που αγωνίζεται έντιμα, γενναία και αποφασιστικά, έτοιμος ακόμα και να πέσει στο πεδίο της μάχης προκειμένου να υπερασπίσει την Πολιτεία και τα ιδανικά μιας πολεμικής κοινωνίας, την διατήρηση της Φυσικής Τάξης απέναντι στις δυνάμεις του χάους και της αταξίας. Η Τιμή, η Υπερηφάνεια και η Υπεράσπιση της Πατρώας Γης αποτελούν τον κυρίαρχο ρόλο

στην ζωή του, γ) Η Γυναίκα. Αν και η παρουσία γυναικών στα έργα του Τόλκιν είναι ελάχιστη, εντούτοις όπου εμφανίζονται η παρουσία τους εκφράζεται με ρομαντικό και λυρικό τρόπο, μέσα από το θεϊκό πρόσωπο της Βασίλισσας των ξωτικών, Γκαλάντριελ, την ευγενική και αποφασιστική Άργουεν, η οποία αποποιείται της αιωνιότητας προκειμένου να ζήσει στο πλευρό του θνητού Συντρόφου της Άραγκορν, αλλά και την πολεμική υπόσταση της Πριγκίπισσας Εόγουιν, που πολεμά για την ελευθερία του λαού της, καταπνίγοντας τα ερωτικά της αισθήματα για τον Άραγκορν.

Ας επανέλθουμε, όμως, στην ιδεολογική υπόσταση του Τόλκιν εξετάζοντας τα πολιτικά του πιστεύω. Ο Τόλκιν, αν και δεν είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την πολιτική, είχε συγκεκριμένες απόψεις. Ο Χάμφρεϋ Καρπάιντερ, στην επίσημη βιογραφία του Τόλκιν, τον περιγράφει ως εξής: ''Ο Τόλκιν ήταν, με την σύγχρονη έννοια, Δεξιός, αφού τιμούσε τον Βασιλιά και την χώρα του και δεν πίστευε στην λαοκρατία. Ήταν εναντίον της δημοκρατίας επειδή πίστευε ότι στο τέλος οι συνάνθρωποί του δεν θα είχαν κανένα όφελος από αυτήν''. Ο ίδιος ο Τόλκιν είχε γράψει κάποτε: ''Δεν είμαι δημοκράτης'', υπογραμμίζοντας με αυτόν τον τρόπο ότι η Ισότητα μεταξύ των ανθρώπων είναι μια πνευματική πρόταση και όχι μια φυσική πραγματικότητα, η οποία διαφθείρεται από κάθε προσπάθεια να την επιβάλουν στον πραγματικό κόσμο. Αν και δεν ασχολείτο ενεργά με την πολιτική, γνώριζε αρκετά καλά τις διεθνείς κρίσεις που μαίνονταν γύρω από την χώρα του κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '30, ώστε να υποπτευθεί ότι η Σοβιετική Ένωση, και όχι η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, ήταν ο πραγματικός εχθρός της Βρετανίας. Την εποχή του Συμφώνου Ειρήνης του Μονάχου (1938), ο Τόλκιν έγραψε ότι σιχαινόταν να είναι με την πλευρά που θα ήταν και η κομμουνιστική Ρωσία, συμπληρώνοντας ότι ''φαίνεται ότι η Ρωσία είναι μάλλον περισσότερο υπεύθυνη για την παρούσα κρίση και την επιλογή αυτής της στιγμής, παρά ο Χίτλερ''.

Η αισθητική, η οποία προβαλλόταν μέσα από τα έργα του αναμφίβολα περισσότερο ταίριαζε με τους ηττημένους του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παρά με τους νικητές. Δεν είναι ίσως καθόλου τυχαίο ότι η νέα γενιά των ευρωπαίων Εθνικιστών, την δεκαετία του '70, ιδιαίτερα στην Ιταλία όπου οι κατασκηνώσεις της νεολαίας του εθνικιστικού MSI ονομάστηκαν Χόμπιτ, γοητεύτηκαν ιδιαίτερα από τα βιβλία του Τόλκιν, απδιασμένοι από την υποκρισία και τον ακραίο υλισμό των γονιών τους, καθώς και από την έλλειψη αληθινών πνευματικών αξιών. Συγκεντρώθηκαν γύρω από τα έργα του, θεωρώντας ότι βρήκαν μια αίσθηση Αξιών, με τις οποίες μπορούσαν να συσχετιστούν. Ο Τόλκιν, μέσα από τα έργα του, απέρριψε τον μεταπολεμικό κόσμο με τον υλισμό του, την οικολογική μόλυνση, τις ηθικές ασάφειες και την απάθεια. Ο φανταστικός κόσμος, τον οποίο δημιούργησε, δεν μπορούσε να έχει τίποτα από τα παραπάνω. Στον δικό του Ιδεατό Κόσμο υπήρχε χώρος μόνο για Ηρωισμό και Αυτοθυσία, Γενναιότητα και Αυταπάρνηση, καθαρούς ουρανούς και ποτάμια, ενώ είχε σαφείς και συγκεκριμένους ορισμούς του Καλού και του κακού, του Σωστού και του λάθους. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο που τα έργα του άγγιξαν τις επαναστατημένες καρδιές των νεαρών Εθνικιστών της Ευρώπης. Ακόμη κι αν η φήμη του Τόλκιν έχει αποκτήσει πλέον παγκόσμια διάσταση, διαμέσου των κινηματογραφικών εκδοχών του "Άρχοντα των Δαχτυλιδιών" και του "Χόμπιτ", εντούτοις θεωρούμε ότι είναι αδιανόητο κάποιος μη Ευρωπαίος, μη Λευκός (φυλετικά και συνειδησιακά) να μπορέσει να εντρυφήσει στο πραγματικό πνεύμα των έργων του Τόλκιν, αγγίζοντας την ψυχή του Μύθου, καθώς η φαντασία του εν λόγω συγγραφέως είναι ένα ευρωπαϊκό έργο τέχνης. Αποτελεί αριστουργηματικό καλλιτέχνημα αφού ο Τόλκιν μάς έδωσε, μέσα από την πένα του, ένα ασύγκριτο όραμα ενός κόσμου αμόλυντου από οποιοδήποτε ιδεολογικό και πολιτικό λάθος του 20ου αιώνος. Ακόμη, είναι αριστουργηματικό καλλιτέχνημα επειδή μάς παρουσίασε αυτό το όραμα με τέτοιο Μεγαλείο και Δόξα, που ενσαρκώνουν μερικά από τα βασικότερα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Φυλετικής Ψυχής: ο Θρίαμβος της Θέλησης του να ζεις με Τιμή, να διατηρείς την Πίστη σου σε Αιώνια Ιδανικά, να δημιουργείς αγνή και αμόλυντη ομορφιά, να αντιμετωπίζεις τις δυνάμεις του κακού προτάσσοντας τις καλύτερες πτυχές του εαυτού σου και να ζεις την ζωή σου στο έπακρον, αφήνοντας ένα διαχρονικό στίγμα στην πορεία σου. Εξιδανικεύοντας αυτά τα θεμελιώδη στοιχεία της Ευρωπαϊκής Ψυχής, ο Τζων Ρόναλντ Ρουέλ Τόλκιν δημιούργησε κάτι διαχρονικό και αθάνατο με ανάλογη Αξία για την Φυλή μας. Συνδύασε επιτυχημένα όλες τις θετικές πτυχές της ανθρώπινης δραστηριότητας, οι οποίες ταυτίζονται με την υπεράσπιση ενός ανώτερου Ιδανικού, κάτι που εκφράζεται καθαρά και από την παρακάτω ρήση, που θέτει εν αρμονία τον Πολεμιστή με το Πεπρωμένο του: "Δεν υπάρχει Ελευθερία χωρίς θυσία, δεν υπάρχει Νίκη χωρίς πόνο, δεν υπάρχει Θρίαμβος χωρίς απώλειες"... ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΣ

Προδημοσίευση από το νέο βιβλίο του Συναγωνιστή Γ. Λύκου

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

«Οι Ευρωπαίοι Εθνικιστές και συνειδητοί πατριώτες πρέπει να ξεκινήσουν να διαισθάνονται και να ξεκρίνουν πίσω από την φτιασιδωμένη πρόσοψη της τρέχουσας πολιτικής των σχέσεων ισχύος των κρατών τους, τις βαθύτερες φυσικές συγγένειες που υφίστανται μεταξύ εθνών με κοινή φιλοσοφική και πολιτιστική εξέλιξη, ώστε να μη διακυβεύουν την μοίρα τους με κράτη όπως η Αμερική και το Ισραήλ, που έμφυτα και ουσιαστικά είν' εχθρικά ενάντια σε οτιδήποτε εκπροσωπεί η αρχέγονη ινδοευρωπαϊκή πολιτιστική κληρονομιά τους.

Το αρχαίο ινδοευρωπαϊκό κοινωνικό ιδεώδες της συμπαντικής πνευματικότητας και της αξιοκρατικά διατεταγμένης κοινωνίας, σύμφωνα με τον κοσμικό νόμο, το Δάρμα (δηλαδή σύμφωνα με τις εγγενείς πνευματικές και διανοητικές ικανότητες και τα καθήκοντα των ανθρώπων) πρέπει να αναβιώσει στην Ευρώπη και στο Νέο Κόσμο, πριν από την οριστική εξάλειψη των Ευρωπαίων μέσα στο πολυφυλετικό χωνευτήρι της παγκοσμιοποίησης. Μόνον έτσι θα μπορέσει πράγματι ν' αναρρώσει και να ισχυροποιηθεί το σώμα της πολιτικής, ώστε να επιβιώσει η Ευρώπη από τις επιθέσεις των ισχυρών εσωτερικών και εξωτερικών της εχθρών.

Σε πρώτη προσέγγιση ένας τέτοιος φιλόδοξος στόχος μοιάζει αξεπέραστα ανέφικτος, μπροστά στον ραγδαίο εξαμερικανισμό του κόσμου, εξαμερικανισμό απροκάλυπτο και συνάμα ύπουλο, που επελαύνει ακάθεκτος. Εδώ όμως αξίζει να θυμηθούμε περιληπτικά την πρώιμη εκτίμηση της αμερικανικής δημοκρατίας από τον Γάλλο αριστοκράτη Αλέξις ντε Τοκβίλ. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά στο δεύτερο μέρος του βιβλίου του «Περί της Δημοκρατίας στην Αμερική» (1840): «.....ένα έθνος δεν μπορεί να παραμείνει ισχυρό επί πολύ, όταν κάθε άντρας που ανήκει σ' αυτό είναι ατομικά αδύναμος, ενώ δεν έχει επινοηθεί ακόμα, καμία μορφή ή κανένας συνδυασμός κοινωνικής πολιτικής συγκρότησης, που από μια κοινότητα λιπόψυχων κι εξασθενημένων πολιτών να δίνει ως παράγωγο έναν ενεργητικό λαό.»

Ο Αλέξις ντε Τοκβίλ είχε επίσης επισημάνει προφητικά πως : «Η αμερικανική δημοκρατία θα διαρκέσει έως την ημέρα που το Κογκρέσσο θ' ανακαλύψει πως μπορεί να δωροδοκεί το κοινό με τα χρήματα του κοινού». Αυτό το έπραξε ο «αντιφασίστας» και φιλοσοβιετικός Πρόεδρος Ρούζβελτ – Ρόζενφελντ με την πολιτική της «Νέας Συμφωνίας» (New Deal), όταν εξαπέλυσε ένα τεράστιο αναπτυξιακό πρόγραμμα έργων γιά να καταπολεμήσει την ανεργία και τον λιμό των Αμερικανών, επενδύοντας τα χρήματα που είχε κερδίσει το πλουτοκρατικό κράτος από την φορολογία του ιδρώτα των εργαζομένων. Και τα εκατομμύρια των κυριολεκτικά πεινασμένων εργατών υον δέχτηκαν γιά σω-

τήρα, επειδή τους επέστρεψε τα ...χρήματά τους, αφού πρώτα τους εξαθλίωσαν. Το New Deal ήταν η οριστική ταφόπλακα της υπολειμματικής δημοκρατίας των ΗΠΑ.

Σήμερα, η πνευματική αδυναμία, η ψυχολογική εξουδετέρωση κι η ηθική δειλία του βολεμένου (αλλά και «υποθηκευμένου» σε ατερμονα δάνεια από την εφηβεία του) μέσου Αμερικανού «δημοκράτη», έχει «ανταμειφθεί» κατάλληλα με μίαν ολοκληρωτική και καθολική του υποδούλωση στους αλλόφυλους αφέντες του, ώστε ακόμη και τώρα αδυνατεί να συνειδητοποιήσει πως οι συνεχιζόμενοι «απελευθερωτικοί» και «αντιτρομοκρατικοί» πόλεμοι των ΗΠΑ στην Μέση Ανατολή και στο Αφγανιστάν, ουσιαστικά αποτελούν καθημερινή ψυχολογική προβολή, άδικον ηθικό εξιλασμό και δραματική επιβεβαίωση της δικής του έλλειψης ελευθερίας. Αυτοι οι πόλεμοι είναι το πιό άμεσο και δηλητηριώδες παράγωγο της πιο κτηνώδους δικτατορίας που γνώρισε ποτέ ο πλανήτης. Και αυτή του την ανελευθερία, ο οικονομικός δούλος και πλανητικός κυρίαρχος Αμερικανός την μεταγγίζει και την επιβάλλει στον «υπάλληλό» του, τον μέσο μεταπολεμικό Ευρωπαίο.

«Η Παγκοσμιοποίηση χωρίς μάσκα»
του Γ. Λύκου

Κυκλοφορεί σύντομα
από τις εκδόσεις ΔΙΟΤΙΜΑ

Αν θέλει και τολμά πραγματικά η Ευρώπη να διασωθεί απ' αυτήν την τρομακτική μοίρα της εθνοφυλετικής καταβαράθρωσης, του διανοητικού μαρασμού, της πνευματικής ατροφίας και της ψυχολογικής καχεξίας, πρέπει άμεσα, ξαναβρίσκοντας τελικά τον αρχέγονο εαυτό της, ν' αποκηρύξει και ν' αποποιηθεί την πρόστυχη προσκόλλησή της στον αμερικανοσιωνιστικό άξονα, να ξεράσει το μαρξιστικό και νεοεποχίτικο δηλητήριο και ξανά περήφανη και ρωμαλέα, να ορθωθεί ως η Ήπειρος της Λευτεριάς, της Δημιουργίας και του πεφωτισμένου ινδοευρωπαϊκού Πολιτισμού. ΜΙΛΑΜΕ ΒΕΒΑΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΟΧΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΩΝ, ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΩΝ!»

Απεβίωσε ο ιδρυτής της Ordine Nuovo

ΠΙΝΟ ΡΑΟΥΤΙ: ΠΑΡΩΝ!

Στις 2 Νοεμβρίου του 2012 απεβίωσε σε ηλικία 85 ετών ο ιδρυτής της "Ordine Nuovo" (Νέας Τάξης) και πρώην Γραμματέας του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος (MSI) Πίνο Ράουτι, μια από τις πιο εξέχουσες μορφές του ιταλικού λαϊκού εθνικιστικού κινήματος.

Η κηδεία του έγινε με πλήρη επισημότητα στις 5 Νοεμβρίου στην Βασιλική του Αγ. Μάρκου στην Ρώμη, όπου παρευρέθηκαν χιλιάδες άτομα για να του αποδώσουν τον ύστατο χαιρετισμό. Το φέρετρο του Rauti συνοδεύτηκε, τόσο κατά την είσοδο και κατά την έξοδο από τον ναό, από εκατοντάδες φίλους και συναγωνιστές, με τους περισσότερους από τους αυτούς να έχουν τα χέρια τους υψωμένα σε φασιστικό χαιρετισμό. Εντυπωσιακή ήταν και η παρουσία πολλών νέων από διάφορες εθνικιστικές οργανώσεις και κινήματα (Casa Pound, Forza Nuova κ.α.) Τα χειροκροτήματα και συνθήματα όπως «Συναγωνιστής Ράουτι Παρών», «Θάνατος σε όποιον παρατάει τον αγώνα (Boia chi molla)» κλπ. κυριαρχούσαν σε όλη τη διάρκεια της πομπής προς την τελευταία του κατοικία.

Υπήρξαν διαμαρτυρίες και εντάσεις εκ μέρους των παρευρισκομένων κατά την άφιξη του προέδρου του ιταλικού κοινοβουλίου Τζιανφράνκο Φίνι, πρώην Γραμματέα του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος, ακολούθως «μεταφασίστα» (σύμφωνα με τα λεγόμενά του) και τελικώς... συνεπούς αντιφασίστα. Ο Φίνι αποδοκιμάστηκε έντονα από το πλήθος με σφυρίγματα, γιουχαΐσματα και με σκληρές φράσεις όπως «Προδότη», «Πάρε δρόμο από εδώ» κλπ, ακόμη και με φτυσίματα. Κάποιοι πιο θερμόαιμοι κινήθηκαν απειλητικά εναντίον του με αποτέλεσμα να επέμβει η προσωπική του φρουρά για να τους απωθήσει. Τελικά τα πνεύματα ηρέμησαν μετά την παρέμβαση της κόρης του εκλιπόντα Ισαβέλλας Ράουτι και του συζύγου της,

Το ύστατο Χαίρε στον Ιταλό Αγωνιστή

δημάρχου της Ρώμης, Τζιάννι Αλεμάνο.

«Χάσαμε έναν από τους πρωταγωνιστές της πολιτικής και πολιτιστικής μας Ιστορίας» δήλωσε ο πρόεδρος της ιταλικής Γερουσίας Ρενάτο Σκιφάνι. «Ένας διανοούμενος τεράστιου βεληνεκούς, μια πολυσυζητημένη προσωπικότητα, γενναία αλλά και αμφιλεγόμενη, που έχει σημαδέψει μια ολόκληρη περίοδο της νεότερης ιταλικής ιστορίας» είπε για αυτόν ο ηγέτης της «Ένωσης Χριστιανοδημοκρατών και Κεντρώων» (UDC) Πιερ Φερντινάντο Καζίνι, ενώ ο πρώην πρωθυπουργός της Ιταλίας Σίλβιο Μπερλουσκόνι έκανε λόγο για «έναν παθιασμένο και πολυσυζητημένο διανοούμενο που υπερασπιζόταν με μεγάλη επιμονή τις πολιτικές του ιδέες».

Ο Pino Rauti (Giuseppe Umberto Rauti), γεννήθηκε στην Cardinale της Καλαβρίας στις 19 Νοεμβρίου του 1926. Σε ηλικία μόλις 16 ετών κατατάχθηκε στις δυνάμεις των Ιταλών εθνικιστών της «Ιταλικής Κοινωνικής Δημοκρατίας», γνωστής και ως «Δημοκρατίας του Σαλό» (1943). Το 1946 συμμετείχε στην ίδρυση του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος (MSI, Movimento Sociale Italiano), ενώ στις αρχές του 1950 συνέβαλε στη συγκρότηση της οργάνωσης FAR (Fasci di Azione Rivoluzionaria) η οποία διαλύθηκε στις 24/5/1951. Ο Ράουτι θα συλληφθεί μαζί με τα πιο σημαντικά στελέχη της FAR (ανάμεσά τους και ο μεγάλος Ιταλός φιλόσοφος Ιούλιος Έβολα). Όλοι τους θα προσαχθούν σε δίκη με την αυθαίρετη κατηγορία της «ανασύστασης του εκτός νόμου φασιστικού κινήματος». Η δίκη θα λήξει στις 20 Νοεμβρίου του 1951 με την αθώωση των περισσοτέρων κατηγορουμένων, μεταξύ των οποίων οι Ράουτι και Έβολα.

Το 1954 ιδρύει το Κέντρο Μελετών «Νέα Τάξη» (Centro Studi Ordine Nuovo) εντός του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος (MSI), που σύντομα θα αποτελέσει μια δυναμική οργάνωση τριών χιλιάδων περίπου μαχητικών εθνικο-επαναστατών, η οποία θα γράψει τη δική της ιστορία στα επόμενα χρόνια των πολιτικών αναταραχών που θα ακολουθήσουν. Ο Ράουτι, μαζί με πολλά ιστορικά στελέχη του «Νέας Τάξης», όπως οι, Κλεμέντε Γκρατσιάνι, Φάουστο Τζιανφραντσέσκι, Φράνκο Πετρόνιο, θα αποχωρήσουν από το MSI δύο χρόνια αργότερα διαφωνώντας με την αστική, φιλοκαπιταλιστική και φιλοαμερικανική πολιτική που κυριαρχούσε εντός του κόμματος. Σύμβολο της Νέας Τάξης θα είναι ο Διπλός Πέλεκυς (Λάβρυς) που υπήρξε χαρακτηριστικό σύμβολο του μινωικού πολιτισμού, καθώς και άλλων αρχαίων πολιτισμών.

Ο συμβολισμός του, σύμφωνα με τους αγωνιστές της Ordine Nuovo, σχετίζεται με το Νόμο της Δράσης και της Αντίδρασης που υπάρχει στη Φύση, ενώ για πολλούς άλλους ταυτίζεται με τον συμβολισμό του Θεού των Ρωμαίων Ιανού. Η μια κόψη του πελέκεως συμβολίζει τον αγώνα κατά των εχθρών, ενώ η άλλη κόψη την εσωτερική μάχη του ατόμου ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό, με στόχο την ανύψωσή του προς την Τελειότητα.

Ο Πίνο Ράουτι κατηγορήθηκε για πολλές τρομοκρατικές ενέργειες που έγιναν στην Ιταλία κατά την δεκαετία του '70. Κατηγορήθηκε για τη «σφαγή της πλατείας Φοντάντα» (το

βομβιστικό χτύπημα στις 12 Δεκεμβρίου του 1969 στην Εθνική Αγροτική Τράπεζα του Μιλάνου, κατά το οποίο έχασαν τη ζωή τους 17 άνθρωποι και τραυματίστηκαν άλλοι 80) καθώς και για το βομβιστικό χτύπημα της Πλατείας della Loggia στην πόλη Μπρέσια στις 8 Μαΐου του 1974, κατά το οποίο σκοτώθηκαν 8 άτομα.

Θα πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι η «στρατηγική της έντασης» στην Ιταλία διήρκησε από τα τέλη της δεκαετίας του '60 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του ΄80 (τα «μολυβένια χρόνια» / «anni di piombo», όπως έχουν καταγραφεί στην πολιτική ιστορία της χώρας) και υπήρξε πιο έντονη στα μέσα της δεκαετίας του ΄70. Κατά τη διάρκειά των «μολυβένιων ετών» έγιναν εκατοντάδες βομβιστικές επιθέσεις, ένοπλες συγκρούσεις ακροαριστερών με την αστυνομία, δολοφονίες πολιτικών προσώπων, δικαστών, κομματικών στελεχών κλπ., αλλά κυρίως αθώων πολιτών, που βρήκαν θάνατο από τα τυφλά βομβιστικά χτυπήματα. Αν και για τις περισσότερες βομβιστικές επιθέσεις κατηγορήθηκαν άτομα που ανήκαν στον «νεοφασιστικό» χώρο, σήμερα είναι πλέον ξεκάθαρο ότι η «στρατηγική της έντασης», που είχε ως στόχο την αποσταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος, έγινε από ιταλικές και ξένες μυστικές υπηρεσίες καθώς και άλλα σκοτεινά κέντρα. Έπειτα από κάθε πολύνεκρο βομβιστικό χτύπημα άρχιζε ένα «κυνήγι μαγισσών» κατά των ιταλών εθνικιστών. Πολλοί από αυτούς κυνηγήθηκαν, φυλακίστηκαν, αυτοεξορίστηκαν, εξευτελίστηκαν και υπήρξαν οι αποδιοπομπαίοι τράγοι ενός ολότελα σάπιου πολιτικού συστήματος.

Το 1972 ο Ράουτι προσχωρεί ξανά στο Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα και εκλέγεται βουλευτής. Θα συνεχίσει να εκλέγεται μέχρι το 1992. Τεράστια υπήρξε η επιρροή του στην Νεολαία του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος «Μέτωπο της Νεολαίας» (Fronte della Gioventu). Ο Ράουτι θα δημιουργήσει μια αντιπολίτευση εντός του MSI. Για τον Ράουτι και τους συναγωνιστές της ιδεολογικής γραμμής του, η φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, ο σοσιαλμαρξισμός και οι Η.Π.Α. αποτελούν τους κυριότερους εχθρούς που οδηγούν στον εκφυλισμό και τη διάλυση των ευρωπαϊκών λαών. Ο τότε Γενικός Γραμματέας Τζιόρτζιο Αλμιράντε (Giorgio Almirante) αναγνωρίζει και σέβεται την νέα αυτή τάση, όμως οφείλει να κρατήσει ισορροπίες λόγω ιδεολογικών διαφωνιών στο MSI.

Ο Ράουτι θα προωθήσει μια πολιτική ανανέωσης στο εσωτερικό του συντηρητικού αυτού κόμματος με πολυποίκιλες, πολυσύνθετες και πολυεπίπεδες πολιτικές δραστηριότητες, όπως:

- Η ίδρυση του μεγαλύτερου ιταλικού εθνικιστικού βιβλιοπωλείου στη Ρώμη με το όνομα "EUROPA" (Ευρώπη), το οποίο παράλληλα λειτουργεί και ως εκδοτικός οίκος. Το βιβλιοπωλείο προωθεί χιλιάδες βιβλία Πολιτικής, Ιστορίας, Φιλοσοφίας, Λογοτεχνίας, Εσωτερισμού, Θρησκειών, Παραδόσεων, Αρχαίων Ελλήνων και Λατίνων συγγραφέων κτλ. Τα νεαρά κυρίως μέλη του εθνικιστικού κινήματος θα γνωρίσουν τα γραπτά των μεγάλων φιλοσόφων και διανοητών όπως οι Φ. Νίτσε, Μ. Χάϊντεγγερ, Όσβαλντ Σπένγκλερ, Α. Ρόζεμπεργκ, Ιούλιος Έβολα, Τζιοβάνι Τζεντίλε, Μάσσιμο Σκαλίτζερο, Ερνστ Γιούνγκερ, Χανς Γκύντερ, Ζωρζ Ντιμεζίλ, Βιλφρέντο Παρέτο, Άρνολντ Γκέλεν, Αλαίν

Το 1954, ο Πίνο Ραούτι, ιδρύει το Κέντρο Μελετών «Νέα Τάξη» (Centro Studi Ordine Nuovo) εντός του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος (MSI), που σύντομα θα αποτελέσει μια δυναμική οργάνωση τριών χιλιάδων περίπου μαχητικών εθνικο-επαναστατών, η οποία θα γράψει τη δική της ιστορία στα επόμενα χρόνια των πολιτικών αναταραχών που θα ακολουθήσουν.

ντε Μπενουά και πολλών άλλων. Θα κυκλοφορήσουν τα πρώτα βιβλία των αναθεωρητών ιστορικών σχετικά με το «Ολοκαύτωμα» και τα «εγκλήματα του φασισμού», αλλά και βιβλία που αναφέρονται στα εγκλήματα των συμμάχων κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Θα γνωρίσουν και θα αγαπήσουν τα ποιήματα του Έζρα Πάουντ, τα λογοτεχνικά έργα των Γιούκιο Μισίμα, Ντρι Λα Ροσέλ, Ρομπέρ Μπραζιγιά, Κνουτ Χάμσουν, Γκαμπριέλε Ντ' Ανούντσιο, Τζ. Ρ. Τόλκιν, και πλήθος άλλων λογοτεχνών. Πολύ σύντομα θα ιδρυθούν δεκάδες εκδοτικοί οίκοι σε πολλές πόλεις της Ιταλίας και θα κυκλοφορήσουν εκατοντάδες τίτλοι βιβλίων ιδεολογικού περιεχομένου, πολιτικής, οικονομίας, οικολογίας, κτλ.

- Στα τέλη της δεκαετίας του '70 εκδίδεται η δεκαπενθήμερη εφημερίδα "LINEA" (Γραμμή), με διευθυντή και αρχισυντάκτη τον ίδιο τον Ράουτι. Η εφημερίδα φιλοξενεί άρθρα πολιτικής επικαιρότητας, ιστορικά και ιδεολογικά άρθρα, συνεντεύξεις πολιτικών, διανοητών, καλλιτεχνών αλλά και επιστημόνων όπως ο βραβευμένος με το Νόμπελ Ιατρικής Γερμανός Κόνραντ Λόρεντς, που θεωρείται ο «πατέρας» της Ηθολογίας (Επιστήμη της συμπεριφοράς των ζώων), ο «πατέρας» της Κοινωνιοβιολογίας Έντουαρντ Γουίλσον, κ.α.

- Θα ακολουθήσουν δεκάδες εκδόσεις εφημερίδων και περιοδικών από διάφορες αυτόνομες εθνικιστικές ομάδες, με πλήθος θεμάτων όπως Οικολογία, Οικονομία, Εσωτερισμός, Φανταστική Λογοτεχνία, Μουσική, Κόμικς κτλ.

- Ιδρύονται οργανώσεις Νέων όπως: «Κίνημα άνεργων Νέων», «Ομάδες Οικολογικών Ερευνών», οργανώσεις γυναικών του Κινήματος κτλ από μέλη του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος της «γραμμής Ράουτι».

- Δημιουργούνται δεκάδες ραδιοφωνικοί σταθμοί και πολιτιστικά κέντρα σε πολλές ιταλικές πόλεις,

- Θα καθιερωθούν σε τακτά χρονικά διαστήματα οι κατασκηνώσεις HOBBIT (από τον ομώνυμο τίτλο του μυθιστορήματος της φανταστικής λογοτεχνίας του Βρετανού συγγραφέα J. J. Tolkien), με την συμμετοχή χιλιάδων νέων εθνικιστών από την Ιταλία αλλά και άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

- Θα δοθεί μεγάλη έμφαση στη δημιουργία κοινοτήτων, στη συμμετοχή των εθνικιστών στην λύση προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι τοπικές κοινωνίες, καθώς και στον εθελοντισμό (που συνεχίζεται σήμερα με μεγαλύτερη δυναμική από την οργάνωση Casa Pound, που δραστηριοποιείται σε εκατοντάδες πόλεις και χωριά της Ιταλίας).

- Θα δοθεί προτεραιότητα στην «μεταπολιτική» και στο «σπάσιμο» της ιδεολογικής ηγεμονίας της αριστεράς που δέσποζε μέχρι τότε σε πολλούς χώρους της διανόησης και στον Τύπο. Δικαίως λοιπόν ο Ράουτι χαρακτηρίστηκε από πολλούς ως ο «Μαύρος Γκράμσι».

Οι νεαροί Ιταλοί διανοούμενοι της δεκαετίας του '70 που αποτελούσαν τον ιδεολογικό πυρήνα της «γραμμής Ράουτι» θα επηρεαστούν από την γαλλική οργάνωση G.R.E.C.E (Ομάδα Ερευνών και Μελετών για τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό) επικεφαλής της οποίας βρισκόταν ο φιλόσοφος Alain de Benoist. Η G.R.E.C.E, η οποία είχε αρχίσει να δραστηριοποιείται από τα τέλη της δεκαετίας του 60, αναδείχθηκε στο πλέον σημαντικό εργαστήριο της ιδεολογικής ανασύνθεσης του Γαλλικού Εθνικισμού στις δύο δεκαετίες που ακολούθησαν.

Σε μια συνέντευξή του στον Αλαίν ντε Μπενουά ο Ράουτι είχε δηλώσει μεταξύ άλλων:

«...Πίσω από το κάθε Μακ Ντόναλντ υπάρχει η καταστροφή των τροπικών δασών, υπάρχει η ερήμωση του τρίτου κόσμου, υπάρχει η εξολόθρευση των λεγομένων αρχαϊκών φυλών. Όλα αυτά έχουν τραγικές συνέπειες , στις οποίες δεν έχουμε το δικαίωμα να κλείνουμε τα μάτια. Ο καπιταλισμός σκοτώνει την ψυχή των λαών.[...] Γι αυτό εμείς πιστεύουμε ότι η Ευρώπη πρέπει να διακόψει με το δυτικό σύστημα το οποίο ταυτίζεται όλο και περισσότερο μόνο με την κοινωνία της κατανάλωσης, και ότι πρέπει να καταγγείλει τον αμερικανικό πολιτιστικό ιμπεριαλισμό που προκαλεί στην Ιταλία, όπως και αλλού, φαινόμενα εκρίζωσης και διάβρωσης της ιστορικής μνήμης. Το να μάχεσαι τον αμερικανισμό και την φιλοδυτική πολιτική σημαίνει να υπερασπίζεσαι τις πιο αυθεντικές αξίες του Ευρωπαίου Ανθρώπου και ταυτοχρόνως να αγωνίζεσαι για την ιδέα των λαών...»

Το 1979, στο XII του συνέδριο MSI, ο Ράου-

τι εξελέγη αναπληρωτής γραμματέας. Το 1990 αναλαμβάνει την θέση του Γ.Γ του Κόμματος. Ύστερα από ένα περίπου χρόνο η Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος θα ξαναεκλέξει Γενικό Γραμματέα τον μετριοπαθή Τζανφράνκο Φίνι, ο οποίος και θα οδηγήσει μέσα σε λίγα χρόνια το MSI στη διάλυση.

Ο Ράουτι πήρξε ευρωβουλευτής από το 1994 έως το 1999. Μετά το συνέδριο του Fiuggi το 1995, το Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα (MSI) μετονομάστηκε «Εθνική Συμμαχία» (επιλογή για την οποία ο Ράουτι ήταν εντελώς αντίθετος). Ο Ράουτι μαζί με πολλούς άλλους συναγωνιστές θα αποχωρήσουν και θα ιδρύσουν ένα νέο κόμμα με την ονομασία "Movimento Sociale Fiamma Tricolore" («Κοινωνικό Κίνημα Τρίχρωμη Φλόγα»). Το 2004 θα ιδρύσει το «Κίνημα Κοινωνική Ιδέα» ("Movimento Idea Sociale") το οποίο θα λάβει μέρος τόσο στις ευρωεκλογές του 2004 όσο και στις περιφερειακές εκλογές του 2005, στις οποίες θα συγκεντρώσει ελάχιστες ψήφους. Αργότερα τα μέλη του «Κινήματος Κοινωνική Ιδέα» θα ενσωματωθούν στο κόμμα «Νέα Δύναμη» ("Forza Nuova") του Ρομπέρτο Φιόρε.

Δημιουργήθηκαν αρκετοί μύθοι σχετικά με την υποστήριξη του Πίνο Ράουτι και αρκετών στελεχών της σκληροπυρηνικής πτέρυγας του MSI προς το καθεστώς της 21ης Απριλίου. Αυτοί οι μύθοι καλλιεργήθηκαν από τα ιταλικά μέσα ενημέρωσης (κυρίως από τα εβδομαδιαία αριστερά περιοδικά Panorama και Espresso), αλλά και πολλές άλλες σοσιαλ-κομμουνιστικές φυλλάδες, ιταλικές και ελληνικές. Σύμφωνα με τους μύθους αυτούς αρκετοί Ιταλοί νεοφασίστες είχαν φιλοξενηθεί από το καθεστώς των συνταγματαρχών στην Ελλάδα, και παράλληλα είχαν αναλάβει να εκπαιδεύσουν και Έλληνες ομοϊδεάτες στον ένοπλο αγώνα. Ο ίδιος ο Ράουτι κατηγορήθηκε ότι αποτελούσε σύνδεσμο μεταξύ Ελλήνων και Ιταλών νεοφασιστών. Οι κατηγορίες αυτές θα οδηγήσουν τον Ράουτι σε δικαστικές περιπέτειες, χωρίς τελικά να αποδειχθεί τίποτε.

Ο Ράουτι άφησε έναν τεράστιο όγκο βιβλίων, δοκιμίων, άρθρων ριζοσπαστικών ιδεών,

που εκδόθηκαν σε ένα διάστημα μισού και πλέον αιώνα, τα οποία επηρέασαν και εξακολουθούν να επηρεάζουν χιλιάδες συναγωνιστές της Ευρωπαϊκής Ιδέας. Ανάμεσα στα βιβλία του αξίζει να αναφερθούν τα παρακάτω: «Η δημοκρατία, ιδού ο κίνδυνος» (La democrazia, ecco il nemico,Roma, 1952), «Οι ιδέες που κίνησαν τον κόσμο» (Le idee che mossero il mondo, Roma, 1963), «Μπενίτο Μουσολίνι» (Benito Mussolini, Roma, 1957), «Η ιστορία της Ιταλίας στους λόγους του Μουσολίνι»,1915-1945 (Storia d'Italia nei discorsi di Mussolini, 1915-1945, Roma, 1965), «Η κατάληψη της εξουσίας» (La conquista del potere, Roma, 1976), το εξάτομο μνημειώδες έργο που έγραψε μαζί με τον Rutilio Sermonti «Η Ιστορία του Φασισμού» (Storia del fascismo, 6 vol., Roma, Centro Editoriale Nazionale, 1976-1978), «Η κρίση του Μαρξισμού» (La crisi del marxismo, La piramide, 1989 κ.α.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΚΑΣΤΗΣ

Ο Δρόμος του Καθήκοντος

"Αντί για όλα τα θνητά πράγματα, οι άριστοι επιλέγουν ένα μόνο: την Αιώνια Δόξα. Αντίθετα, οι πολλοί αρκούνται στο να χορταίνουν σαν τα ζώα"

Ηράκλειτος ο Εφέσιος

Αρκεί κάποιος να ανοίξει ένα περιοδικό ή ένα φύλλο της εφημερίδος "Χρυσή Αυγή" της δεκαετίας του 1990, ώστε να διαπιστώσει πως όσα σήμερα υποστηρίζει το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα, υπήρξαν ο πυρήνας της ιδεολογικής και πολιτικής μας κοσμοθεάσεως από γεννήσεώς του.

Έχουν παρέλθει έκτοτε, δύο και πλέον δεκαετίες και το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών ακολουθεί δίχως παρέκκλιση την ίδια σταθερή ιδεολογική πορεία. Οι εκλογικές αναμετρήσεις του Μαΐου και του Ιουνίου του 2012 και ο Εθνικιστικός Θρίαμβος που τις σημάδεψε, οδήγησε μεγάλες μάζες συμπατριωτών μας, στην αγκαλιά του Κινήματος. Μέσα σε αυτές τις μάζες, βρίσκονται αγωνιστές, οι οποίοι αναζητούσαν μια Πίστη και μια Σημαία, τις οποίες θα υπερασπίσουν. Αναπόφευκτα όμως, εντός των μαζών αυτών, υπάρχουν και κάποιοι επιτήδειοι και κακοήθεις, οι οποίοι ορέγονται την εκπλήρωση προσωπικών φιλοδοξιών, ορέγονται πλούτη και αξιώματα. Υπάρχουν και κάποιοι άλλοι, οι οποίοι προτρέπουν την Ηγεσία του Κινήματος, να δημιουργήσει ένα νέο, ηπιότερο προφίλ, προσαρμοσμένο τάχα, στις απαιτήσεις των καιρών...

Άπαντες όσοι δραστηριοποιούνται στο Κίνημα, οφείλουν να μελετήσουν την Ιστορία του Κινήματος. Να μελετήσουν και όχι να διαβάσουν ή να ακούσουν. Τότε και μόνον τότε, θα διαπιστώσουν ότι ο Λαϊκός Σύνδεσμος-Χρυσή Αυγή, δεν αποτελεί ένα φαινόμενο έκτακτο και πρόσκαιρο. Τότε θα αντιληφθούν, ότι το Κίνημα δεν βάδισε σε ένα δρόμο στρωμένο με ροδοπέταλα. Το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών, δεν αρμένισε σε γαλήνιες θάλασσες. Αντιθέτως, το Κίνημα βίωσε -και βιώνει ακόμη και σήμερα- την δική του Οδύσσεια, βγαλμένη θαρρείς από τις πρωικότερες σελίδες των Ομηρικών Επών. Πώς θα μπορούσαμε όμως εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές, να διαμαρτυρηθούμε για τις κακουχίες που περάσαμε; Πώς θα μπορούσαμε, εμείς οι Εθνικιστές, να γυρέψουμε δρόμο διαφορετικό από εκείνον της συνεχούς πάλης ενάντια στο ανθελληνικό Καθεστώς; Πώς θα μπορούσαμε εμείς οι Εθνικιστές, να γυρέψουμε ειρήνη σε ένα κόσμο δίχως Αξίες, σε ένα κόσμο δειλών και προσκυνημένων;

Υπήρξαμε έφηβοι Στρατιώτες της Εθνικιστικής Ιδέας, όταν ο Αρχηγός μας, διατράνωνε στους υψηλότερους τόνους πως εμείς οι Χρυσαυγίτες, θα παραμείνουνε Πιστοί, όταν όλοι γύρω μας θα έχουν γίνει άπιστοι. Και θα παραμείνουμε Πιστοί, διότι έχουμε μια Σημαία να υπερασπίσουμε! Ήταν τα δύσκολα εκείνα έτη του ωραίου Αγώνος, όταν η ελληνική δημοκρατική κοινωνία βίωνε τον επίπλαστο παράδεισο του μεταπολιτευτικού καπιταλισμού. Ήταν εκείνη η χρονική περίοδος, όπου οι Χρυσαυγίτες ήταν λίγοι, ήταν περιθωριακοί, ήταν ακραίοι, ήταν κινδυνολόγοι. Εκείνη την εποχή, ήταν –δίχως ίχνος υπερβολής- προτιμότερο να δηλώσεις σατανιστής, παρά Έλληνας Εθνικιστής. Πόσο αλήθεια περίεργο και ξένο προς την καθημερινότητά τους

Το Εθνικιστικό Κίνημα, στέκει ως Φάρος του Ελληνισμού πάνω στο βράχο. Βράχος που πλήττεται από τα κύματα, των εχθρικών επιθέσεων, παραμένει όμως ακλόνητος. Και τον Φάρο αυτό, τον υπερασπίζονται Εθνικιστές άξιοι, να φέρουν τον τίτλο του Χρυσαυγίτη.

θέαμα, θα ήταν για τους αστούς, το συναπάντημά τους με κάποια μαχητική εθνικιστική μας πορεία... Αναμμένοι πυρσοί, οι Ψυχές των Αθανάτων Ηρώων μας, κυματίζουσες Σημαίες, η απόδειξη της Υπεροχής της Πίστεώς μας, Φάλαγγες Νέων κυρίως, γυναικών και ανδρών, συνθήματα για την Πατρίδα και βλέμματα πλήρη της ατσάλινης Θελήσεώς μας. Τι κι αν ήμασταν μερικές εκατοντάδες Συντρόφων, ναι! Είχαμε την ακλόνητη πεποίθηση, συνεπείς στο Ελληνικό μας Πεπρωμένο, πως βαδίζουμε προς την Ηρωική Νίκη ή τον Ένδοξο Θάνατο.

Τα λόγια του Αρχηγού μας, είχαν χαραχτεί στις νεανικές μας καρδιές: Η Φρουρά δεν παραδίδεται, η Φρουρά πίπτει! Ευγνωμονούμε το Θεό, που περπατήσαμε από τη μια μέχρι την άλλη άκρη το δύσβατο μονοπάτι του Αγώνος. Τούτη είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη για να συλλάβει κανείς το μεγαλειώδες της σημερινής μας Νίκης. Στο διάβα αυτών των ετών, που χαρακτηρίσθηκαν από αδιανόητες για τον μέσο αστικό νου διώξεις του Κινήματος και από την ανήθικη κατασυκοφάντησή του από μέρους των πληρωμένων κονδυλοφόρων του Καθεστώτος, η Χρυσή Αυγή, εξήλθε ισχυρότερη. Στρέφοντας το βλέμμα στο ηρωικό παρελθόν, δυνάμεθα να κραυγάσουμε: χάσατε την ευκαιρία να μας σκοτώσετε, μας κάνατε περισσότερο δυνατούς!

Δεν έχουμε όμως το δικαίωμα, να επαναπαυτούμε πάνω στις δάφνες μιας πρόσκαιρης εκλογικής νίκης. Δεν είναι σε καμιά των περιπτώσεων, τούτο το Νόημα του Αγώνος μας. Στόχος του Κινήματος δε μπορεί να είναι άλλος από την αποτίναξη των αλυσίδων που κρατούν τον Ελληνικό Λαό δέσμιο των διεθνών τοκογλύφων. Το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα, στέκει ως Φάρος του Ελληνισμού πάνω στο βράχο. Βράχος που πλήττεται από τα κύματα, των εχθρικών επιθέσεων, παραμένει όμως ακλόνητος. Και τον Φάρο αυτό, τον υπερασπίζονται Εθνικιστές άξιοι, να φέρουν τον τίτλο του Χρυσαυγίτη. Κάποτε το Κίνημα, το κράτησαν όρθιο μερικές εκατοντάδες Συναγωνιστές. Σήμερα έδωσε ο Θεός, και εκατοντάδες χιλιάδες βαδίζουν πίσω από τα Πολεμικά μας Λάβαρα. Για να γίνει όμως αυτό, είχαν φροντίσει αγνοί Αγωνιστές της Ιδέας, να καλλιεργήσουν το έδαφος επί σειρά ετών.

Δεν μπορεί ένας ιδεολογικός οργανισμός να μετατραπεί σε Πολιτικό Κίνημα, αν δε διέλθει μέσα από τον κυκεώνα των δυσκολιών και των αντιπαραθέσεων. Είναι αυτές οι δοκιμασίες οι οποίες κρίνουν, ποιοί δύνανται να σηκώσουν το βάρος του Αγώνος και ποιοί θα αποδείξουν την αδυναμία ή την δειλία τους. Είναι οι ιδεολογικές μάχες στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στο πεζοδρόμιο, που γαλουχούν το Πνεύμα του Πολεμιστή. Είναι η πνευματική καλλιέργεια που δίνει τα αναγκαία εφόδια για την μεγάλη ιδεολογική μάχη με τους εχθρούς της Ιδέας. Και είναι τέλος η Θέληση εκείνη, που καθορίζει το αν η Ιδέα θα επικρατήσει ή θα χαθεί σαν μια ασήμαντη στιγμή, μέσα στην Ιστορία.

Μετά από δεκαετίες δοκιμασιών, το Κίνημα βαδίζει σήμερα με την βεβαιότητα και την σιγουριά που χαρίζουν οι μακροχρόνιες μάχες ενάντια στο Καθεστώς της Μεταπολίτευσης. Εκείνος ο ιδεολογικός οργανισμός, ο οποίος αποτελούσε την ένωση όλων των Εθνικιστών, διέπεται πλέον από την Ενότητα και την Πειθαρχία που απαιτούνται για τις σημαντικές και καθοριστικές μάχες του Μέλλοντος. Τίποτε δε δύναται πλέον να διαρρήξει την Ενότητα των Ελλήνων Εθνικιστών, τίποτε δεν δύναται να διαταράξει την πορεία προς την Τελική Νίκη!

Υπάρχουν αρκετοί συμπατριώτες μας, οι οποί-

οι θεωρούν πως η εγγραφή τους ως υποστηρικτή του Κινήματος, τους μετατρέπει αυτομάτως σε μέλη του Κινήματος. Υπάρχουν πολλοί νέοι, οι οποίοι πριν καν εισέλθουν στο πεδίο της μάχης, ασκούν κριτική και εκφράζουν προσωπική γνώμη επί παντός επιστητού. Οφείλουμε να καταστήσουμε σαφές προς κάθε κατεύθυνση, ότι το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα, δεν έχει καμία πρόθεση να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις των αστών. Αντιθέτως, είναι οι αστοί εκείνοι που οφείλουν να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις του Κινήματος, είναι οι αστοί εκείνοι που πρέπει να αποτινάξουν τον αστικό τρόπο σκέψης, υιοθετώντας τον εθνικιστικό και επαναστατικό. Η Χρυσή Αυγή, δεν ήταν και δε θα γίνει ποτέ κόμμα, με την αστική έννοια του όρου. Η Χρυσή Αυγή, είναι Κίνημα Λαϊκό και Εθνικιστικό και ως Κίνημα Εθνικιστικό μέσα σε καθεστώς στυγνής κοινοβουλευτικής δικτατορίας, καθίσταται εκ προοιμίου επαναστατικό. Ας μη μπαίνουν λοιπόν στο κόπο κάποιοι εκ των νέων υποστηρικτών, να μας προτείνουν τι πρέπει να αλλάξει, διότι απλούστατα το μόνο που πρέπει να αλλάξει, είναι αυτοί οι ίδιοι και η αστική τους νοοτροπία.

Εξίσου σύνηθες, είναι το φαινόμενο να παρουσιάζονται κάποιοι επιτήδειοι, οι οποίοι ρίχνουν το δόλωμα των ψήφων, για να πείσουν για την σημαντικότητα της παρουσίας τους. Το επιχείρημα "εγώ έφερα 100 ψήφους", είναι γελοίο και γλοιώδες,

Πίστευε Νέε Συναγωνιστή, διότι η Πίστη είναι το απαραίτητο χαρακτηριστικό της Εθνικιστικής μας Ιδεολογίας.

Υπάκουε Νέε Συναγωνιστή, διότι η υπακοή αρμόζει σε αληθινούς Στρατιώτες, έτοιμους να προχωρήσουν σε θυσίες για το Λαό τους.

Πολέμα Νέε Συναγωνιστή, διότι ο Πόλεμος είναι αυτός που θα σε ονομάσει Ελεύθερο σε ένα κόσμο δούλων.

όσο κι εκείνοι που το θέτουν. Περιφρονούμε τους κομματάρχες των προνομίων και της ειδικής μεταχείρισης. Σεβόμαστε τους Αγωνιστές της Ιδέας και εκείνους που είναι έτοιμοι να γίνουν Πολιτικοί Στρατιώτες του Ελληνικού Εθνικισμού.

Μαζί με αυτούς τους πρώην κομματάρχες, οι οποίοι αντιμετωπίζουν το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα ως σημαία ευκαιρίας, είναι πρέπον να ξεκαθαρίσουμε πως δεν είναι οι προσωπικές περγαμηνές εκείνες που θα κρίνουν την πορεία ενός εκάστου μέσα στο Κίνημα. Δεν είναι δυνατόν επί παραδείγματι, να στεκόμαστε με δέος απέναντι σε κάποιον ο οποίος δύναται να αποτελεί τον κορυφαίο ακόμη επιστήμονα, αν αυτός δεν προσφέρει τις υπηρεσίες του στη διάθεση του λαϊκού συμφέροντος, παρά μόνον ενδιαφέρεται για την προσωπική του φήμη και το ίδιον όφελος. Θα πρέπει να κατανοήσει ο Λαός μας, πως κύριο μέλημα του Κινήματος, είναι η διαφύλαξη και διαιώνιση του Ελληνικού Αίματος, διαμέσου της Ελληνικής Κοινότητος. Ως εκ τούτου, το ύψιστο χρέος του Έλληνα Εθνικιστή, είναι να προσφέρει την ατομικότητα στη διάθεση ενός μεγαλύτερου οργανισμού κοινού Αίματος, στην Λαϊκή Κοινότητα. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, αποτελεί ακλόνητη πεποίθησή μας, πως ένας Χρυσαυγίτης, αξίζει όσο χίλιοι μαρξιστές και χίλιοι αστοί μαζί. Ήρθε ο καιρός, να συντριβεί ο ατομισμός ο οποίος αποθεώθηκε από την Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και οδήγησε την Πατρίδα και τον Λαό στο χείλος της καταστροφής, για να αναδειχθεί ξανά το μεγαλείο του συνόλου της Ελληνικής Φυλής.

Οι νέοι Συναγωνιστές μας, έχουν την τύχη να αγωνίζονται πλάι σε Συντρόφους παλαιούς και δοκιμασμένους. Το αίμα τους το οποίο χύθηκε στους δρόμους των πόλεων κατά τις μεγάλες μάχες με τους εχθρούς, στα δύσκολα έτη του Αγώνος, ήταν εκείνο που πότισε το Αιώνιο Δέντρο της Πίστεως, αίμα αναγκαίο για να δέσουν οι ρίζες με το Παρελθόν και για να κινήσουν τα κλαδιά προς το Μέλλον. Αποδώστε τον δέοντα σεβασμό προς τους Παλαιούς Συντρόφους, οι οποίοι στέκονται ακόμη στη πρώτη γραμμή του Αγώνος. Είναι η Παλαιά Φρουρά εκείνη, η οποία αποτελεί την εγγύηση της Ενότητος και της Πειθαρχίας εντός του Κινήματος. Είναι η Παλαιά Φρουρά εκείνη η οποία θα αποβάλλει κάθε μικρόβιο από τον υγιή οργανισμό του Κινήματος. Και είναι η Παλαιά Φρουρά εκείνη, η οποία θα ξαναχύσει το πρώτο Αίμα, θυσία στο Θεό του Πολέμου, όποτε κι αν αυτό χρειαστεί.

Πίστευε Νέε Συναγωνιστή, διότι η Πίστη είναι το απαραίτητο χαρακτηριστικό της Εθνικιστικής μας Ιδεολογίας.

Υπάκουε Νέε Συναγωνιστή, διότι η υπακοή αρμόζει σε αληθινούς Στρατιώτες, έτοιμους να προχωρήσουν σε θυσίες για το Λαό τους.

Πολέμα Νέε Συναγωνιστή, διότι ο Πόλεμος είναι ο Πατέρας των Πάντων και είναι αυτός ο Πόλεμος που θα σε ονομάσει Ελεύθερο σε ένα κόσμο δούλων.

Η Θέληση καθορίζει αν η Ιδέα θα επικρατήσει ή θα χαθεί μέσα στην Ιστορία...

Μέχρι πριν μερικά χρόνια, εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές καταριόμασταν την Μοίρα, για το γεγονός ότι δε γεννηθήκαμε σε μια διαφορετική εποχή, μια εποχή Εθνικής εκτονώσεως και εξόρμησης της ελληνικής λόγχης. Και έρχεται σήμερα η Θεία Πρόνοια, να απλώσει μπροστά στα μάτια μας, πεδίο δόξης λαμπρόν. Κοσμογονικές αλλαγές λαμβάνουν χώρα και ο πανάρχαιος και περήφανος Λαός που από αιώνες πατά τούτη την Ιερή Γη, εγείρεται και ετοιμάζεται για επίθεση! Στην πρωτοπορία αυτού του Λαού, θα τεθεί σύντομα το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα. Τούτος είναι ο στόχος των Ελλήνων Εθνικιστών, των αγωνιστών της Χρυσής Αυγής, οι οποίοι εδιώχθησαν με λύσσα από το μεταπολιτευτικό καθεστώς. Παρά τις διώξεις όμως, ακολούθησαν δίχως αμφιβολίες και δισταγμούς, τον δρόμο που οδηγεί στη Τελική Νίκη, τον δρόμο του Καθήκοντος! Και θα 'ρθει η μέρα Νέοι Συναγωνιστές, κατά την οποία οι Αγώνες σας με το Κίνημα και για το Κίνημα, θα σας δώσουν το δικαίωμα να σταθείτε με περηφάνια μπρος στη Παλαιά Φρουρά και κοιτώντας τη με βλέμμα γεμάτο αποφασιστικότητα θα κραυγάσετε:

Άμες γ' εσόμεθα πολλώ κάρονες (εμείς θα γίνουμε πολύ καλύτεροι).

Ε. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Όλα δείχνουν πως οι μέρες που διανύουμε είναι ιστορικές και οι παγκόσμιες εξελίξεις θα μας φέρουν σύντομα αντιμέτωπους με καθοριστικά διλήμματα και κρίσιμες αποφάσεις για το μέλλον της Πατρίδας και του κόσμου.

Για να προσεγγίσουμε ερμηνευτικά την κατάσταση που επικρατεί σήμερα και να διαβλέψουμε με ρεαλισμό τις επερχόμενες εξελίξεις, είναι απαραίτητη μια σύντομη ανασκόπηση στη γέννηση του Νεοελληνικού Κράτους, αλλά και την επικρατούσα γεωπολιτική κατάσταση σήμερα.

Αυτό θα μας δώσει τη δυνατότητα να αντιληφθούμε τη μοναδικότητα της ιστορικής ευκαιρίας που παρουσιάζεται για να ξεφύγουμε από τέλμα στο οποίο βρισκόμαστε (ίσως να είναι και η τελευταία), να συνειδητοποιήσουμε το ιστορικό μας καθήκον και να πάρουμε τις δέουσες αποφάσεις.

Η Γέννηση του Νεοελληνικού Κράτους

Με την άλωση της Πόλης, επισφραγίζεται και τυπικά το τέλος της κυριαρχίας του Ελληνισμού, ως μεγάλης στρατιωτικής και οικονομικής δύναμης στο κόσμο. Συνεχίζει όμως να τον ηγεμονεύει και να τον κατευθύνει πνευματικά. Αυτό το γένος των αρχόντων που νοηματοδότησε πολιτισμικά την ανθρωπότητα, ακόμα και στην περίοδο της δουλείας του, συνέχισε να ακτινοβολεί και να παράγει πολιτισμό. Το υψηλό φρόνημα και η πνευματική του υπεροχή, διατήρησαν τη συνοχή του έθνους και απετέλεσαν το θεμέλιο λίθο της Επανάστασης. Άλλωστε, αυτό δεν έγινε πρώτη φορά.

Πολλές φορές στην μακραίωνη ιστορία του ο Ελληνισμός, κατακερματισμένος γεωγραφικά εντός διαφόρων ηγεμονιών, διασώθηκε χάριν της εθνοφυλετικής του ενότητας. Μιας ενότητας που διατηρήθηκε μέσα από μια αμφίδρομα υποστηρικτική σχέση προς την πνευματική του υπεροχή και σε συνδυασμό με την πολιτισμική του παρακαταθήκη.

Αυτή η εθνοφυλετική ενότητα οδήγησε και στην «απελευθέρωση του Γένους», όπως έλεγαν οι αγωνιστές του '21. Όπου, η αδάμαστη ελληνική ψυχή, εκμεταλλευόμενη κατάλληλα τις ιστορικές συγκυρίες κατόρθωσε να απελευθερώσει ένα τμήμα της σκλαβωμένης Πατρίδας και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για ολική επαναφορά.

Ποιες ήταν οι κατάλληλες ιστορικές συγκυρίες; Η συντριπτική ήττα της οθωμανικής αυτοκρατορίας από τη Ρωσία (Ρωσοτουρκικός πόλεμος 1768-1774) και τα ευνοϊκά αποτελέσματα για τους Έλληνες που προέκυψαν από αυτή, και ο καταστρεπτικός τουρκικός εμφύλιος μεταξύ του Σουλτάνου και του Αλή πασά (1820-1822).

Ο τουρκικός εμφύλιος, πέραν της σημαντικής εσωτερικής φθοράς που προκάλεσε στους οθωμανούς, ανάγκασε το σουλτάνο να ρίξει μεγάλες δυνάμεις εναντίον του Αλή Πασά, με αποτέλεσμα να αδυνατήσει σημαντικά η Πελοπόννησος, τη στιγμή που ξεκινούσε η Επανάσταση.

Ενώ η οδυνηρή ήττα από τους Ρώσους, εκτός των άλλων, οδήγησε και στην υπογραφή της εξαιρετικά σημαντικής για τους Έλληνες συνθήκης του Κιουτσούκ Καϊναρτζί (1774), καθοριστικής για την έκβαση του αγώνα. Με τη συνθήκη αυτή κατοχυρώθηκε νομικά το δικαίωμα της χρήσης της ρωσικής σημαίας από Έλληνες πλοιοκτήτες, όπως και η ναυπήγηση πλοίων μεγάλου εκτοπίσματος. Έτσι, ο εμπορικός στόλος των Ελλήνων πλοιοκτητών αναπτύχθηκε θεαματικά. Με τον τρόπο αυτό, η Ρωσική παρέμβαση, κατέστησε δυνατή τη χρηματοδότηση του ένοπλου αγώνα των Ελλήνων, χωρίς να μπορεί να κατηγορηθεί η ίδια

(η Ρωσία), ότι παραβιάζει τους όρους που έθετε η «ιερά συμμαχία», περί μη υποδαύλισης εξεγέρσεων και αναθεωρητισμού γεωγραφικών συνόρων.

Με την απελευθέρωση, ο προστατευόμενος της Ρωσίας Ιωάννης Καποδίστριας, στις 14 Απριλίου 1827, επιλέγεται από την Εθνική Συνέλευση της Τροιζήνας, πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας. Με την επιλογή τους αυτή οι Έλληνες ουσιαστικά αναγνωρίζουν και επίσημα, αυτό που αποτελούσε κοινή πεποίθηση για όλο το λαό˙ ότι η Ρωσία ήταν η μεγάλη δύναμη που τους βοήθησε στην Επανάσταση και ο πραγματικός σύμμαχος της Ελλάδος.

Ερχόμενος στην Ελλάδα ο Καποδίστριας και επειδή καταλάβαινε ότι οι Άγγλοι θα περιόριζαν την Ελλάδα στα υφιστάμενα τη στιγμή εκείνη σύνορα, οργάνωσε τακτικό στρατό συνεχίζοντας τον πόλεμο με την οθωμανική αυτοκρατορία.

Οι ελληνικές επιχειρήσεις στη Στερεά Ελλάδα συνεχίζονταν, σε συνδυασμό με την προέλαση των Ρώσων προς την Κωνσταντινούπολη (9ος Ρωσοτουρκικός πόλεμος). Ανήσυχη από τις επιτυχίες της Ελλάδας και της Ρωσίας, η Μεγάλη Βρετανία, έσπευσε να συμφωνήσει στη συνοριακή γραμμή Άρτας - Βόλου.

Αμέσως μετά, η Αγγλία, «βγάζει από τη μέση» τον Καποδίστρια, εγκαθιστά τα «δικά της πολιτικά Τζάκια», για την διακυβέρνηση του νεοσύστατου κράτους και αρχίζει έναν ανελέητο διωγμό εναντίον όλων των ρωσόφιλων. Πίσω από την εξόντωση όλων των ηρώων του '21, κρύβεται το ίδιο άθλιο δολοφονικό χέρι της «γηραιάς Αλβιόνας». Μέχρι και ο Εθνάρχης Κολοκοτρώνης καταδικάστηκε σε θάνατο (εισαγγελέας στη δίκη, ήταν ο βρετανός Εδουάρδος Μάσον) με την κατηγορία ότι υποκινούσε πραξικόπημα υπέρ της Ρωσίας.

Έχει τεράστια σημασία να γίνει κατανοητό, ότι η άποψη που έχει επικρατήσει, ότι «μας απελευθέρωσαν» οι Ευρωπαίοι, με κύριους πρωταγωνιστές τους Άγγλους, αποτελεί ένα τεράστιο και ανιστόρητο ψέμα. Ένα ψέμα ίδιου διαμετρήματος με το «συνωστισμό στην προκυμαία της Σμύρνης».

Η ιστορική αλήθεια είναι ότι η Επανάσταση υποστηρίχθηκε μυστικά από τη Ρωσία, με τις ενέργειες που ανέφερα συνοπτικά παραπάνω. Οι Άγγλοι έκαναν ότι μπορούσαν για να την εμποδίσουν. Όταν όμως αντιλήφθηκαν ότι η Ελλάδα θα απελευθερωνόταν ελέω Ρωσίας και θα έπεφτε στη σφαίρα επιρροής της, έσπευσαν να επέμβουν. Σταδιακά κατόρθωσαν να εκτοπίσουν το ρωσικό παράγοντα, με τον τρόπο που προανέφερα και να εγκαταστήσουν τα ελεγχόμενα από αυτούς πολιτικά τζάκια.

Αυτά τα πολιτικά τζάκια κυβερνούν από τότε την Ελλάδα (με μικρά διαλλείματα, που δεν μπόρεσαν να αλλάξουν τη ροή των πραγμάτων), υπηρετώντας σταθερά τα ξένα συμφέροντα, τα οποία προσπαθούν να «λανσάρουν» ως εθνικά.

Το αν καμιά φορά, τα ξένα αυτά συμφέροντα έτυχε να συμπέσουν με κάποιες εθνικές μας επιδιώξεις και οράματα και μας ευνόησαν, ήταν φαινόμενο συγκυριακό και γρήγορα οι «φίλοι» μας φρόντιζαν να μας αφαιρέσουν, ό,τι με αίμα συνήθως πετυχαίναμε.

Έτσι, είχαμε την εύνοιά τους στους Βαλκανικούς Πολέμους, γιατί αυτό τους βόλευε τότε, γρήγορα όμως μας οδήγησαν στη Μικρασιατική Καταστροφή.

Νίκησαν στο 2ο Μεγάλο Πόλεμο, λόγω της καθυστέρησης των γερμανών στην Κρήτη επί ένα μήνα, που καθυστέρησε την εφαρμογή του σχεδίου «Μπαρμπαρόσα» (επίθεση στη ΕΣΣΔ), με αποτέλεσμα να ηττηθούν οι Γερμανοί από το «στρατηγό» χειμώνα (όπως άλλοτε ο Μέγας Ναπολέων) και να χάσουν τελικά τον πόλεμο.

Αμέσως οι σύμμαχοί μας φρόντισαν να «αποκατασταθεί» η Ελλάδα, από τις καταστροφές του 2ου Μεγάλου Πολέμου υποχρεώνοντας σε μετανάστευση τους μισούς Έλληνες, ερημώνοντας τη χώρα μας από το καλύτερο ανθρώπινο δυναμικό, τη στιγμή που έρρεαν τα «πακέτα» για την ανασυγκρότηση της Ευρώπης.

Ακολούθησαν τα «Σεπτεμβριανά» στην Πόλη, το Κυπριακό, το Μακεδονικό, το Θρακικό, τα προβλήματα στο Αιγαίο, οι λαθρομετανάστες, η αμφισβήτηση της ιστορίας μας, οι απαγορεύσεις εκμετάλλευσης του ορυκτού μας πλούτου, τα «μνημόνια», οι «τρόϊκες» και ένα σωρό άλλες «καλοσύνες».

«Σενάριο, σκηνοθεσία, εκτέλεση», όλα από τους «κολλητούς» μας, για να επιβεβαιώσουν μ' αυτό τον τρόπο τη ρήση: «Ουδείς ασφαλέστερος εχθρός από τον ευεργετηθέντα».

Η Επικρατούσα Γεωπολιτική Κατάσταση

Γιατί όμως ήταν απαραίτητη αυτή η μικρή ιστορική αναδρομή; Διότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και έχει σημασία να γνωρίζουμε ποιος ήταν ο ρόλος των εντός και εκτός εισαγωγικών φίλων μας, ώστε να μην ξανακάνουμε τα ίδια λάθη.

Διότι επιχειρείται η ανασύσταση μιας ελεγχόμενης από τη Δύση «τραβεστί» οθωμανικής αυτοκρατορίας, κατακερματίζοντας και εξασθενίζοντας τις γύρω από την Τουρκία χώρες, ώστε να καταστούν εύκολα «δορυφόροι» της.

Διότι η επερχόμενη παγκόσμια ανατροπή των παραδοσιακά μεγάλων δυνάμεων της Δύσης, που αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή, μας βάζει μπροστά σε κρίσιμα ερωτήματα, ανάλογα με εκείνα της Επανάστασης του '21 και μας δίνει τη δυνατότητα με κατάλληλες επιλογές και αποφασιστικότητα να επιτύχουμε την ουσιαστική απελευθέρωση του Έθνους και την ολική μας επαναφορά στο προσκήνιο της ιστορίας. Τη φυσική θέση του Ελληνισμού στην ιστορική διαχρονία.

Διακόσια χρόνια μετά, το αποτέλεσμα της Επανάστασης αμφισβητείται, από τους ίδιους που και τότε δεν επιθυμούσαν τη δημιουργία του Ελληνικού Κράτους, αλλά τους ανάγκασε ο Κολοκοτρώνης και η Ρωσία να το αποδεχτούν, μεταθέτοντας στο μέλλον την αντιμετώπισή του.

Η Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες, με δόλιο τρόπο, οδηγήθηκε στην καταστροφή της εθνικής της παραγωγής και στη χρεωκοπία, με απώτερο στόχο τη διάσπαση και την αποσύνθεσή της.

Παρόμοια σχέδια εξυφαίνονται σε πολλά κράτη, με τελικό στόχο τη σταδιακή διάσπασή τους σε μικρές διοικητικές περιφέρειες (κρατίδια), οι οποίες θα ελέγχονται πιο εύκολα από τα αγγλο-αμερικανο-σιωνιστικά κέντρα αποφάσεων. Αυτό τους βολεύει γιατί τέτοια μικρά «μορφώματα», ελέγχονται πολύ πιο εύκολα από τα μεγάλα και ισχυρά κράτη. Φυσικά αυτό το «πουλάνε», ως απελευθέρωση των «καταπιεσμένων» μικρότερων οντοτήτων από τα «αυταρχικά» έθνη-κράτη.

Το εφιαλτικό αυτό σενάριο για τον κόσμο και τη χώρα μας, αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή. Μετά την αποτυχία των σκοτεινών κέντρων να επικρατήσουν και να επιβάλουν τη θέλησή τους, με τις διάφορες «πορτοκαλί» επαναστάσεις και τα διάφορα μέτωπα που άνοιξαν στον κόσμο (Ιράκ, Σερβία, Ουκρανία, Αφγανιστάν, Γεωργία, Αίγυπτο), το «σιωνιστικό» κτήνος τα παίζει όλα για όλα στη Συρία. Αν καταφέρει να νικήσει, ο επόμενος στόχος είναι το Ιράν, με απώτερο σκοπό το γεωπολιτικό και στρατηγικό στραγγαλισμό της Ρωσίας και της Κίνας.

Γεωπολιτικό και όχι οικονομικό είναι το πρόβλημα που αφορά την Ελλάδα, σύμφωνα με τον πρόεδρο του Γερμανικού Συνδέσμου Εξωτερικού Εμπορίου, Άντον Μπέρνερ (17-11-12), ο οποίος προειδοποιεί ότι αν η χώρα τεθεί εκτός Ευρωζώνης, τότε «θα απομακρυνθεί στην πράξη και από την Ευρωπαϊκή Ένωση και θα πέσει στην αγκαλιά της Ρωσίας ή της Κίνας, προκαλώντας πρόβλημα ασφάλειας για την Ευρώπη. Σε μια τέτοια περίπτωση, η Ελλάδα θα αποκόμιζε μεγάλα κέρδη και η Ευρώπη θα αποκτούσε ένα πρόβλημα ασφαλείας, και μάλιστα για πολλές δεκαετίες».

Σε πρόσφατη δήλωσή του (19-11-12), ο αμερικανός υπουργός οικονομικών Τ. Γκάϊτνερ, εκφράζοντας την «αγωνία» και το «ενδιαφέρον» των ΗΠΑ για την εξεύρεση άμεσα, «βιώσιμης λύσης» για την Ελλάδα, είπε: Οι αναλύσεις των αμερικανικών think tank (προφανώς εννοεί των αμερικανοσιωνιστικών) καταλήγουν όλες στο συμπέρασμα ότι «Η Ελλάδα θα αποτελέσει πεδίο γεωπολιτικής σύγκρουσης κατά βάση με την Ρωσία, αν δεν καταφέρουμε να ελέγξουμε την οικονομική κρίση μέσα στους επόμενους μήνες»...

Συγκρίνετε τις παραπάνω δηλώσεις με αυτό που άκουσε ο Στρατηγός Μακρυγιάννης στην Άρτα, όταν ένας μπέης μιλώντας στους φίλους

του είπε: «Πασάδες και μπέηδες, θα χαθούμε! Θα χαθούμε! [...] Ότι ετούτος ο πόλεμος δεν είναι μήτε με το Μόσκοβο, μήτε με τον Εγγλέζο, μήτε με τον Φραντσέζο. Αδικήσαμε το ραγιά και από πλούτη και από τιμή και τον αφανίσαμε. Και μαύρισαν τα μάτια του και μας σήκωσε το ντουφέκι. Κι ο Σουλτάνος το γομάρι δεν ξέρει τι του γίνεται• τον γελάνε εκείνοι που τον τριγυρίζουν...»

Την ευκαιρία αυτή δεν πρέπει να την αφήσουμε να πάει χαμένη, γιατί αν το «κτήνος» νικήσει, έρχεται και το δικό μας τέλος. Φαινόμενα όπως η λαθρομετανάστευση, η απαλοιφή ή η αλλοίωση της ιστορικής μνήμης και του θρησκεύματος, η αλλοίωση των ηθών και των εθίμων και των θεσμοθετημένων εκφάνσεών τους ή η αντικατάστασή τους από άλλα «εισαγωγής» απ' την «πολιτισμένη» Δύση, εντάσσονται στο ίδιο δόλιο σχέδιο της εθνικής μας αποδόμησης.

Όμως, το εφιαλτικό αυτό σενάριο «κόλλησε», γι' αυτό και καθυστερούν τη διάλυσή μας, γι' αυτό και ψάχνουν εναγωνίως πρόσκαιρες λύσεις για να μεταθέσουν την καταστροφή μας αργότερα. Κόλλησε στις διαδοχικές αποτυχίες των αγγλο-αμερικανο-σιωνιστών στα διάφορα μέτωπα που τις τελευταίες δεκαετίες έχουν ανοίξει στον κόσμο. Στο Ιράκ (που δεν μπόρεσαν τελικά να ελέγξουν), τη Γιουγκοσλαβία (που περνάει στην επιρροή της Ρωσίας), το Αφγανιστάν (όπου υπέστησαν συντριβή και αποχωρούν), την Ουκρανία (που πέρασε ήδη στην επιρροή της Ρωσίας), τη Γεωργία (όπου υπέστησαν συντριβή), την Αίγυπτο (όπου έχασαν πλήρως τον έλεγχο από τους μουσουλμάνους) και πάνω απ' όλα στη Συρία, όπου ο διασυρμός τους είναι απόλυτος και το «παιχνίδι» της παγκόσμιας κυριαρχίας κορυφώνεται με το αμερικανικό εξωτερικό χρέος, να εκτοξεύεται στα επόμενα δυο χρόνια στα 15 τρις δολάρια. Όταν Ρωσία και Κίνα, όχι μόνο δε χρωστάνε, αλλά αναπτύσσονται με ρυθμό που σε δέκα το πολύ χρόνια θα έχει ανατρέψει εντελώς τις ισορροπίες.

Οι στιγμές λοιπόν που ζούμε είναι πραγματικά ιστορικές και η ευκαιρία που έχουμε μπροστά μας, για να ξεφύγουμε από το θανάσιμο εναγκαλισμό των «συμμάχων» μας, μοναδική. Αυτή τη φορά αποτελεί ιστορικό μας καθήκον να τους πούμε ΟΧΙ με οποιοδήποτε κόστος.

Γιατί σίγουρα θα υπάρξει κόστος. Μπορεί να πεινάσουμε. Μπορεί να μας ξανακάψουν τα δάση ή να δούμε «ανεξήγητα» ναυάγια πλοίων για δημιουργία σύγχυσης και εσωτερικής αποσταθεροποίησης. Μπορεί να βγάλουν στους δρόμους οπλισμένες «προοδευτικές» ομάδες για να αντιμετωπίσουν τους «φασίστες», όπως άλλοτε οι «ήρωες» της «εθνικής» (;) αντίστασης που στρατολογούσαν βιαίως τους πολίτες, στον «αντιστασιακό αγώνα» για την «ελευθερία» της «Πατρίδας».

Πολλά μπορούν να κάνουν, δεδομένου ότι διακόσια χρόνια που ελέγχουν τα πράγματα έχουν δημιουργήσει πολύ ισχυρά «προγεφυρώματα» μέσα στον εθνικό μας κορμό και δεν μπορείς να ξέρεις ποιος είναι ποιος. Δεν πρέπει όμως αυτή τη φορά ούτε να μας εξαπατήσουν, ούτε να μας κάμψουν το φρόνημα. **Αυτή τη φορά υπάρχει η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.** Η μόνη μας και τελευταία ευκαιρία. Το χρωστάμε στην ιστορία και στους προγόνους μας, το χρωστάμε στις μέλλουσες γενιές.

Τα καραβάνια των ηττημένων προδοτών της Συρίας δεν πρέπει να γίνουν αποδεκτά στο Ελληνικό έδαφος. Οι ασκήσεις της ισραηλινής με την Ελληνική ΠΑ, που προοιωνίζουν την από κοινού δράση με τους «αιώνιους συμμάχους μας» (μαζί με τη δική μας ΠΑ), εναντίον του Ιράν, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να συμβεί. Όσο κι αν μας εκβιάζουν με το μνημόνιο, είναι προτιμότερο να πεθάνουμε από την πείνα, παρά να υποχωρήσουμε.

Τώρα είναι η ιστορική μας ευκαιρία, ίσως η τελευταία. Αν τη χάσουμε και οι «σύμμαχοί» μας νικήσουν στη σύγκρουσή τους με τη Ρωσία, έπεται "Finis Graecie".

Ας ακούσουμε το στρατηγό Μακρυγιάννη: «... Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος του Μπραΐμη, παρηγοριόμαστε μ' ένα τρόπον, ότι η τύχη μας έχει τους Έλληνες πάντοτε ολίγους. Ότι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μας και μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν. Κι όταν κάνουν αυτήνη την απόφασιν, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν»...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τα πήραμε τα Γιάννινα
Μάτια πολλά το λένε,
Μάτια πολλά το λένε,
Όπου γελούν και κλαίνε.
Το λεν πουλιά των Γρεβενών
Κι αηδόνια του Μετσόβου,
Που τα έκαψεν η παγωνιά
Κι ανατριχίλα φόβου.
Το λένε χτύποι και βροντές,
Το λένε κι οι καμπάνες,
Το λένε και χαρούμενες
Οι μαυροφόρες μάνες.
Το λένε και Γιαννιώτισσες
Που ζούσαν χρόνια βόγγου,
Το λένε κι Σουλιώτισσες
Στις ράχες του Ζαλόγγου.

Γ.ΣΟΥΡΗΣ

Η ΗΠΕΙΡΟΣ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ (1830-1913)

Δύο επαναστάσεις έγιναν στην τουρκοκρατούμενη Ήπειρο πριν από την απελευθέρωσή της το 1913. Η πρώτη, του 1854, χάρισε την ελευθερία για τρεις όμως μόλις μήνες στις περιοχές Σουλίου και Τζουμέρκων. Την είδηση της επανάστασης αυτής δέχθηκαν με ενθουσιασμό σκλαβωμένοι και ελεύθεροι Έλληνες. Στα εθελοντικά σώματα συνέρεαν πλήθη αξιωματικών και στρατιωτών υποβάλλοντας πρώτα την «παραίτησή» τους από τον επίσημο Ελληνικό Στρατό. Οι φιλελεύθερες όμως κυβερνήσεις Αγγλίας και Γαλλίας, οι οποίες ήσαν τότε σύμμαχοι με την Τουρκία, απαίτησαν με τελεσίγραφο από τον Βασιλέα Όθωνα να αποκηρύξει την Επανάσταση. Για το σκοπό τούτο αγγλογαλλικά στρατεύματα κατέλαβαν τον Πειραιά, την Αθήνα, και διάφορα νησιά.

Η κατάσταση αυτή υποχρέωσε τον Όθωνα να αποσύρει τις δυνάμεις που είχαν σταλεί στην Ήπειρο με αποτέλεσμα η περιοχή να επανέλθει στον τουρκικό ζυγό. Η δεύτερη επανάσταση έγινε το 1878 στην περιοχή της Χειμάρρας. Είχε όμως περιορισμένη έκταση και δεν έφερε τελικά κανένα αποτέλεσμα. Οι υπόδουλοι Ηπειρώτες και μετά τον ατυχή πόλεμο του 1897 και παρά τις πιέσεις και τα σκληρά μέτρα των τουρκικών αρχών είχαν ακμαίο ηθικό και υψηλό εθνικό φρόνημα. Αυτό χάρις στη σπουδαία συμβολή του κλήρου και των δασκάλων που προετοίμαζαν ψυχικά τα ελληνόπουλα για την καινούρια ένοπλη εξέγερση. Τον Μάρτιο του 1906 ιδρύθηκε στην Αθήνα η «Εθνική Ηπειρωτική Εταιρεία» με σκοπό την οργάνωση των Ηπειρωτών για ένοπλη εξέγερση όταν θα παρουσιάζοντο οι κατάλληλες συνθήκες.

Το έργο και η δράση της Εταιρείας ήταν κατά τα πρότυπα του Μακεδονικού Αγώνα και με τις τρεις διευθύνσεις που δημιούργησε (Γιάννενα, Πρέβεζα, Αργυρόκαστρο) έδωσε τον Νοέμβριο του 1912, δύναμη 2000 εθελοντών προς βοήθεια του Ελληνικού Στρατού. Η δράση των εθελοντών αυτών βοήθησε αποφασιστικά στην επιτυχή έκβαση των επιχειρήσεων.

ΕΝΑΡΞΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ (ΟΚΤ. - ΝΟΕ. 1912)

Στις 2 Οκτωβρίου 1912, τέσσερις μέρες πριν από την έναρξη του ελληνοτουρκικού πολέμου, έφθασε στο στρατηγείο της Άρτας

ο διοικητής του Στρατού Ηπείρου στρατηγός Σαπουντζάκης. Οι διαταγές που είχε από το Γενικό Επιτελείο όριζαν ότι ο στρατός της Ηπείρου θα χρησίμευε σαν δυτική πλαγιοφυλακή του κυρίου όγκου του στρατού που θα εκινείτο προς απελευθέρωσιν της Θεσσαλονίκης. Η αποστολή λοιπόν του στρατού της Ηπείρου θα ήταν κυρίως αμυντική, απασχολώντας τον αριθμητικά ανώτερο σε άνδρες και πυροβόλα τουρκικό στρατό. Ο αμυντικός ρόλος του Στρατού μας δεν οφείλετο τόσο στην αριθμητική υπεροχή του αντιπάλου όσο στην πολύ καλή οχύρωση γύρω από τα Γιάννενα. Και ιδίως στην εξαιρετικά αμυντική θέση του Μπιζανίου όπου η γερμανική στρατιωτική αποστολή είχε πραγματοποιήσει τέτοια οχύρωση που το καθιστούσαν απόρθητο.

Παρ' όλα αυτά ο στρατός μας μετά από μάχη στο Γρίμποβο προωθήθηκε βορειότερα και κατέλαβε τη Φιλιππιάδα. Στις 20 Οκτωβρίου 1912 μετά από μάχη ο στρατός μας εξανάγκασε την τουρκική φρουρά της Πρέβεζας να παραδοθεί. Η ελεύθερη Πρέβεζα απετέλεσε την κύρια βάση ανεφοδιασμού. Μετά από αυτές τις ευμενείς εξελίξεις τόσο στην Ήπειρο όσο και στη Μακεδονία και μετά από την ενίσχυση του στρατού της Ηπείρου με ένα επιπλέον Σύνταγμα Κρητών το επιτελείο μετέβαλε την αποστολή από αμυντική σε επιθετική. Έτσι λοιπόν ο στρατός μας ανάγκασε τους Τούρκους να εγκαταλείψουν την στρατηγικής σημασίας θέση των Πέντε Πηγαδιών και να υποχωρήσουν προς το χωριό Πεστά. Οι ελληνικές δυνάμεις παρέμεναν σαφώς λιγότερες και έτσι ο στρατός μας περιμένοντας ενισχύσεις αναγκάστηκε να παραμείνει στις θέσεις του για περίπου ένα μήνα υποφέροντας τα πάνδεινα λόγω της κακοκαιρίας. Στις 29 Νοεμβρίου 1912 άρχισε η επίθεση κατά των τουρκικών δυνάμεων που βρίσκονταν στα Πεστά. Οι Έλληνες κατέλαβαν την περιοχή της Αετοράχης βοηθούμενοι και από τις πολεμικές ενέργειες που εγίνοντο συγχρόνως στο Δρίσκο και στο Κοντοβράκι. Μετά από αυτά οι Τούρκοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν προς την οχυρωμένη περιοχή των Ιωαννίνων.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΙΖΑΝΙΟΥ (ΔΕΚ. 1912 - ΙΑΝ. 1913)

Ο διοικητής του τουρκικού στρατού στην Ήπειρο Εσάτ Πασάς είχε διαθέσει στο οχυρό του Μπιζανίου εκτός των άλλων δυνάμεων και 966 πυροβολητές που χειρίζονταν 112 τοπομαχικά πυροβόλα διαφόρων διαμετρημάτων. Η πρώτη επίθεση κατά του Μπιζανίου διήρκεσε τρεις ημέρες (1-3 Δεκεμβρίου 1912) και δεν έφερε κανένα αξιόλογο αποτέλεσμα. Το Μπιζάνι παρέμενε απόρθητο. Και όχι μόνο αυτό. Οι Τούρκοι ενισχυμένοι και από δύναμη 7000 ανδρών που είχαν έρθει από το Μοναστήρι, και με 18 επιπλέον πυροβόλα πραγματοποιούσαν συνεχείς αντεπιθέσεις. Εξ αιτίας αυτής της καταστάσεως το Γενικό Επιτελείο είχε τη σκέψη να αντικαταστήσει τον Στρατηγό Σπαουντζάκη. Στις 3 Ιανουαρίου και ενώ τα πάντα ήσαν έτοιμα για μια νέα επίθεση ήρθε διαταγή που έλεγε να μην προβεί ο στρατός σε καμία ενέργεια μέχρι να αναλάβει τη διοίκηση ο αρχιστράτηγος Διάδοχος Κωνσταντίνος. Παρ' όλα αυτά στις 7 Ιανουαρίου άρχισε νέα επίθεση λόγω του ότι δυο στρατιώτες αυτομόλησαν και πέρασαν στις τουρκικές γραμμές και υπήρχε φόβος ότι θα μπορούσαν να αποκαλύψουν στρατιωτικά μυστικά, θέσεις του στρατού μας κ.λ.π.

Η τριήμερη νέα επίθεση πραγματοποιήθηκε κάτω από σφοδρή κακοκαιρία και κόστισε σοβαρές απώλειες στους Έλληνες αλλά και στους Τούρκους. Στις 10 Ιανουαρίου καταφθάνει ο Κωνσταντίνος ο οποίος αναλαμβάνει τη διοίκηση κάτω από την οποία τέθηκε και ο Στρατηγός Σαπουντζάκης. Στις 17 Ιανουαρίου ο Διάδοχος Κωνσταντίνος απηύθυνε μήνυμα στον Εσάτ Πασά να παραδώσει τα Γιάννενα για να αποφευχθεί η άσκοπη αιματοχυσία και με την υπόσχεση ότι οι τουρκικές δυνάμεις θα μεταφέρονταν μαζί με τον οπλισμό τους σε σημείο που θα ορίζετο από κοινού.

Ο Εσάτ Πασάς αρνήθηκε τις ελληνικές προτάσεις και έτσι ο Κωνσταντίνος συνέχισε την προπαρασκευή και τον σχεδιασμό για την μεγάλη επίθεση.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ (19 - 21 ΦΕΒ. 1913)

Από τη χαραυγή της 19ης Φεβρουαρίου άρχισε ο σφοδρός βομβαρδισμός του Μπιζανίου που συνεχίστηκε μέχρι τα ξημερώματα της επομένης ημέρας. Ερίφθησαν συνολικά πάνω

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ιωάννινα 23 Φεβρουαρίου 1913

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Η άλωσις του φρουρίου των Ιωαννίνων προσέθεσε μίαν ακόμη περίλαμπρον νίκη εις τα ένδοξα κατορθώματά σας. Αφού διεσχίσατε την Μακεδονίαν ολόκληρον και συντρίψατε δυο εχθρικάς στρατιάς αλώσατε εις επισφράγισιν των κατορθωμάτων τούτων και φρούριον όπερ εθεωρείτο απόρθητον.

Αι μεγάλαι στερήσεις και αι κακουχίαι τας οποίας μετά τοσαύτης καρτερίας υπέστητε, αμιλλώνται προς την ανδρείαν σας. Εις τα Μακεδονικά Τρόπαια προσεθέσατε νέα τοιαύτα. Πλέον των 100 πυροβόλων και μία ακόμη εχθρική στρατιά με τους Στρατηγούς της, τα Επιτελεία της και τας Σημαίας της, ευρίσκονται αιχμάλωτοι υπό την κυριαρχίαν σας.

Αι Σημαίαι σας εκαλύφθησαν με νέαν δόξαν. Ολόκληρον το Έθνος θαυμάζει το νέον κατόρθωμά σας. Εγώ δ ε, υπερήφανος διότι ηγούμαι τοιούτου Στρατού, σας εκφράζω την πλήρη ευαρέσκειάν μου.

από 15000 οβίδες και οι Τούρκοι είχαν σημαντικές απώλειες. Το πρωί της 20ης Φεβρουαρίου άρχισαν πυρά τυφεκιοφόρων και πολυβόλων δίνοντας την εντύπωση στους Τούρκους ότι η κυρία προσπάθειά μας εκδηλώνεται προς το οχυρό του Μπιζανίου και έτσι δεν ενίσχυσαν τον δυτικό τους τομέα στον οποίον άρχισε ταυτόχρονα η κύρια προσπάθειά μας.

Ο Κωνσταντίνος και το επιτελείο του με την αποφασιστική βοήθεια του Λοχαγού τότε Ιωάννου Μεταξά στον οποίον οφείλεται ένα μεγάλο μέρος του στρατιωτικού σχεδιασμού έθεσαν σε εφαρμογή ένα δύσκολο αλλά ευφυές στρατηγικό σχέδιο που προέβλεπε την παράκαμψη του Μπιζανίου με αιφνιδιαστική επίθεση στο αριστερό του μετώπου. Στις 6 το πρωί της 20ης Φεβρουαρίου τρεις Ελληνικές φάλαγγες έρχονται ορμητικά σε επαφή με τους Τούρκους και τους αιφνιδιάζουν. Συνοπτικά μέχρι το απόγευμα οι λογχοφόροι στρατιώτες μας είχαν κυριεύσει τα οχυρά της Μανωλιάσας, Τσούκας, Αϊ Σάββα και τα υψώματα του Αγίου Νικολάου, ενώ από τον υψηλότερο αυχένα της Ολύτσικας έβαλλαν τα πυρά δύο ορειβατικών πυροβόλων που την προηγούμενη νύχτα είχαν ανεβάσει γυναίκες των γύρω χωριών της Λάκας Σουλίου. Οι Τούρκοι πανικόβλητοι από τη θυελλώδη ορμητικότητα των στρατιωτών μας υποχωρούν στην πεδιάδα των Ιωαννίνων. Η εμπροσθοφυλακή της δεύτερης φάλαγγας και συγκεκριμένα το 8ο και 9ο Τάγμα Ευζώνων συνεχίζουν την προέλασή τους μέσω του Αγίου Νικολάου προς Ραψίστα (Πεδινή). Παρά την κόπωση δεν σταματούν και συνεχίζουν την καταδίωξη μέσα στην πεδιάδα.

Οι δύο Διοικητές, οι Ταγματάρχες Βελισσαρίου και Ιατρίδης, εκμεταλλευόμενοι την επιτυχία και με δική τους πρωτοβουλία συνεχίζουν την καταδίωξη και πέραν της Ραψίστας. Φτάνουν λοιπόν στις παρυφές των Ιωαννίνων στις 6 το απόγευμα, νύχτα πια. Στην περιοχή του Αγίου Ιωάννου εγκαθιστούν προφυλακές μάχης και αιχμαλωτίζουν 37 Τούρκους αξιωματικούς και 935 στρατιώτες. Συγχρόνως αποκόπτουν τις γραμμές της τηλεγραφικής επικοινωνίας Ιωαννίνων-Μπιζανίου. Με την καταδρομική αυτή ενέργεια των Βελισσαρίου και Ιατρίδη δίδεται η εντύπωσις στο τουρκικό στρατηγείο ότι έχει καταρρεύσει όχι μόνο ολόκληρο το μέτωπο αλλά και αυτό το απόρθητο Μπιζάνι.

Μια ώρα πριν από τα μεσάνυχτα φτάνει ως τις προφυλακές των Ευζώνων μας άμαξα με τον επίσκοπο Δωδώνης και δύο Τούρκους επιτελείς αξιωματικούς φέροντες στον Κωνσταντίνο την πρόταση για την παράδοση της πόλεως και την κατάπαυση του πυρός. Ο Βελισσαρίου συνοδεύει τους κήρυκες μέχρι το ελληνικό στρατηγείο που ήταν εγκατεστημένο σε ένα χάνι το λεγόμενο χάνι του Εμίν Αγά. Όταν στις 4.30 το πρωί της 21ης Φεβρουαρίου παρουσιάστηκε ο Βελισσαρίου μαζί με την τουρκική αντιπροσωπεία στον Κωνσταντίνο αυτός καταλαβαίνοντας περί τίνος πρόκειται του είπε χαμηλόφωνα: «Θέλεις φίλημα αλλά θέλεις και δέσιμο», αναφερόμενος έτσι στο παράτολμο εγχείρημά του να βγει στην πεδιάδα και να φθάσει χωρίς διαταγή μέχρι τον Άγιο Ιωάννη.

Το πρωί όλα τα τουρκικά τμήματα υψώνουν λευκές σημαίες, καταθέτουν τα όπλα και παραδίδονται στους Έλληνες. Στις 9 το πρωί εισέρχεται στην πόλη το πρώτο Ελληνικό τμήμα και αναλαμβάνει τα καθήκοντα της τηρήσεως της τάξεως. Οι Γιαννιώτες γελώντας και κλαίγοντας από χαρά υποδέχονται τους ελευθερωτές λέοντας: «Χριστός Ανέστη, αδέλφια». Χάρις στο παράτολμο κατόρθωμα των δύο ευζωνικών Ταγμάτων σώθηκε πολύτιμο Ελληνικό αίμα που θα χυνόταν στη γενική επίθεση της 21ης Φεβρουαρίου. Και όχι μόνο αυτό. Αλλά κατορθώθηκε επίσης να αιχμαλωτισθούν χίλιοι Τούρκοι αξιωματικοί και 30000 Τούρκοι στρατιώτες μαζί με τον οπλισμό τους. Το πρωί της 22ας Φεβρουαρίου ο Διάδοχος Κωνσταντίνος εισέρχεται έφιππος, θριαμβευτής και νικητής στα Γιάννενα. Ένα όνειρο αιώνων έχει συντελεσθεί. Τα Ιωάννινα είναι πια ελεύθερα, είναι πια Ελληνικά.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

7ο ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ MSR

Καθήκον και Πεπρωμένο

Το συνέδριο, που είχε τίτλο «Καθήκον και Πεπρωμένο», διεξάχθηκε στις 16, 17 και 18 Νοεμβρίου σε κεντρικό ξενοδοχείο της Μαδρίτης και μπορεί να χαρακτηριστεί απόλυτα επιτυχημένο. Η προσέλευση του κόσμου, από κάθε γωνιά της Ισπανίας αλλά και από διάφορες χώρες τις Ευρώπης ήταν κάτι παραπάνω από ικανοποιητική και σε κάποιες περιπτώσεις η μεγάλη αίθουσα δεν ήταν αρκετή για να χωρέσει τους συναγωνιστές που έσπευσαν να ακούσουν τις πολύ ενδιαφέρουσες ομιλίες.

Οι εργασίες του συνεδρίου ξεκίνησαν το απόγευμα της Παρασκευής 16 Νοεμβρίου και το Σαββατοκύριακο ξεκίναγαν από νωρίς το πρωί και τελείωναν αργά το βράδυ. Η οργάνωση και η πειθαρχία ήταν άψογη και το πρόγραμμα τηρήθηκε στο ακέραιο και με ακρίβεια. Στο χώρο είχαν στηθεί πάγκοι από διάφορους εκδοτικούς οίκους όπως Liberia Europa, Ediciones Camzo, Devenir Europeo κ.α., με πολλές και ενδιαφέρουσες εκδόσεις που δείχνει ότι η εθνικιστική εκδοτική δραστηριότητα

Το πανευρωπαϊκό συνέδριο του Ισπανικού εθνικιστικού κινήματος MSR διοργανώνεται ανελλιπώς από το 2006 στην Μαδρίτη και αυτή την χρονιά η Χρυσή Αυγή ήταν επίτιμος καλεσμένος. Εκπρόσωποι εθνικιστικών κινημάτων, συγγραφείς, εκδότες και ξεχωριστοί βετεράνοι αγωνιστές της Ιδέας και της ελευθερίας, που με τον αγώνα τους και την στάση ζωής τους αποτελούν παράδειγμα για όλους μας, ήταν εκεί για να εκφράσουν τις απόψεις τους και να ανταλλάξουν ιδέες, για τα κοινά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στις χώρες μας και για τη Νέα Ευρώπη που οραματιζόμαστε.

στην Ισπανία βρίσκεται σε πολύ υψηλά επίπεδα, κάτι που δεν αποτελεί έκπληξη για μια χώρα όπως η Ισπανία, με μακρόχρονη εθνικιστική παράδοση και ιστορία.

Την Παρασκευή, το συνέδριο ξεκίνησε με την ομιλία του του υπεύθυνου του Nacional del Círculo de Estudios la Emboscadura (CELE), ένας κύκλος εθνικών και πολιτιστικών ερευνών του MSR, που έχει και την ευθύνη διοργάνωσης του συνεδρίου και που εξήγησε τους λόγους αυτής της πρωτοβουλίας. Μεγάλο ενδιαφέρον είχε η ομιλία του Egor Platov, μέλος του Ρωσικού κινήματος Restruct, όπου ανέλυσε τις συνθήκες ανάπτυξης του Ρωσικού εθνικιστικού κινήματος, κάνοντας μια ιστορική αναδρομή από τα χρόνια πριν την επανάσταση των μπολσεβίκων, φτάνοντας μέχρι τις μέρες μας, καταρρίπτοντας πολλούς μύθους που αναπαράγουν τα ΜΜΕ. Αποκάλυψε πολλές άγνωστες πτυχές γύρω από το πραξικόπημα του 1991 και το ρόλο που έπαιξαν σε αυτό οι εθνικιστές, την άνοδο και την πτώση της μεγαλύτερης και μαζικότερης μέχρι σήμερα ρωσικής εθνικιστικής οργάνωσης, της «Ρωσικής Εθνικής Ενότητας» και φυσικά τις δραστηριότητες του Restruct.

Το Σαββάτο, η μαχητική αναθεωρήτρια ιστορικός Lady Michelle Renouf από την Αγγλία, αναφέρθηκε λεπτομερώς στο απεχθές έγκλημα πολέμου του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το ολοκαύτωμα της Δρέσδης, ένα έγκλημα για το οποίο ποτέ κανείς δεν κλήθηκε να απολογηθεί και όπου τα χιλιάδες αθώα θύματα ζητούν ακόμα δικαίωση. Ακολούθησε ομιλία του Ρώσου συναγωνιστή Valentin Rusov για τις προοπτικές και την θέση των Ρώσων εθνικιστών στην κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα της Ρωσίας.

Εκείνη την ημέρα το ενδιαφέρον όλων ήταν στραμμένο στον κεντρικό ομιλητή Ramón Bau, έναν από τους ιδρυτές (μαζί με τον Pedro Varela και τον Juan Antonio Llopart, αρχηγό του MSR) και γενικού γραμματέα του ιστορικού Ισπανικού κινήματος CEDADE, ο οποίος έχει υποστεί διώξεις και φυλακίσεις για την πολύχρονη αναθεωρητική εκδοτική και πολιτική του δραστηριότητα. Στην ομιλία του αναφέρθηκε στην ελευθερία του λόγου και της έκφρασης στην δημοκρατία, η οποία είναι εντελώς υποκριτική και δεν ισχύει όταν οι ιδέες που εκφράζεις δεν είναι αρεστές στο πολιτικό και οικονομικό εξουσιαστικό κατεστημένο. Ο Ramón Bau σήμερα δραστηριοποιείται μέσω του πολιτιστικού οργανισμού Devenir Europeo, ο οποίος συνεργάζεται με το MSR.

ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Την Κυριακή το πρωί ήταν προγραμματισμένη η ομιλία του εκπροσώπου της Χρυσής Αυγής, την οποία είχα την τιμή να εκπροσωπώ. Η εκπροσώπηση της Χρυσής Αυγής στο συνέδριο του MSR είχε θορυβήσει τους αντιφασιστικούς κύκλους της Μαδρίτης που απειλούσαν, μέσω διαδικτύου πάντα, με αντισυγκεντρώσεις και καλούσαν σε αντιφασιστικό συναγερμό για να μην επιτρέψουν την πραγματοποίηση της ομιλίας. Φυσικά όλα αυτά παρέμειναν στην φαντασία τους όπως πάντα και οι λίγοι φουκαράδες που βρήκαν το κουράγιο να προσεγγίσουν το ξενοδοχείο, έστω και από κάποιες

Ολοι περίμεναν να ακούσουν πως ο προδομένος από τα διεφθαρμένα αστικά πολιτικά κόμματα ελληνικός λαός στράφηκε κατά εκατοντάδες χιλιάδες στην Χρυσή Αυγή και την πολιτική στρατηγική που ακολούθησε το κίνημα μας για να φτάσει έως εδώ.

εκατοντάδες μέτρα μακριά, τράπηκαν σε φυγή στην θέα της ομάδας ασφαλείας του MSR.

Το ενδιαφέρον των Ισπανών και των υπόλοιπων Ευρωπαίων συναγωνιστών για την Χρυσή Αυγή ήταν πολύ μεγάλο όπως ήταν φυσικό, μετά την μεγάλη επιτυχία που σημείωσε το κίνημα μας και με την συνεχή του άνοδο, η οποία αποτελεί μια μεγάλη ελπίδα για τους απανταχού λευκούς εθνικιστές και μια έμπρακτη απόδειξη ότι η θέληση και ο συνεχής αγώνας είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί στη νίκη. Μια ελπίδα ότι μπορεί η εθνικιστική φλόγα που καίει αυτή την στιγμή στην χώρα μας, σύντομα να κάψει ολόκληρη την Ευρώπη, την Ευρώπη των τοκογλύφων, των αριθμών και του πολυπολιτισμού και να φέρει μια νέα Χρυσή Αυγή, σε μια νέα ελεύθερη Ευρώπη των εθνών, του πολιτισμού και της λευκής φυλής, όπου μια μεγάλη Ελλάδα θα αποτελέσει τον φυσικό πρωταγωνιστικό ρόλο που της αρμόζει, ως κοιτίδα και φωτοδότης του ευρωπαϊκού πολιτισμού αλλά και της κοσμοθεωρίας μας.

Όλοι περίμεναν να ακούσουν πως ο προδομένος από τα διεφθαρμένα αστικά πολιτικά κόμματα ελληνικός λαός στράφηκε κατά εκατοντάδες χιλιάδες στην Χρυσή Αυγή και την πολιτική στρατηγική που ακολούθησε το κίνημα μας για να φτάσει έως εδώ.

Η ομιλία διήρκεσε περίπου μία ώρα και μεταξύ άλλων έγιναν αναφορές στον πολύχρονο και δύσκολο αγώνα που διεξάγει το κίνημα μας, στην πολεμική του συστήματος εναντίον μας όλα αυτά τα χρόνια, την έμπρακτη αλληλεγγύη μας προς τους Έλληνες κατοίκους του κέντρου των Αθηνών στα καθημερινά τους προβλήματα με τους λαθρομετανάστες, την είσοδο του Αρχηγού μας Νίκου Μιχαλολιάκου στο δημοτικό συμβούλιο της πόλης το 2011

και φυσικά το καθημερινό κοινωνικό έργο που προσφέρετε ανιδιοτελώς από την Χρυσή Αυγή προς τους δοκιμασμένους Έλληνες. Παράλληλα έγινε προβολή βίντεο με στιγμιότυπα από την δράση της Χρυσής Αυγής, την ετήσια πορεία για τα Ίμια και τις δηλώσεις του Αρχηγού το βράδυ των εκλογών που προκάλεσαν ενθουσιασμό και χειροκροτήματα από τους παρευρισκόμενους. Ακολούθησαν ερωτήσεις από το κοινό, που δυστυχώς δεν ήταν δυνατόν να απαντηθούν όλες εξαιτίας της λήξης του χρονικού ορίου της ομιλίας, μετά το πέραν της οποίας πολλοί συναγωνιστές με πλησίασαν προσωπικά για να μου σφίξουν το χέρι, να εκφράσουν την χαρά τους και τις καλύτερες ευχές τους για το κίνημα μας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ PEDRO VARELA ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Ακολούθησε η ομιλία μιας πολύ σημαντικής για το Ισπανικό κίνημα προσωπικότητας, του Pedro Varela, ενός ξεχωριστού και αταλάντευτου αγωνιστή των ιδεών μας, ιδιοκτήτη των εκδόσεων Liberia Europa (για την ιδιότητα του αυτή έχει φυλακιστεί και διωχθεί ουκ ολίγες φορές, μόνο και μόνο γιατί τα βιβλία του προωθούν μια διαφορετική από την κατεστημένη, ερμηνεία του Β' Π.Π.) ο οποίος διετέλεσε αρχηγός του CEDADE. Στην πολύ ενδιαφέρουσα και εμπεριστατωμένη ομιλία του και ενώπιον μιας κατάμεστης αίθουσας, ο Pedro Varela ανέλυσε πως η καπιταλιστική οικονομία σκλαβώνει τις ζωές και τις τύχες των ανθρώπων και των εθνών μέσω του δανεισμού, των τόκων, του ψεύτικου χρήματος και των ληστρικών διεθνών οργανισμών όπως το Δ.Ν.Τ.

Ο Pedro Varela μου έδωσε προσωπικά τα συγχαρητήρια του για τον αγώνα μας και ευχήθηκε ότι καλύτερο για την Χρυσή Αυγή.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΕ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟΠΟΥΣ ΜΝΗΜΗΣ

Το απόγευμα το πρόγραμμα είχε επίσκεψη στην Κοιλάδα των Πεσόντων (Valle de los Caídos), Πρόκειται για ένα εντυπωσιακό αρχιτεκτονικό συγκρότημα που χτίστηκε μεταξύ 1940 και 1958 για να τιμήσει όλους εκείνους που έχασαν τη ζωή τους κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου πολέμου (1936 - 1939). Το μνημείο κατασκευάστηκε με πρωτοβουλία του Φράνκο και περιλαμβάνει μαυσωλείο, τη βασιλική του Αγίου Σταυρού (Basílica de la Santa Cruz del Valle de los Caídos) όπου βρίσκεται και ο τάφος του Φράνκο και τον μεγαλύτερο σταυρό του κόσμου ύψους 152 μέτρων. Για την κατασκευή όλου του συγκροτήματος χρειάστη-

καν πάνω από 2.500 εργάτες. Στο μαυσωλείο είναι θαμμένοι περίπου 40.000 άνθρωποι, ενώ στη βασιλική του Αγίου Σταυρού οι μόνοι τάφοι που υπάρχουν είναι του Juan Antonio Primo de Riviera και του ίδιο του Φράνκο. Σήμερα, στην Κοιλάδα των Πεσόντων καταφτάνει πλήθος κόσμου από όλες τις γωνιές της γης. Κάθε χρόνο στις 20 Νοεμβρίου γίνεται επιμνημόσυνη δέηση για τα θύματα του Εμφύλιου. Η κυβέρνηση του "σοσιαλιστή" πρωθυπουργού Θαπατέρο, είχε κλείσει το μνημείο για ένα χρόνο, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια αποδυνάμωσης της ιστορικής μνήμης, καθώς αριστεροί και σοσιαλδημοκράτες θεωρούν τον ιερό αυτό χώρο "μνημείο μίσους', παρά το γεγονός ότι στην κοιλάδα βρίσκονται θαμμένοι πεσόντες και από τις δύο παρατάξεις.

Στην συνέχεια σειρά είχε το μουσείο της "Fundación División Azul", ένας ιστορικός σύνδεσμος αποτελούμενος από συναγωνιστές οι οποίοι από το υστέρημα τους έχουν δημιουργήσει αυτό το χώρο, συλλέγοντας οποιοδήποτε αντικείμενο μπορούν να βρουν σχετικό με την Ισπανική μεραρχία εθελοντών στο ανατολικό μέτωπο Division Azul (Μπλέ Μεραρχία), διοργανώνοντας εκδηλώσεις μνήμης και βοηθώντας ηλικιωμένους βετεράνους. Σκοπός τους είναι τα αντικείμενα αυτά να μην περνάνε στα χέρια φετιχιστών συλλεκτών, αλλά να βρίσκονται συγκεντρωμένα σε ένα χώρο, σαν φόρο τιμής σε αυτούς που θυσίασαν τα νιάτα τους για μια ελεύθερη Ευρώπη.

Το ταξίδι αυτό ήταν μια μοναδική ευκαιρία γνωριμίας από κοντά με το Ισπανικό εθνικιστικό κίνημα, το οποίο φαίνεται να έχει τις καλύτερες προοπτικές για το μέλλον και αποτελείται από πραγματικά ακούραστους πολιτικούς στρατιώτες πού δίνουν τα πάντα στον αγώνα για την ανάκτηση και την σωτηρία της πατρίδας τους. Όπως μου είπε και ο αρχηγός του MSR Juan Antonio Llopart, η Χρυσή Αυγή αποτελεί ένα λαμπρό παράδειγμα γι' αυτούς και πηγή έμπνευσης και αισιοδοξίας για το μέλλον. Ένας λαμπρός ήλιος φαίνεται να ανατέλλει πάνω από την Ευρώπη και το εξαγνιστικό φως του θα διαλύσει το βαθύ σκοτάδι της παρακμής και της σκλαβιάς, καθώς οι εθνικιστές παρελαύνουν ενωμένοι με τα κοκκινόμαυρα λάβαρα της Ιδέας, κόντρα στους εχθρούς του πολιτισμού και της ελευθερίας, τους εχθρούς της παράδοσης και των εθνών, τους εχθρούς της Αιώνιας Ευρώπης.

ΝΙΚΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Ού καταισχυνώ όπλα τά ιερά,
ούδ' εγκαταλείψω τόν παραστάτην,
ότω άν στοιχήσω.
Αμυνώ δέ καί υπέρ ιερών καί οσίων,
καί μόνος καί μετά πολλών.
Τήν πατρίδα δέ ούκ ελάσσω παραδώσω,
πλείω δέ καί αρείω
όσης άν παραδέξωμαι.
Καί ευηκοήσω τών αεί κραινόντων εμφρόνως,
καί τοίς θεσμοίς τοίς ιδρυμένοις πείσομαι
καί ούς τινας άν άλλους τό πλήθος ιδρύσεται ομοφρόνως.
Καί άν τις αναιρή τούς θεσμούς
ή μή πείθηται, ούκ επιτρέψω.
Αμυνώ δέ καί μόνος καί μετά πάντων.
Καί ιερά τά πάτρια τιμήσω.
Ίστορες θεοί τούτων,
Άγραυλος, Ενυάλιος Άρης,
Ζεύς, Θαλλώ, Αυξώ, Ηγεμόνη.